

Napi jegyzetek
Lejegyezte: Orbán Kálmán ny. ref. lelkes

Eljött hozzánk

¹Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete. ²Amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében: „Íme, elküldöm előtted követemet, aki elkészíti utadat; ³kiáltó szava hangzik a pusztában: Készítsétek az ÚR útját, egyengessétek ösvényeit! Márk 1;1-3.

Márk evangélista mindennek előtt arról szól ebben a fejezetben, hogy hogyan és miképpen kezdte átformálni világunkat Isten, egyszülött Fiának, Jézus Krisztusnak az eljövetele által.

Isten Igéjét olvasva mindenki felfedezheti azt a törvényszerűséget, hogy soha nem az ember a kezdeményező az Istennel való kapcsolat létesítésénél, a világunkban végbemenő nagy változásoknál, hanem mindig Isten. Az ember foglya a bűnnek, s ebből a fogságból képtelen kitörni. Ha mégis próbálkozni kezd valamilyen módon, akkor annak eredménye vagy keserű csalódás lesz, vagy döbbenetes eltévelyedés, tragédia. Mindezt nagyon jól szemléltetik a történelem folyamán megjelenő és ma is sokféle módon megmutatkozó különféle vallási jelenségek és a világmegváltó emberi elképzelések miatti szomorú tragédiák.

Mindig Isten a kezdeményező, Ő teszi meg a világ és az ember felé mindig az első lépést. Az Ő cselekvése által történnek minden esetben a döntő változások. Ő volt az, aki megszólította Ábrahámot, akinek elhívása által kiválasztotta magának Ábrahám utódait, Izráel népét, hogy örök szövetséget kötve velük felhasználja őket szabadító tervének megvalósítására. Ő szólította meg Mózes, Sámuelet, Dávidot, Ézsaiást és a Szentírásban található minden istenfélő, szent embert. Az Újszövetségben is mindenütt az látható, hogy Isten a kezdeményező Jézus Krisztus által.

Isten érkezése soha nem véletlenszerű. Ő olyan terv szerint érkezik meg és viszi véghez akaratát, amelyben minden részlet pontosan meghatározott, s amelynek előzménye van. Amiről Márk evangélista itt bizonyosságot tesz, azt már régóta munkálta, s a próféták által, így Ézsaiás próféta által is már előre jelezte. Az ember által nem látható, meg nem ismerhető mélységben és magasságban Isten már munkálkodott. Ézsaiásnál így szól: „9Emlékezzetek vissza az ősrégi dolgokra: én vagyok az Isten, nincsen más, Isten én vagyok, nincs hozzám hasonló! ¹⁰Előre megmondtam a jövődöt, és régen a még meg nem történteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik. ¹¹Elhívok napkeletről

egy saskeselyűt, tervem végrehajtóját messze földről. Alig szoltam, máris elhozom, kigondoltam, máris megteszem. (Ézsaiás 46:9-11) Ámós próféta pedig ezt mondja „⁷Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak.” (Ámós 3:7.)

A történészek úgy vélekednek, hogy az emberiség történetében egy folyamatos és logikus fejlődés látható, amelyben nagy szerepe van a napi feladatokat, gondokat, feszültségeket és egyéb problémákat megoldani hívatott emberi gondolkodásnak, a tudománynak és a különféle művészeteknek, és a különféle érdekek kemény és sokszor kíméletlen harcának. Isten Igéje pedig arra tanítja azokat, akik figyelnek rá, hogy mindezek mögött és fölött szüntelenül ott van Isten hatalma, amely minden gondolatot, erőt, törekvést, egymásnak feszülő erőt úgy formál és arra kényszerít, hogy az Ő terveinek megvalósulását szolgálják, az Ő eszközei legyenek. Nem az ember formálja a történelmet, hanem Isten, Ő a világ Ura! Ézsaiás így mondja el: ¹²Ki mérte meg markával a tenger vizét, ki mérte meg arasszal az eget? Ki mérte meg vékával a föld porát, ki tette mérlegre a hegyeket, és mérlegserpenyőbe a halmokat? ¹³Ki irányította az ÚR lelkét, ki volt tanácsadója, aki oktatta? ¹⁴Kivel tanácskozott, ki világosította fel őt? Ki tanította meg a helyes eljárásra, ki tanította tudományra, és ki oktatta értelmes cselekvésre? ¹⁵A népek olyanok előtte, mint egy vízcsepp a vödörben, annyit érnek, mint egy porszem a mérlegserpenyőn, a szigetek egy homokszemnek számítanak. (Ézsaiás 40,12-15.)

Hozzánk Isten Jézus jövetelével érkezett meg! Jézus érkezésével felhangzott a világban az evangélium: Immánuel! Velünk az Isten! Megjelent ebben a sötétségben veszteglő világban teljes ragyogásával, fényével Isten, Isten királyi uralma, Isten országa! Beteljesedett, amiről a próféták szoltak!

Jézusban Isten eljött hozzád is! Nem kell keresned Őt, csak egyszerűen tárd ki a szíved és fogadd be Jézust, hogy kiáradhasson életedre az Ő dicsőséges szeretete, életformáló, gyógyító, újjáteremtő hatalma. Ő megérkezett hozzád, az ajtód előtt áll! Tárd ki szíved, tárd ki előtte életed ajtaját, hogy beléphessen hozzád! Fogadd be Őt, hogy Isten terveibe épülhessen be az életed, s Őt szolgálj, mert csak annak van élete, jövője, aki az Ő akaratát cselekszi.

Akit Isten küldött

¹Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete. ²Amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében: „Íme, elküldöm előtted követemet, aki elkészíti utadat; ³kiáltó szava hangzik a pusztában: Készítsétek az ÚR útját, egyengessétek ösvényeit! Márk 1;1-3.

Keresztelő János szolgálatáról szól itt Márk evangélista. Két ószövetségi helyről is idéz. Az egyik kijelentés Malakiás próféta könyvében található: ¹“Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat.” (Malakiás 3:1.), a másik kijelentés pedig Ézsaiás könyvében: „³Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat Istenünknek a kietlen tájon át! ⁴Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! ⁵Mert megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja ezt.” (Ézsaiás 40:3-5.)

Keresztelő János Isten küldötte. Nem magától, önjelöltként, nem is valamilyen belső megvilágosodás következtében kezdi el szolgálatát, hanem Isten küldő akarata által.

Mindenki, aki Istennek szolgál hasonlóképpen végzi a szolgálatát. Istennek ugyanis csak így lehet szolgálni. Küldöttként. Csak annak a szolgálatnak van értelme, gyümölcse, amelyik Isten elválasztó és küldő akaratára épül rá! Isten terveinek megvalósulásához nem kellenek eredeti gondolatokkal rendelkező zsenik, innovatív ötletekkel megáldott szellemi nagyságok, esetleg tudós doktorok, hanem csak Istentől elhívott és elküldött szolgák. Az ember, bármilyen tehetséges, tudós, ragyogó elme is legyen, ha maga kezdeményez, akkor csak belekontárkodik Isten dolgaiba, amit nem érthet meg soha, ha nincsen szolgálatra rendelve.

A küldött feladata az, hogy alázattal, önmagát nem kímélve, pontosan és határozottan teljesítse azt, amire megbízója felhatalmazta. Nem csak keresztelő János esetében érvényes ez az igazság, hanem mindenki esetében, aki Istent, az Urat szolgálja.

Keresztelő János a pusztába kell, hogy megérkezzen és elkezdje, elvégezze a feladatát. Ő fizikai életét is a pusztában élte, de az igazi pusztaság, ahova megérkezett nem más volt, mint Izráel és az emberek lakta világ. Ezt a pusztaságot jellemezte akkor a sokféle reménytelenség, az üresség, a félelem, a magány, a szükség, a fájdalom és a szenvedés. Pontosán az a kép tárult fel előtte is, ami a mi modern világunkat is jellemzi. Isten őt a pusztában, a pusztában lakókhöz küldte, ahogyan ma is ezt teszi akkor, amikor valakit kiválaszt és elküld.

Küldetése elsőrenden az, hogy egy üzenetet kiáltson erős hangon, amely eljut a pusztaság minden lakójához. Kiáltsa bele a pusztaság félelmetes világába, hogy jön valaki, akinek hatalma van arra, hogy a pusztaságot kertté tegye, s az ott lakók életét megváltoztassa.

Nem János a fontos, hanem a hír, ami rábízott, amit neki kell rendelt időben mindenkihez eljuttatni. Nem a küldött a fontos, hanem a feladat.

Ma mindenkinek, akit Isten kiválasztott, s akit elküldött ezt tudni kell. Kiáltó hangja vagyok a pusztaságban. Az a feladatom, hogy teljes erővel kiáltsam: Valaki jön, valaki már itt van, aki képes a pusztát kertté tenni, és a pusztában lakók életét megváltoztatni, reménységgel megerősíteni.

Ebben a kiáltásban azonban egy nagyon fontos feladatra is felhívja János azokat, akik rá figyelnek, programot hirdet a számukra: **Készítsétek az ÚR útját, egyengessétek ösvényeit!**

Az út készítése, az ösvények egyengetése nem könnyű feladat, de János erre kapott megbízást és erre a munkára hívhat másokat is, akik meghallják a kiáltását és komolyan veszik az általa meghirdetett üzenetet.

Amikor Isten üzenete felhangzik, akkor ebben az üzenetben a cselekvésre indító üzenet is benne van. Ha csak egy üzenet hangzana fel programadás nélkül, akkor az valóban csak pusztába kiáltott szó lenne, amely elhalkul és elenyészik. Ha csak programadás lenne, ami felhangzik, üzenet nélkül, akkor abból csak káosz és keserű csalódás lenne. A kettő összetartozik: Jön Isten küldöttje, a Szabadító, készítsétek útját, egyengessétek ösvényeit!

Jézus is meghirdette üzenetét: Isten szereti ezt a világot! Elközelített hozzátok Isten uralma! Az Ő életében is megvalósuló, cselekvésre buzdító üzenet pedig, amely többféle fogalmazásban olvasható az evangéliumokban így hangzott: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!¹⁶ Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.¹⁷ Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak,¹⁸ kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak. (Márk 16;15-18)

Izráel népe ebben az időben rendkívül vallásos nép volt. Szinte mindenki szigorúan és mereven ragaszkodott az atyák hitéhez, rendelkezéséhez. Szellemileg is egy zárt közösséget képeztek. Ezt nagyon helyesen tették, hiszen ez védte őket a különféle pogány hatásoktól, a zűrzavaros szócsépléstől, a demokratikus anarchiától. De most eljött az idő, amikor ezen a zárt rendszeren át utat, ösvényt kell készíteni annak, Aki érkezik. Ezt a kemény, konok vallásosságot áttörni emberfeletti feladat, amit csak emberfeletti erőbedobással lehet

véghez vinni. Keresztelő Jánost és mindazokat, akik hallgattak rá, megkeresztelkedtek általa, ezzel az iszonyúan nehéz feladattal bízta meg Isten, aki őt elküldte.

Minden időben jellemző ez azoknak életére, akiket Isten küldött. A világ zűrzavarában, a fogyasztói társadalomban, a bűnben és a szenvedésben élő emberek között, a sokféle vallás és ideológia által megkeményedett emberek felé utat kell készíteni annak, Aki jön, Aki itt van már.

Az útkészítés fáradságos és bonyolult, nehéz, emberi erőt meghaladó feladat. Csak teljes alázattal, nagy nagy szeretettel, felülről kapott erővel, bölcsességgel és értelemmel felruházottan, és természetesen csak önmagát nem kímélve lehet Isten küldötte eredményes útkészítővé! „³⁵Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.” (Márk 8:35), vagy másutt ezt olvassuk: „³⁷Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám;” (Máté 10:37.)

Bátorság az Istennek engedelmeskedni kész szabadságra

⁴megjelent Keresztelő János a pusztában, és hirdette a megtérés kereszttségét a bűnök bocsánatára. ⁵Akkor kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek is mind, és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban. Márk 1:4-5.

János engedelmesen szolgálatba állt. Hirdetni kezdte a megtérést kifejező alámerítést - (a keresztelés szó használata János esetében még nem lehetséges és egyébként a Bibliában nem is fordul elő sehol, mert ekkor még senki nem tudhatott semmit Jézus megfeszítéséről, feltámadásáról, vagyis a keresztről. (I. Victor János: A kereszttség szimbolizmusa. Teológiai kiadvány füzetek I., Budapest, RTV, 1946.) - a bűnök bocsánatára.

Mi, akik olvassuk ezt a történetet, egészen természetesnek tartjuk keresztelő János engedelmességét. Ez az engedelmesség azonban nem olyan egyszerű kérdés! Jánosnak egy új, szokatlan üzenetet kellett meghirdetni és ezt a feladatot szokatlan formában, szokatlan külsőségek között és egy meglehetősen mereven gondolkodó, sokszor fanatizmus jegyeit mutató vallásos közösségben kellett megtennie. Bizonyára sokakat megdöbbsentett az az esemény, hogy a pusztában megjelent egy különös ember, aki megtérést hirdetett a bűnök bocsánatára és a Jordán folyóban alámerítette, megkeresztelte azokat, akik

hajlandóak voltak a nyilvános bűnvallásra és vállalták a megkeresztelkedés eddig nem gyakorolt „szertartását”.

Keresztelő Jánosnak bizonyára meg kellett küzdenie azzal a gondolattal, hogy tevékenységének szokatlansága miatt nem mindenkinek tetszik majd, amit csinál, nem mindenki fogadja jószívvel tevékenységét, és lesznek sokan olyan ellenségei is akik majd keményen támadni fogják.

A Szentírásban sok olyan történetet olvashatunk, ahol Isten szolgálóinak, Jézus tanítványainak, az apostoloknak, szokatlan feladat adatik és ezt vállalniuk kell.

Annak az embernek, akit Isten megbíz valamivel, annak meg kell barátkozni azzal a gondolattal, hogy szolgálata nem feltétlenül illik bele abba az életrendbe, amely az emberek által megszokott és általánosan elfogadott. Ez a világi és az egyházi életrendre is érvényes. Az apostolok, az őskeresztények is sok esetben bátran szakítottak a megszokott formákkal, mert készek voltak engedelmessé válni Jézus parancsainak és a Szentlélek vezetésének.

Isten szolgájának, és mindenkinek, aki Isten ügyére figyel, meg kell becsülni a rendet, de ugyanakkor szabaddá kell lennie arra, hogy a megszokott rendet figyelmen kívül hagyva engedelmes szívvel és hűségesen kövesse Isten akaratát. Tegye azt, amit Isten parancsol! Mindenkinek, aki Istennek szolgál ebben a feszültségben kell, hogy élje az életét!

Azt látjuk, hogy János nyilvános működése sok embert vonz. Egyre többen mennek ki hozzá a Jordán partjára és egyre többen vállalják azt, hogy nyilvánosan megvallják bűneiket, életük sikertelenségét és tökéletlenségét, és keresztelésük által bátran kifejezésre juttatják, hogy ők új életre vágnak, új életet szeretnének kezdeni.

Ez azt mutatja, hogy sokan elégedetlenek azzal, amit a nagyon komolyan vett népies és mechanikus vallásos gyakorlat nyújt számukra. Szeretnének valami többet, szeretnének olyan életet élni, amelyben az ószövetségi történetekben látható áldások gazdagsága, Isten áldó szeretetének ereje, valóban megjelenik.

Mindig vannak sokan olyanok is, akiknek elég a betanult vallásos cselekmények folyamatos, gépies gyakorlása, imáknak nevezett szövegek, versikék lélektelen gépies mormolása, mantrázása. Babonás belső kényszerrel élnek meg ezt a lélektelen gyakorlatot. Így valamilyen mértékben megszabadulnak félelmeiktől, megnyugszik zaklatott lelkiismeretük. A szívekben azonban kimondva, vagy kimondatlanul mindig ott feszül a vágy valami többre. Ez a több az Istennel való kapcsolat kiteljesedése, a gazdagabb, igazabb, örömtelibb emberi élet

megtalálása, vágy arra a belső békességre, ami elengedhetetlen feltétele az emberhez méltó életnek.

Természetesen azok, akik babonás cselekményekben bízva igénytelenül élik az életüket, tiltakoznak minden új jelenség ellen és elutasítóan, vagy ellenségesen viszonyulnak az újhoz. Ez mindig így volt! Akit viszont Isten küld, akinek Isten feladatot adott, aki Isten szolgálni szeretné, annak szabadnak kell lenni arra, hogy engedelmesen elfogadja, vitatkozás nélkül kövesse Isten akaratát, elfogadja azt, amit Isten cselekszik és megtegye azt, amit Isten rábízott, akkor is, ha szokatlan, nem az általánosan elfogadott gyakorlatnak megfelelő.

Istennek csak teljes odaadással lehet szolgálni

⁶János teveszőr ruhába volt öltözve, derekán bőrvet viselt, sáskát evett és vadmézet. ⁷Ezt hirdette: Utánam jön az, aki erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam. ⁸Én vízzel kereszteltelek meg titeket, ő pedig Szentlélekkel fog megkeresztelni. (Márk 1:6-8.)

Milyen különösen nézhetett ki János ott a Jordán partján. Még különösebb jelenség lehet számunkra akkor, ha ehhez az öltözethez és életformához hozzászámítjuk azt, hogy valószínűleg az un. názir fogadalmat is megtartotta. Ez azt jelentette, hogy haja és szakálla folyamatosan nőtt, mert nem vágta le a fogadalomnak megfelelően soha.

Vajon mit fejez ki ez a megjelenés? Miért vállalhatta János ezt a különös megjelenést, életformát?

A kérdésre mindenképp előtt azzal lehet válaszolni, hogy János vállalta azt, hogy szolgálata beletartozik abba a folyamatba, amit Isten az előző nemzedékek életében munkált. Nem mondta azt, hogy minden, ami eddig történt az értéktelen. Nem mondta azt, amit olyan sokszor mondanak új ötletek gyártói: Ami volt az semmi. Ami volt az felett eljárt az idő, az ósdi én pedig már modern vagyok! Majd én! Majd én megmutatom, hogy mit kell tenni, hogyan kell csinálni.

Az önmagukat nagynak tartó Tökmag Jankóknak, az újdondász peremberkének az élete nem hosszú idejű, mert Isten Igéje arra tanít, hogy: ¹²Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked! (II.Mózes 20.12) Aki ezt nem tudja, vagy nem akarja figyelembe venni, az

nem várhat a munkájára áldást, annak nincs jövője! (Talán a jelen társadalmi folyamataiban is érdemes lenne ezen elgondolkodni! A sok nagyszerű ötletből, amelyek nem kapcsolódnak a korábbi életformához, elszakadnak és nem gyökereznek a történelmi előzményekből, azokból végül is csak zűrzavar és összeomlás lesz!?) Felépítjük a Bábel tornyát, ami egyszer majd váratlanul összedől!?) Igaz, ma már nem téglából építjük fel az égiszű virtuális Bábel tornyot, hanem gigabitekből és terrabitekből, de lehetséges, hogy annál nagyobb robajjal fog összedőlni egyszer, sokmindent maga alá temetve.)

Az ószövetség népe és a Jézus korabeli zsidó nép a szívében lévő messiási várakodásban komolyan vette a prófétai ígéretet, amely így hangzott fel egykoron: ²³Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚR nagy és félelmetes napja. (Malakiás 3;23.) János pedig azzal a hittel lépett elő, hogy ő az, aki Isten arra rendelt, hogy Illésként legyen az Úr hírnöke, készítse az Ő útját, hogy megérkezessen.

János öltözete azonban azt is jelzi, hogy ő teljes szívvel, teljes erővel, odaadással tudta csak végezni a szolgálatát. Nincsen gondja magára, csak a minimális mértékben törődik a szükségleteivel.

Jól látjuk a világunkban azt, hogy azok az emberek, akik valami nagyot alkotnak, akiknek az élete eredményes, azok nem azon gondolkodnak, hogy nekik mi a legjobb, hogyan érzik jól magukat, miből lehet több hasznuk, hogyan gazdagodhatnak meg gyorsabban. Az ügy, amit mindennél fontosabbnak tartanak, a hivatás, a szolgálat az, aminek teljesen alárendelik magukat. „Együgyű” emberek! Aki nem így él, abból soha nem lehet áldást hordozó ember, az csak egy amatőr, egy cseléd, egy béres, egy kontár. Sajnos egyre kevesebb a világunkban a hivatásának élő, szolgáló ember! Egyre kevesebb az „együgyű” ember. A kontárok, a küldetéstudattal nem rendelkezők, a percnek élő aljanép világa lesz egyre inkább a mi világunk minden szegletében. Még az egyházakban is egyre inkább elterjed az a nézet, hogy ugyan van feladat, de az embernek elsősorban önmagára kell gondolni, gondot viselni, saját érdekeit nem veszítheti szem elől.

Természetesen Istennek így nem lehet szolgálni! Alaptörvény az, amit nem lehet semmiképpen körbe magyarázni, kijátszani: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.” (Lukács 10;27) Jeremiás így vall erről az életformáról: „⁷Rászedtél, Uram, és én hagytam, hogy rászedj. Erősebb voltál nálam, és legyőztél! Nevetnek rajtam egész nap, engem gúnyol mindenki. ⁸Ahányszor csak megszólalok, kiáltanom kell és hirdetnem, hogy erőszak és elnyomás uralkodik. Az Úr igéje csak gyalázatot és gúnyt szerzett

nekem egész nap.⁹Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam....¹¹De az Úr velem van, mint egy erős vitéz. Ezért elbuknak üldözőim, nem bírnak velem. Csúfosan felsülnek, kudarcot vallanak, gyalázatuk soha nem megy majd feledésbe!" Jeremiás 20:7-9,11.)

Aki Istennek szolgál, az Ő küldötte, annak csak egyetlen dolog lehet fontos, hogy betöltse küldetését, inden más lényegtelen. Ha kell akkor teveszőr ruhát kell ölteni és sáskát enni vadmézzel! Sőt! Ha kell, akkor Isten szolgájának az életét is oda kell adni, ahogyan ezt tették az első keresztyének, és a történelem folyamán nagyon sokan. Mi lett volna, ha Husz Jánosnak, Luthernek, Kálvinnak és a többieknek a nehéz helyzetekben, a támadások között az jutott volna eszébe, hogy magara is, meg a családjára, szeretteire is gondolni kell?

A világnak is minden területen (cipész, kereskedő, orvos, vasutas, tanár, vízvezeték szerelő...) „együgyű” emberekre van szükség, mert hiányuk a világ romlását jelenti és egy embertelen életforma kialakulását, Istennek pedig nem áldja meg azt, (legyen az egyszerű hívő ember, vagy lelkész) aki nem így él, nem így küzd, nem így gondolkodik.

A megtérő bűnösökhöz meg kell érkeznie Jézusnak!

⁶János teveszőr ruhába volt öltözve, derekán bőrvet viselt, sáskát evett és vadmézet. ⁷Ezt hirdette: Utánam jön az, aki erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam. ⁸Én vízzel kereszteltelek meg titeket, ő pedig Szentlélekkel fog megkeresztelni. (Márk1;6-8.)

János teljes odaadással végezte a szolgálatát. Kemény igehirdetése sokakat megragadott, és sokan megvallották bűneiket majd vállalták a bemeztkezést ill. a megkeresztelkedést a Jordán folyóban. Napról napra növekedett a Jánoshoz csatlakozók száma.

Bármilyen népes tábort sikerült összegyűjtenie keresztelő Jánosnak nyíltan hirdette azt, hogy: „Utánam jön az, aki erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam. ⁸Én vízzel kereszteltelek meg titeket, ő pedig Szentlélekkel fog megkeresztelni.”

Fontos az embernek az az elhatározása, amelynek következtében bűneit megvallva kinyilvánítja a szándékát megtérésre, de ez még önmagában kevés! Nagy öröm látni azt, hogyha valahol őszinte megtérésre törekvő emberek sokasága van együtt egy közösségben, ahogyan János körül is ilyen közösség gyűlt össze. Ilyen közösségben lehet nagyon jó hangulat, lehetnek jó programok, megmozdulások, boldogan tehetnek bizonyos dolgokat is az összegyűltek arról, hogy ki milyen módon jutott el a megtérésre! Mindez azonban még kevés. Akkor lesz teljessé a megtérőknek, a megtérő közösségnek az öröme, ha megérkezik az, aki a Szentlélek erejével megpecsételi mindazt, ami emberi oldalról végbement.

Keresztelő János követőiről tudjuk azt, hogy kb. 400 évig alkottak közösséget és a keresztyénséggel teljesen szembefordultak és ellenségesen viszonyultak Krisztus ügyéhez. Nem érkezett meg hozzájuk Az, Akiről János szólt az igehirdetéseiben.

Itt is az ember elveszettsége fedezhető fel! Hiába az őszinte készség a megtérésre, jönni kell annak, aki hatalmas erővel, dicsőségesen érkezik meg. Mert ahhoz, hogy a megtérés végbe mehessen arra van szükség, hogy az ember részesüljön a bűnbocsánatban, Isten kegyelme érvényesüljön az életében. Ez pedig csak a Jézussal való találkozás által lehetséges. Fel kell, hogy hangozzon Jézus szava az ember felett: Megbocsáttattak a te bűneid! Eredj el és többé ne vétkezzél. Ezt a feloldozó, tisztaságot teremtő, Isten kegyelmét valóságossá tevő szót sem keresztelő János, sem más nem tudja kimondani. Ez egyedül Jézus hatalmában van!

De szükséges az, hogy a megtérő ember a Szentlélek tüzevel is meg legyen keresztelve! A Lélek áradása talán az ember teremtésére emlékeztető esemény. Így olvassuk a teremtés történetben: „...megformálta az ÚRisten az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény.”(I.Mózes 2;7) Jézus Krisztus által mi emberek megkapjuk a lehetőséget arra, hogy a halálból életre támadjunk. A Lélek által elevenedünk meg, s leszünk Isten gyermekeivé. Pál apostol világosan fogalmazza meg ezt a változást: „⁸Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.⁹Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs Krisztus Lelke, az nem az övé.¹⁰Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test halott a bűn miatt, a Lélek élet az igazság miatt.¹¹Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.¹²Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk.¹³Mert ha test szerint éltek, meg kell

halnotok, de ha a Lélek által megölitek a test cselekedeteit, élni fogtok. ¹⁴Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. ¹⁵Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” ¹⁶Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. ¹⁷Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökostársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”(Róma 8:8-17.)

Ezt minden időben tudni kell! Lehetnek a gyülekezetekben nagy megtérések, lehet eleven, színes közösség, lehetnek nagyszerű alkalmak, evangelizációk, amiken minden résztvevő jól érzi magát, ez még kevés! Jézusnak meg kell érkezni és külön-külön mindenkit életre kell támasztani a Szentlélek tüzének erejével. Amikor ez megtörténik, akkor láthatóvá válik az, hogy egy igen nagy csoda történt, emberek új életben kezdenek járni. Nem csak templomba járnak, hanem új életben. Isten országának, uralmának erői megjelennek egyénileg és közösségileg is ilyen helyen.

Zsindelyné Tüdős Klára írja le visszaemlékezéseiben, hogy a Nőszövetség küldötteként sok helyen járt, ahol tele templom várta, népviseletbe öltözött gyönyörű gyülekezet volt együtt, csak élet nem volt benne. A tele templom csak egy színjáték volt. Ma talán más formában, de hasonló helyzetek lehetnek, erre nagyon kell figyelni.

Meg kell érkezni Jézusnak, aki Szentlelkével életre tudja támasztani a halottakat! Jézus érkezését János nem tudja biztosítani senki számára. Az Ő érkezésére várni kell, és kérni, hívni kell Őt, hogy teljesítse be, ami emberi oldalról elkezdődött.

Az Úr érkezése

⁹Történt pedig azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből, és megkeresztelte őt János a Jordánban. ¹⁰És amikor jött ki a vízből, látta, hogy megnyílik a menny, és leszáll rá a Lélek, mint egy galamb; ¹¹a mennyből pedig hang hallatszott: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm. (Márk 1:9-11)

Keresztelő Jánoshoz eljön Jézus is, hogy megkeresztelkedjen általa. Különös része ez ennek a történetnek. Jézus nem úgy érkezik meg, hogy mindenkivel azt láttatja, hogy megérkezett az, akiről János ezt hirdeti: „Utánam jön az, aki

erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam." (Márk 1;7.) Jézus csendesen jön, alázattal beáll azoknak a sorába, akik szeretnének bemerítkezni a Jordánba János által.

Eszünkbe juthat itt Jézus szava, aki azt mondta: „...tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”(Máté 11:29.)

Jézus soha nem kérkedett hatalmával. Mindenkire készségesen odafigyelt. Ha meg akarta mutatni a nagyságát, akkor abban mutatta meg, hogy odahajolt a a legkisebbekhez is, a számkivetettekhez és bűnösökhöz, hogy felemelje őket. Kész volt arra, hogy minden betegséget meggyógyítson, hogy embereket megszabadítson a megszálló gonosz erők hatalmából. Jézus abban mutatta meg hatalmát, nagyságát, hogy mindenkinek szolgájává lett és életét adta váltságul sokakért. Ő rabszolgaként megmosta azoknak lábát, akiket elhívott arra, hogy tanítványai legyenek. Ezzel példát is adott az övéinek a helyes magatartásra. Azt mondta: „¹³Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól mondjátok, mert az vagyok.¹⁴Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.¹⁵Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. ¹⁶Bizony, bizony, mondom nektek: a szolga nem nagyobb az uránál, és a küldött sem nagyobb annál, aki elküldte őt. ¹⁷Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha meg is teszitek.”(János 13:13-15.)

Milyen jó is lenne, ha mi az Ő mai követői, egyszerű hívő emberek, lelkipásztorok és egyéb hitben járó tisztségviselők, nagyságok és méltóságok, követni tudnák a példáját!

Jézus megérkezik azokhoz, akiket János azért gyűjt össze, hogy az Ő érkezésére készüljenek, hogy fogadják Őt és legyenek szolgái. Nem úgy érkezik meg, mint aki éppen most érkezett a magasságos mennyekből, erővel és dicsőséggel. A világban sokszor így érkezik a „vezér”. Jézus nem így érkezik meg. Csendben beáll azoknak sorába, akik János körül összegyűltek. Egy lesz velük. Vállalja velük a közösséget. Testvérükké lesz. Amikor ezt megteszi, akkor hangzik fel felette a mennyei szózat: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”(11.v.)

Jézus így érkezik hozzánk! Testvérként. Nem szeretné, ha félelemből, szolgálai alázattal engedelmeskednénk neki. Szeretetkapcsolatra hív mindenkit, aki Őt várja és befogadja! Kicsiny csetlő-botló testvéreit arra bátorítja, hogy bízzanak meg az Ő szeretetében, és szeressék Őt testvérként és legyen a küzdőtársai is.

Milyen jó, milyen felszabadító érzés az, hogy Jézust így ismerhetjük meg és így lehetünk az Ő megváltottai! Milyen jó lenne, ha azok, akik Krisztus követőinek, keresztyének nevezik magukat, így ismernék Őt és így lennének keresztyének!

A felkészülés negyven napja

¹²A Lélek pedig azonnal kivitte őt a pusztába. ¹³Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a Sátán. Vadállatok között élt, és angyalok szolgáltak neki. (Márk1;12-13.)

A Lélek, Aki a Jordánból történt kilépése után Jézusra szállt, vitte ki Jézust a pusztába, ahol negyven napot kellett eltöltenie. Ez a negyven nap nem más, mint felkészülés volt az előtte álló útra, szolgálatra. Tudjuk, hogy ez alatt a negyven nap alatt Jézus böjtölve és imádkozva készült az előtte lévő három esztendőre.

Minden út kezdetén az embernek szüksége van arra, hogy felkészüljön. A nagy jelentőségű, fontosabb döntéseknél talán hosszabb ideig tart ez a felkészülés, de mindig szükséges így indulni! A napi feladatokra is jó, ha az ember így készül, elcsendesedve, imádkozva, bölcsességet és erőt kérve felülről.

Jézusnak ebben a felkészülésben mindennek előtt a Sátán kísértését kellett visszautasítani. A Sátán kísértése az volt, hogy éljen vissza azzal az erővel, amivel rendelkezett, felejtse el azt, amiért eljött, felejtse el a küldetését. Magára legyen gondja. Alakítson ki magának egy gondtalan, kenyérben bővelkedő életet. Semmiből sem áll ez annak, akinek ilyen hatalma van! Másodszor hatalmával, isteni erejével igézza meg azokat, akik körül veszik Őt. Legyen sztárrá, sikeremberré, olyanná, akiért rajonganak az emberek, és akit mindenki csodál. Harmadszor igázza le, tegye tulajdonává az egész világot. A világ ura, a Sátán odaajándékozta neki szívesen ezt a hatalmat és dicsőséget, ha leborulva imádja Jézus őt.

Nagy kísértés ez! A Sátán minden embert ezekkel az ajánlatokkal környékezik meg. Viselj gondot magadra, légy sikeres, s arra törekedj, hogy legyen minél nagyobb hatalmad. Az embernek végeredményben gondot kell viselnie magára, mert, ahogyan a reklám mondja: Mert ezt megérdemlem! Ez jár nekem! A siker is, a hódolat is milyen nagyszerű, milyen jól esik. Az is jár nekem! Ugyanúgy a hatalom is! Nehéz ezt elutasítani. Jézusnak ezzel a kísértéssel kellett megküzdeni, hogy betölthesse küldetését, és nekünk is ehhez hasonló

kísértéseink vannak, amik felett győzedelmeskedniük kell, ha Isten elhívásához hűségesek szeretnénk maradni!

Jézust vadállatok vették körül. A félelmetes pusztaságban kellett eltöltenie negyven napot. A világ annak, aki Istentől érkezett, aki Istent szolgálja, ilyen hely! Félelmetes, ellenséges környezet. Ilyen helyről jobb elfutni, és jobb egy békés csendes helyet keresni, ahol nincsenek ilyen veszélyek.

Jézus kísértése ez lehetett mindjárt az út kezdetén! Visszamenni a mennyei dicsőségbe, elfutni a pusztaságból, a vadállatok közül.

Hányszor és hányszor érzi ezt így az ember! Mi közöm hozzá? Hadd pusztuljon minden, mit érdekel engem ez a világ, a másik ember, nem vállalom a napi küzdelmet a vadállatokkal, nem vállalom a mindennapi veszélyeket, a szenvedést. Elmegyek onnan, ahol vadállatok vesznek körül, keresek magamnak egy csendes, védett zugot, ahol nyugtom lehet

Jézus visszautasítja ezt a kísértést is. Nem menekül el. Vállalja a pusztát, a vadállatokat. Amikor kigúnyolják, leköpi, megkorbácsolják, akkor hang nélkül, alázattal elfogadja, eltűri. Nem fut el a vadállatoktól.

S a két kísértési formában, amikor kitart, ellenáll, akkor azt tapasztalja, hogy angyalok szolgálnak neki. Az ember akkor tapasztalja az angyalok szolgálatát, a menny közelségét, amikor ellent tud állni a szellemi és fizikai kísértéseknek! Nagy harcot vív meg ugyan itt, de ebben a harcban nem marad egyedül.

Aki vállalja a küzdelmet, aki hűséges marad Isten akaratához, az megtapasztalja, hogy Isten angyalai szolgálnak neki. Nincs egyedül. Nem elhagyatott. Nem vallhat szégyent. De ezt csak az tapasztalhatja meg, aki a kísértésekben megáll hűségesen, aki a Sátánnak ellenáll és nem rémül meg a vadállatoktól sem.

¹⁴Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát:¹⁵Beteljesedett az idő, és elközelített az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban! (Márk 1;14-15.)

Megkísértése után Jézus azonnal megkezdte nyilvános szolgálatát. Mindenek előtt azt a rendkívül nagy változást hirdeti meg, amely jövetelével elkezdődött: „...elközelített az Isten országa.” Most ugyan még csak elközelített, hiszen halála és feltámadás után, pünkösdkor történik meg a nagy fordulat, akkor jelenik meg Isten uralma teljes erővel, de ez az esemény Jézus születésével elközelített.

Jézus jöveteléig ennek a világnak az életére az a jellemző, amit így olvasunk Ézsaiás könyvében: „...még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket...” (Ézsaiás 60;2.) Hiányzik Isten jelenléte, kegyelme ebből a világból csaknem teljesen. Ő ugyan uralkodik, de uralmát a népek ezt nem érzékelik és nem is élhetnek valóságosan, tevékenyen benne. Izráel népére ugyan igaz az, amit itt Ézsaiás mond: „...de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.”, azonban még Isten népének az életében sem jelent meg a teljes világosság. Jézus jövetelével azonban döntő változás következett be.

A sötétség világában megjelent Isten országa, Isten uralmának, hatalmának ereje, ragyogása. Most már jelen van ebben a világban Isten egészen a világtörténelem lezárásáig. Uralkodik. Szeretete, kegyelme mindenkit hív, mindenkit kész befogadni.

Ha valaki Jézust befogadja az életébe, ha valaki Jézushoz tér és Jézus áldozata által alkalmassá válik erre, akkor Isten uralma valóságosan megjelenik az életében. Ez mindennek előtt azt jelenti, hogy új életet kap. Ennek az új életnek a jellemvonásai mindenki számára láthatóak. Az Isten országában élő ember Jézusnak él, Istent dicsőíti. Úgy él ebben a világban, hogy Isten országának polgáraként forgolódik, tevékenykedik. Isten uralmának formáló erői jelennek meg az életének minden részletében.

Gyakran fordul elő az, hogy azt a véleményt hangoztatják emberek, hogy az is hit, amikor valaki eljár a templomba, amikor valaki reménykedik a „jó Istenben” és néha-néha elmond egy kis imát. Ez a sokakat megnyugtató vélemény azért nem állja meg a helyét, mert Isten az Ő uralmában akar bennünket éltetni, formálni, átformálni akarja az életünket. Az, aki megelégszik egy kis templomba járással, az pontosan ezt utasítja vissza. Az csak közel van esetleg Isten országához, de még nem él benne. Isten azt akarja, hogy az Ő életet teremtő formáló uralma az ember életében megjelenjen!

De Isten uralma hatalmas erővel jelenik meg annak az embernek az életében, aki azt befogadja. Mérhetetlen távlatokat nyit meg az ember előtt Isten erejének valósága. Isten azt akarja, hogy éljünk ezzel az erővel! Ő azt szeretné, ha hordozna minket ez az erő, hogy ajándékozzon meg győzelmekkel. Isten azt akarja, hogy higgyük el, hogy „Minden lehetséges annak, aki hisz!”, minden lehetséges annak, aki Isten uralmában él.

Ajándékokat készít el Isten azoknak, akik az Ő uralmában élnek. Ezek az ajándékok készen vannak, csak el kell venni, át kell venni azokat.

Jézus által Isten nem egy megalázott és vert sereget gyűjt egybe, nem koldusok száralmas seregét, hanem egy olyan sereget, amelyik képes győzelmet győzelemre halmozni. Olyan sereget gyűjt egybe, amely képes legyőzni a világot. Természetesen a győzelmekért el kell fogadni Isten uralmát és vállalni kell azokat a küzdelmeket, amikbe Isten küld az Ő országának tagjaiként, gyermekeiként.

Az egyházakban sokféleképpen megmutatkozik Isten országának az ereje. Egyrészt abban, hogy alkalmatlanságuk ellenére még mindig léteznek. A nyugati keresztyénség jól szemlélteti velünk, hogy a templomokból hamar vendéglő, vagy éppen kocsmá lehet, jobb esetben mecset. Csoda az, hogy a passzívan és visszafogottan, hitbeli ismeretek nélkül élő keresztyének egyáltalán még elmennek a templomba és fenntartják a templomukat. Másrészt úgy mutatkozik meg Isten uralma, hogy valamilyen mértékben hirdetik az evangéliumot a templomok szószékéről a lelkészek és az emberek között Istennek szolgálnak. Azonban Isten országának ereje sokkal hatalmasabban is megmutatkozhatna bennük és általuk, ha hűségesebben élnének ennek lehetőségével, mert Isten jelen lévő uralma, országa minden erőnél hatalmasabb és dicsőségesebb. Lelki, szellemi síkon kellene küzdeni a keresztyéneknek, komolyan véve a Jézus Krisztus által megjelent mennyei erők jelenlétét és nem csak a különböző rendezvényeket, közösségi alkalmakat kellene kínálni az embereknek.

A kiválasztás

„¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és Andrást, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszek titeket. ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálókat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.” (Márk 1;16-20.)

A Galileai tenger partján járva Jézus meglátta Simont, Andrást, Jakabot és Jánost és megszólította őket ezekkel a szavakkal: „Kövessetek engem, és én

emberhalászokká teszlek titeket." (17.v.) Ők ezt a hívás meghallva azonnal ott hagytak mindent és csatlakoztak Jézushoz.

Ezek a halászok, akik Jézusnak kedves tanítványaivá lettek, Isten tervében már ott voltak öröktől időktől fogva. Most jött el az a pillanat, amikor Jézus Krisztus hívása által színre léphetnek, elkezdhetik szolgálatukat, mint Isten választottai. Isten kiválasztó akarata Jézus hívása által lesz felismerhetővé számukra és ők erre az őket kiválasztó döntésre azonnal tudtak válaszolni, azonnal követték Őt.

Isten tervében minden embernek van valahol helye! Különösen fontos ezt megérteni azoknak, akik Isten szeretetében már gyönyörködni tudnak, akik hitben élik az életüket. Az Istennel megtalált kapcsolat csodálatos öröme és boldogságán túl valahol ki van jelölve a helyünk, meg van határozva a feladatunk. Eljön az a pillanat, amikor Jézus Lelke és Igéje által megszólít bennünket és a megfelelő időben és a megfelelő helyen aktivizálni akar minket. Lehet ez a megszólítás egy egész életet meghatározó program, vagy egy egy kisebb, rövidebb ideig tartó feladat kezdete. Milyen jó, ha szabadok vagyunk arra, hogy azonnal induljunk. Milyen jó, ha azt tudjuk tenni, amit ezek a tanítványok tettek: „...a hálókat otthagya azonnal követték őt. ...azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.”

Jézus tanítványa, követője, szolgája csak az lehet, akinek nincsenek feltételei a követést és a feladatokat illetően. Feltétel nélkül tud engedni a hívásnak. Jézus tanítványa, követője, szolgája csak az lehet, aki mindent el tud engedni, mindent ott tud hagyni Jézusért.

Isten országának, uralmának erői Jézus által jelen vannak ebben a világban. Az ember döntést kell, hogy hozzon, amikor Jézus szava hangzik felé: Maradni szeretne ott, ahol addig volt, a hajóban, a háló mellett, a napszámosokkal, vagy pedig Isten Királyságában, uralmában szeretne élni, mint Isten gyermeke. A kettőt nem lehetséges egyszerre csinálni, két uralomban, két helyen nem lehet egy időben élni.

Minél bátrabban tudja az ember otthagyni a hálót, a hajót, a napszámosokat és még a szeretteit is, annál bőségesebben árad ki rá Isten áldása, annál jobban fogja látni Isten országának a dicsőségét, a csodálatos gazdagságát. Annak élete, aki bátran indul, áldások gazdag forrásává lesz azok számára is, akiket „otthagyt”. Isten országának alaptörvénye ugyanis az, hogy **mindent ott kell hagyni érte**, azért, hogy benne élhessünk, s **hogyminden (mindenki) valóban a mienk lehessen!**

„¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és András, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászkká teszek titeket. ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálókat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.” (Márk 1:16-20.)

Ha elgondolkodunk rajta, akkor meglepő lehet számunkra az, ahogyan Jézus kiválasztja tanítványait. Amikor következetesen végig gondoljuk ezt az eseményt, akkor azt kellene mondanunk, hogy Jézus, az Isten Fia, a megígért Messiás, amikor tanítványokat gyűjt, akkor a papok, vagy legalább az írástudók és a farizeusok közül kell, hogy kiválasszon olyanokat, akiket elhívhat magának. A választott nép lelki magja rendelkezik ugyanis olyan mély és pontos tudással, amely által alkalmassá lehetnek a Messiás fogadására, követésére. S ezek az emberek nem csak ismeretekkel rendelkeznek, de buzgón meg is tartják az ószövetségi előírásokat, az atyák hagyományait is. Életük példa minden időben a nép számára. Jézus azonban még a közelébe se megy ennek a kitüntetett csoportnak, hanem a Galileai-tenger partján szólít meg egyszerű halászokat, őket hívja el, őket teszi tanítványaivá. És akkor, ha a tizenkét tanítvány reánk maradt elhívási történeteit megvizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy Jézus eléggé következetesen kerüli el a hivatalosan alkalmasnak ítélteteket, és máshol keresi meg azokat, akiket elhívhat.

Mi lehet ennek az oka? Miért nem választja ki Jézus a legbuzgóbb, legkiválóbb tudósokat, a nagyszerű, szent életű papokat, vagy a kegyesek közül a legnagyobb odaadással szolgálókat?

Jézus mindennek előtt azért nem választja ki azokat, akiknek a szívébe mélyen beíródtak a különféle parancsok, hagyományok és így élik az életüket, mert ezek a szívükbe nagyon mélyen beíródott igazságok egy pontos és szigorú belső meghatározottságot eredményeznek. Megkötözik, megbénítják őket olyan mértékben, hogy képtelenek szabaddá lenni tőlük. Minden szavuk, minden tettük a szívükbe írt ismeretek által meghatározott.

Nagy ellentmondás ez! Hiszen minden ember arra törekszik, hogy tisztábban lásson, hogy jobban megértse Isten titkait. Mindenki érzi, hogy szükségünk van erre, mert biztonságot jelent számunkra az ilyen tudás. De egy ponton mégis

megkötöző erőként határozza meg az életünket, elveszi a szabadságunkat. Jézus pedig azt az embert, aki belülről megkötözött, bármilyen kegyességi irányzat által, nem tudja használni. Ezek a halászok bizonyára elég jól ismerték az írásokat, de még nem voltak annyira megkötözve, hogy Jézus követésére alkalmatlanok legyenek.

Erre a szabadságra minden időben szükség van! Aki bármilyen felekezeti korláthoz, dogmatikai rendszerhez, kegyességi irányzathoz mereven ragaszkodik, az egy ponton már alkalmatlanná válik Jézus követésére, szolgálatára.

Ez nem jelenti azt, hogy Jézus elveti az ószövetséget, az atyák hagyományait. Ellenkezőleg! Nagyon fontosnak tartja ezeket. Egy vesszőcskét sem enged kétségbe vonni a törvényből és a prófétákból. De az Írások komolyanvétele mellett alapfeltételként tartja fontosnak a belső szabadságot. A kettő ugyanis nem feltétlenül zárja ki egymást!

Ez a belső szabadság, amit Jézus megkíván azoktól, akik tanítványai lesznek, az embert alkalmassá teszi arra, hogy a Lélek által tanítottá, vezetetté válhasson.

Isten kijelentésének tanulmányozásánál fontos az, hogy az ember megértse az Írásokat, megértse az eszével Isten kijelentését. Ez szüntelen tanulás által lehetséges és a különféle vélemények ütköztetésével. De Isten kijelentése nem csak az anyagi világ dolgaitól meghatározott, hanem a mennyek országa, az Isten emberi szemmel láthatatlan, emberi gondolattal felfoghatatlan világa által is, az által a világ által is, amely körülveszi a látható világot. A tanítványnak szüksége van arra, hogy tudományával a Lélek vezetése alatt tudjon élni. Legyen szabad a Lélek számára.

Végül azok, akiket Jézus elhív, kell, hogy képességük legyen arra, hogy lelkesen, teljes lényükkel, örömmel tudják képviselni az evangéliumot. Lelkesedni tudó, lángoló szívű, lelkű emberekre van szüksége Jézusnak. A nagy tudósok, a farizeusok és az írástudók erre legtöbbször alkalmatlanok. Ezért hív el Jézus tanítványságra halászokat és egyszerű hétköznapi embereket.

„¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és Andrást, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszek titeket. ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét,

amint a hálóikat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána." (Márk 1:16-20.)

Ebben a történetben kétszer is előfordul az a szó, hogy: meglátta. Jézus meglátta először Simont és Andrást, azután meglátta Jakabot és Jánost.

Nem kétséges számunkra az, hogy a Galileai-tenger partján járva Jézus másokat is látott, de azokról nem hangzik fel ez a kijelentés. Ennél a négy leendő tanítványnál hangzik csak fel, és ezért nyilvánvaló, hogy náluk többről van szó! Őket úgy látta meg Jézus, mint leendő tanítványait. Úgy látta meg őket, mint akik Isten tervében kiválasztottak arra, hogy az Ő követői, tanítványai legyenek.

Később ugyanígy meglátja Zákeust, Lévit és a többieket és megszólítja őket, elhívja őket, hogy legyenek a tanítványai. De nem csak a tanítványok elhívásánál fedezhetjük fel azt, hogy Jézus meglát embereket, hanem a gyógyítási csodáknál, különféle emberi problémák, nyomorúságok esetében is.

Hitben élni azt jelenti, hogy meglátjuk, felismerjük Isten akaratát. Hitben járni azt jelenti, hogy meglátom a másik embert, mint testvéremet. Hitben járni azt jelenti, hogy felismerem a feladatot és Isten akarata szerint igyekszem azt elvégezni. Nem mindenki képes erre. Nem mindenkinek adatott meg a látás ajándéka!

Isten gyermeke nem csak néz, nem csak lát, hanem meglát olyan titkokat, amik általában az emberek előtt rejtve vannak, amit csak a hit szeme láthat meg. Ajándékba kapta, kapja a látás képességét.

Minden hívő embernek adatik a látás ajándéka, de ebben az ajándékban növekednie kell, s feltétlenül gyakorolnia kell magát. Kérni kell naponta imádságban, hogy Jézus mindig, minden helyzetben ajándékozza meg a látás ajándékával, hogy ne csak emberi érzésekre, emberi felismerésekre hagyatkozzon, hanem a valóságot lássa, Isten akaratát ismerhesse fel.

„Nektek megadatott az Isten országának titka, de a kívül valóknak minden példázatokban adatik,¹² hogy látván lássanak, de ne ismerjenek, és hallván halljanak, de ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és bűneik meg ne bocsáttassanak." (Márk 4:11-12.)

Emberhalászokká tette őket

„¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és András, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszek titeket. ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálókat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.” (Márk 1:16-20.)

Jézus pontosan megmondja ennek a négy halásznak, hogy milyen feladatot szán nekik. Így fogalmazza meg az elhívás célját: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszek titeket.

Kivétel nélkül minden ember a bűnnek és a halálnak a foglya. Minden ember az Isten ítélete alatt van, s ezért a kárhozat, az örök halál az osztályrésze. Jézus azért jött, hogy szabadulást hozzon minden ember számára, hogy kiragadja a benne bízó embert a halálból, a kárhozatból. A tanítványok feladata az, hogy Jézus szolgálói legyenek ebben. Emberhalászokká legyenek.

Ahogy a halászat sem könnyű munka, úgy az emberhalászat sem az. Ahhoz, hogy a tanítványok embereket ki tudjanak halászni, emelni az elveszettségéből, ahhoz arra van szükség, hogy „evezzenek a mélyre”. A parton, a sekély vízben nem lehet halászni, csak a mély vízben. Ez azt jelenti, hogy abba a világba kell megérkezni Jézus tanítványainak, ahol az emberek élnek. A bűnök, a szenvedések, a reménytelenség világába. Tehát nem elvonulniuk kell a csendes belső szobába, hanem kimozdulniuk kell inkább onnan.

Jól látható ez Jézus életében. Jézus mindig ott van azok között az emberek között, akik jönnek a betegekkel, a megszállottakkal, a különféle emberi nyomorúságokkal, azok között van, akik olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. Az apostolok hasonlóképpen elindulnak a világ minden népe felé, a pogányok felé, és ebben az aktivitásban rendkívül sok fáradság, szenvedés lesz az osztályrészük. A mélyre eveznek.

A mély vízben az a feladat, hogy ki kell vetni a hálót. Mi ez a háló? Nem más, mint az evangélium. Hirdetik bátran, szeretettel mindenki felé. S vannak, akiket megfog az evangélium. Megtérnek. Új életre támadnak. Semmi más nem alkalmas az emberhalászatra, csak az evangélium! Ezt azért kell hangsúlyozni, mert sokféle módszer, eszköz van forgalomban, amivel embereket foglyul ejtenek

különbéle célból. Ez másféle halászat! Jézus tanítványai csak az evangélium hálóját használhatják.

A halászat célja az, hogy az emberek a kárhozattól az üdvösségre legyenek felemelve, vagy a halálból az életre.

A nem evangéliummal folytatott halászat felekezetekbe, emberi közösségekbe, tanrendszerekbe emel be. Ez nagyon kevés, mondhatni, hogy semmi. Az ember élete akkor változik meg, akkor oldódnak a problémái, akkor gyógyul meg, ha Jézus szabadítását elfogadja és átéli. Minden embernek erre van szüksége!

Az igazán jó igehirdetés

²¹Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton pedig azonnal a zsinagógába ment, és tanított. ²²Álmétkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. (Márk 1:21-22)

Több olyan Igét találunk az evangéliumokban, amelyekben arról számolnak be az evangélisták, hogy Jézus szombatonként felkereste a zsinagógát és ilyenkor sok esetben tanított is, vagy valamilyen betegségben szenvedőt gyógyított meg. A tóra tekercsből történő felolvasásra minden zsidó férfinak lehetősége és joga is volt, amivel Jézus élt is.

Jézus tanítás ámulatba ejti a jelenlévőket, mert azt tapasztalják, hogy nem úgy tanít, ahogyan az írástudók. Az írástudók egészen biztosan alapos felkészültséggel tanítottak, hiszen tudós emberek voltak mindannyian. Igyekeztek tanításaikban arra, hogy a köztisztületben álló zsidó bölcsek tanításaiból merítve, minél pontosabban elmagyarázzák az írások egy egy részletét. Ez a tanítási mód valószínűleg nagy figyelmet igényelt a hallgatóságtól és megkövetelte tőlük is az írásokban való jártasságot. Fárasztó, de azért élvezetes lehetett egy egy ilyen felkészült, sokféle ismerettel rendelkező írástudónak a tanítását hallgatni.

Gyakran történik meg velem az, hogy egy istentiszteleten részt veszek és illedelmesen végig hallgatom a prédikációt. Jobb esetben megállapítom azt, hogy az igehirdetőnek volt néhány „jó gondolata”. De akkor, ha őszintén meg kellene vallani azt, hogy mit gondolok a prédikációról, akkor gyakran kellene azt mondanom, hogy az, ami prédikációként elhangzott, az engem nem fogott meg és

talán nem is érdekel. Nem érintett meg egyáltalán. Amikor viszont végig nézem a padosorokban ülő embereket, akkor az a gondolat van bennem, hogy őket nem csak nem érdekli az, amit az igehirdető elmondott, de valószínűleg nem is értik azt, hogy miről beszél. Olyan sok, az igehirdető által magától értetődő, de a jelenlévő többsége által érthetetlen és értelmetlen gondolat hangzott el, ami döbbenetes. Így tanítottak az írástudók is! Nekik talán annyi előnyük volt a mai igehirdetőkkel szemben, hogy akkor még mindenki jól ismerte az Írásokat.

Jézus tanítása azonban más volt, ahogyan Ő tanított az különbözött az írástudók tanítási módszerétől. Ő úgy tanított, hogy a hallgatók azt érezték meg, hogy nem csak tudása, hanem hatalma is van.

Ez azt jelentette mindenképp előtt, hogy Jézus úgy tudta tanítani az Őt hallgató gyülekezetet, hogy szavai mindenkit szíven találtak. Ezért nem lehetett Őrá nem figyelni. Más dolog ugyanis elvont kérdéseket hosszan és pontosan fejtegetni esetleg órákon át, és más dolog úgy magyarázni az írásokat, hogy az a szívet éri el. Amikor a szívet éri el a magyarázat, akkor megérinti azokat a fájó, vagy éppen eltakargatott pontokat, amik gyógyulásra, megoldásra várnak. Amikor a szívet éri el a tanítás, akkor megszólalnak benne azokra az égető kérdésekre a válaszok, amiknek meghallására az ember nagyon vágyik, amikre nagy szüksége van, s amiket nagyon szeretne végre meghallani.

Természetesen ezek a szívig ható tanítások minden esetben kétféle hatást fejtenek ki. Vannak, akik örömmel és álmélkodva hallgatják az ilyen szavakat és vannak, akik vitatkozni kezdenek vele. A szívig jutó üzenetre válaszolni kell, a szívig ható tanítás nem mindenki számára egyformán kedves.

Milyen fontos és milyen nagyszerű az, ha a zsinagógában, templomban olyan igehirdetés hangzik fel, amelyik nem csak egy semlegesen megszólaló elvont magyarázat, egy kedves fejtegetés, hanem a hallgatók szívet eltaláló, megérintő élő üzenet, amelyben személyes üzenet hangzik fel, válasz valamilyen égető kérdésre, vagy éppen a szív mélyén lévő zavarokat, gondokat leplezi le!

Jézus tanítása azért is hatott ilyen erőteljesen azokra, akik hallgatták Őt, mert nem csak szíven találta őket, hanem lehetőséget adott a tovább indulásra. Felkínálta a hallgatóinak a tovább indulás lehetőségét. Ajtót nyitott előttünk, utat tárt fel számukra.

Az igazán jó tanítás, igehirdetés nem csak feltár, leleplez, hanem felkínálja a tovább indulás lehetőségét. Nem elegendő rámutatni a bűnre, szükséges megmutatni a bűnből, büntől való szabadulásnak a lehetőségét is. Nem elegendő különféle emberi problémákról, élethelyzetekről kimerítő magyarázatot adni és

elmondani, azt, hogy egy egy kérdés milyen sok problémát okoz az egyén, a család, a társadalom számára. Az igehirdetésben meg kell, hogy fogalmazódjon a megoldás is. Jézus így tanított! Aki Őrá figyelt az megértette azt, hogy miben van, s azt is, hogy abból hogyan és merre lehet tovább lépni.

De Jézus szavaiban ott volt az az isteni erő is, amit láthatunk a teremtésben és a Biblia sok történetében. Isten szavának, Igéjének nem csak az a jellemző vonása, hogy feltárja a szív titkait és megoldást kínál, segít a tovább lépésre! Isten szavában van erő, amely által megerősödik az ember annak véghezvitelére, amit Isten vár tőle.

Ezért jó Jézus szavát meghallani, Jézus szavára figyelni! Nem úgy tanít, ahogyan az írástudók. Nagyszerű ajándék az is, ha valahol igehirdetőkön, embereken át így szólal meg az üzenet, erővel, hatalommal, mert ott biztosan megváltozik, gyógyul az emberek élete. Ott Isten szeretete, hatalma munkálkodik.

Jézus érkezésének hatásairól

²¹Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton pedig azonnal a zsinagógába ment, és tanított. ²²Álmétkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. ²³Éppen ott volt a zsinagógájukban egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki így kiáltott fel: ²⁴Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje. ²⁵Jézus ráparancsolt: Némulj el, és menj ki belőle! ²⁶A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, és hangos kiáltással kiment belőle. ²⁷Mindnyájan annyira megdöbbentek, hogy ezt kérdezgették egymástól: Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok engedelmeskednek neki. ²⁸És gyorsan elterjedt a híre mindenfelé Galilea egész környékén. (Márk 1:21-28)

Több történetben is olvashatunk arról, hogy a zsinagógai közösségben egy tisztátalan lélektől megszállott ember Jézust megtámadja és kérdőre vonja valahogyan így: „²⁴Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje.”(Márk 1:24)

Ez a történetben szereplő ember egészen biztosan a zsinagógai közösségnek hűséges tagja volt. Minden szombaton ott lehetett az istentiszteleten, adakozott, példamutató életet élt. Talán még benne volt a zsinagóga vezető testületében is. Presbiter, előljáró is lehetett akár, vagy az írások ügyes és értelmes magyarázója is. Nem volt semmi gond vele egészen eddig a napig. Lehetséges, hogy időnként furcsán viselkedett, de még ez sem biztos!

Ezek a megszálló lelkek nem rombolják feltétlenül a közösséget. Szépen csendben vannak jelen a hívők között. Az ellenség csendes beépített őrszemeiként, megfigyelőiként. Szeretik azt, ha minden mozdulatlan, ha nem történik semmi. Nekik ez a jó gyülekezeti élet! Nem zavarja őket a vallásosság, sem a gépiesen elmondott imádságok, sem a lelkes énekek, a dicsőítések, még a prédikáció sem (ha nincs különösebb mondanivalója), de a gyülekezetben folyó színes alkalmak sora, a gyülekezet által végzett sokféle (diakónia, házicsoport...) szolgálat sem. Csendben vannak jelen, nem szólnak, nem okoznak zavart.

A vallásos szertartások, a mechanikusan gyakorolt népies vallásosság, az egyházban végbemenő „demokratikus” (Isten népe nem demokratikus berendezkedésű!) választások, szinte tálcán kínálják fel a tisztátalan lelkektől megszállottaknak a gyülekezetbe történő észrevétlen, csendes beépülést. A mi modern korunkban különösen nagy veszélyt jelentenek ezek az erők, mert hihetetlenül megsokasodott azoknak az embereknek száma, akik megszálló erők hatalmában élik az életüket.

Akkor aktivizálják magukat ezek az erők, akkor lesznek láthatóvá, amikor Jézus megjelenik a gyülekezetben, amikor az Ő szava megszólal, amikor az Ő Lelke kiárad. Ilyenkor minden esetben felhangzik a kérdésük: „24Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje.” Minél erőteljesebben valósul meg Jézus jelenléte, annál agresszívebben nyilatkoznak meg, támadnak ezek a tisztátalan lelkek. Számukra Jézus jelenléte ugyanis veszélyt jelent, ugyanakkor fájdalmas és felháborító is. Gyűlölik Jézust és mindenképpen szeretnének megszabadulni tőle, szeretnék elűzni.

Természetesen ezt az itt elhangzó kérdést sokféleképpen fel lehet tenni. Sokféleképpen lehet Jézus ellen fordulni, sokféleképpen lehet zűrzavart támasztani a gyülekezeti közösségben. A legnagyobb gond az, hogy a gyülekezet nem mindig tudja felfedezni és azonosítani a kérdést megszólaltató lelket. Csak egy emberi vélekedést látnak sokan ebben a jelenségben, ami kellemetlen ugyan, de elviselhetőnek tűnik. Gyakran még az egyház tisztségviselői sem képesek felfedezni a zavaró jelenségek okát. Ezért aztán a tisztátalan lélek munkája

nyomán a közösségben háborúság, meghasonlás támad, amely veszélyeztetheti a közösség létét is, de mindenképpen megrontja a békességet.

Ebben a helyzetben csak egyetlen lehetőség van: Ennek az embernek meg kell tisztulni. A megszálló léleknek ki kell menni belőle. Ez nem történik meg könnyen! Ez egy nagy összecsapásban, küzdelemben lehetséges csak. Sok történetben olvassuk azt, hogy a tisztátalan lélek meggyötri, megrázza az áldozatát. Nem akar távozni. Néha olyan mértékben megkínozza, hogy a megszállott eszméletlenül kerül el. Ezt a kemény küzdelmet azonban nem lehet semmiképpen kiküszöbölni.

A gyülekezet imádkozva, nagy szeretettel és türelemmel kell, hogy végigélje egy ilyen embernek a szenvedését, hogy megláthassa örömmel a szabadulását, gyógyulását, ugyanakkor határozottan vállalni kell a küzdelmet.

Jézust nem elég csodálni! Követni kell Őt!

²¹Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton pedig azonnal a zsinagógába ment, és tanított. ²²Álmétkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. ²³Éppen ott volt a zsinagógájukban egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki így kiáltott fel: ²⁴Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje. ²⁵Jézus ráparancsolt: Némulj el, és menj ki belőle! ²⁶A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, és hangos kiáltással kiment belőle. ²⁷Mindnyájan annyira megdöbbenek, hogy ezt kérdezzék egymástól: Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok engedelmeskednek neki. ²⁸És gyorsan elterjedt a híre mindenfelé Galilea egész környékén. (Márk 1:21-28)

A tisztátalan lélek által megszállt ember szabadulása megrázó élmény lehetett mindazok számára, akik tanúi voltak ennek az eseménynek. Bár Jézus korában talán többen is voltak a zsidóságban, akik próbálkoztak a betegek gyógyításával és a tisztátalan lelkektől gyötörtek megtisztításával, de ezek az emberek nem rendelkeztek olyan hatalommal, mint Jézus. Jézus határozottan parancsol ennek a léleknek és az néhány percen belül elhagyja áldozatát. „²⁵Jézus ráparancsolt:

Némulj el, és menj ki belőle! 26A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, és hangos kiáltással kiment belőle."

A jelenlévők döbbenetesen kérdezték egymástól: „Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok engedelmeskednek neki." A zsinagógából hazatérve azután mindenkinek elmondják azt, amit láttak, és így Jézus nagy tetteiről gyorsan terjedt a hit mindenütt.

Ma is akkor terjed leggyorsabban az evangélium, amikor valahol Isten hatalma megnyilvánul. Az embereknek ma már végleg elégük van a sokféle beszédből, bölcsességből. Senki sem lelkesedik az unalmas egyházi szónoklatokért. Sokan ma már meg sem értik az egyházi nyelvezettel megfogalmazott és így megszólaló igehirdetéseket, mert sehol nem volt lehetőségük megismerni az abban elhangzó fogalmakat. Megváltás, kegyelem, bűnbocsánat és sok más olyan szó, amely az igehirdetésekből gyakran elhangzik, különösen a fiatalabb korosztályok számára, ismeretlen. A hitoktatók sokszor észreveszik, hogy a gyermekek azért nem tudják megtanulni a kiadott tananyagot, mert nem értik az abban használt fogalmakat. Ebben a helyzetben különösen fontos az, hogy az emberek mindenek előtt Isten élő jelenlétét, cselekvését tapasztalják meg. Gyógyulásokat, szabadulásokat lássanak, isteni beavatkozások csodáinak lehessenek szemtanúi. Akkor, ha Isten tetteit látják az emberek, akkor majd hamarosan megtanulják és megértik a Biblia nyelvét. Erre ugyanis nagy szükség van ahhoz, hogy a Biblia üzenetét megértse az, aki szeretné azt megérteni. Az Ószövetségben és az Újszövetségben fellelhető fogalomrendszer, szimbólumrendszer ismerete szükséges ugyanis a Biblia teljesebb megértéséhez!

Ott láthatunk népes gyülekezetet, élő közösséget, ahol Isten cselekvő módon van jelen, ahol az emberek látják, megtapasztalják, hogy Isten él és szereti az embert. Ez bárhol lehetséges, de a lelkipásztornak, a gyülekezetnek feltétlenül erre kell ma koncentrálni, ezt kell imádságban elkérni.

A kapernaumi zsinagógában végbement szabadulás, megtisztulás nagy hatással volt azokra, akik ennek az eseménynek a szemtanúi voltak. Kérdezték egymást megdöbbenve, félelemmel, hogy: Mi akar ez lenni?

Az lenne jó, ha ezek az emberek nem csak megdöbbennének, hanem Jézus előtt leborulnának. Az lenne jó, ha Jézusban felismernék a próféták által hirdetett, megjövendölt, megígért Messiást, Szabadítót. A csodálkozás, a döbbenet, a megerősödött érdeklődés kevés az üdvösséghez. Aki csak csodálkozni tud, aki csak szemléli Jézust, és különféle kérdéseket tud csak feltenni, az kívül van még

Isten országából. Az üdvösség annak, adatik, aki Isten országát elfogadja, s valóságosan, teljes átadással benne él Isten uralmában.

Jézus a tanítványok otthonában

²⁹És azonnal, amint kijöttek a zsinagógából, elmentek Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába.³⁰Simon anyósa lázasan feküdt, és azonnal szóltak felőle Jézusnak. ³¹Ő pedig odalépve megfogta a kezét, és talpra állította, úgyhogy az asszonyt elhagyta a láz, és szolgált nekik. (Márk 1:29-31.)

A tanítványság nem csupán azt jelent, hogy Jézust követve elhagy, felad valaki mindent, ami addig meghatározó volt a számára és egészen Jézus uralmát igyekszik érvényesíteni mindenben. Igaz, Jézus ezt is elvárja a követőitől, hiszen azt mondja: „...mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet.” (Máté 19:29.), de ugyanakkor Ő is meg akar jelenni személyesen a tanítványainak életében. Itt is ezt láthatjuk, Jézus Jakabbal és Jánossal együtt betér Simon és András otthonába. Jézus nem csak kihívja az övéit, hanem részesedni akar az övéinek életében.

Ez azt jelenti, hogy Jézus követése nem csupán egy belső ügye annak, akit Jézus elhívott, nem csak egy belső, lelki kérdés, ami nem tartozik senki másra, ami csendes titokként, magánügyként működik, hanem az ember egész életét, emberi kapcsolatait, teljes életrendjét átformáló változás.

Ha valaki nem tudja vállalni ezt, annak azt mondja Jézus: „³⁷Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám;³⁸és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, az nem méltó hozzám.” (Márk 10:37-38). Ha pedig valakit kivet a családjá, baráti köre azért, mert Jézussal érkezik meg hozzájuk, akkor egyértelmű kell, hogy legyen számára az, hogy kihez kell ragaszkodni! Természetesen a szakítás, a teljes elfordulás családtól, barátoktól és másoktól csak akkor indokolt, ha a velük való kapcsolat veszélyezteteti, vagy lehetetlenné teszi Krisztus követését és elviselhetetlen terhet jelent. Amíg lehetséges, addig reménykedni kell abban, hogy a hozzáállásukban változás történik. Pál apostol azt mondja pl. a házastársaknak: „¹²A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsássa el! ¹³És ha

egy asszonynak hitetlen férje van, aki kész vele élni, ne hagyja el a férjét!¹⁴Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek.¹⁵Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, válják el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk.¹⁶Mert mit tudod te, asszony, vajon megmentheted-e a férjedet? Vagy mit tudod te, férfi, vajon megmentheted-e a feleségedet?”

Simon és András otthonában betegen fekszik Simon anyósa. Azonnal szólnak felőle Jézusnak, aki készségesen meggyógyítja a beteg asszonyt.

Jézus azért jött, hogy minket embereket felemeljen, hogy az Ő gyógyító hatalma által meggyógyuljunk. A tanítványnak életformája kell, hogy legyen a közbenjárás szolgálata. Életünket ez a szolgálat minden területen, minden időben és minden helyen meg kell, hogy határozza. Később azt is látjuk, hogy a tanítványoknak Jézus még hatalmat is adott arra, hogy betegeket gyógyítsanak, poklosokat tisztítsanak és a megszálló lelkektől megszabadítsák azokat, akiknek az élete ilyen erők fogságában van.

Tanítványnak lenni azt jelenti, hogy Jézus által felhatalmazottnak lenni és ezzel a felhatalmazással, erővel szolgálni. Jézus a tehetetlen, állandóan siránkozó, tanítványokat megdorgálja: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket?” (Máté 17:17)

Ma olyan korszakban élünk, amikor a Krisztust követőknek még a korábbi idők keresztyéneinél is sokkal jobban kell tudni, hogy nem elég passzív, csendes hívő életet élni, hanem erővel és hatalommal felruházva kell Jézust szolgálni az emberek között.

Amikor Simon anyósa meggyógyul, akkor azonnal szolgálni kezdi Jézust és a tanítványokat. Ez túlmutat a háziasszony vendégszereteten! Akit Jézus meggyógyított, aki megtapasztalta az Ő szabadító hatalmát, az azonnal munkába áll, szolgálja Jézust.

³²Estefelé pedig, amikor lement a nap, hozzávittek minden beteget és megszállottat; ³³és az egész város összegyűlt az ajtó előtt. ³⁴Sokakat meggyógyított, akik különféle betegségekben sínylődtek, sok ördögöt is kiűzött, és nem engedte megszólalni az ördögöket, mivel azok ismerték őt. (Márk 1:32-34.)

Jézus gyógyítási csodáinak hatalmas visszhangja van mindenütt. Minden beteget és megszállottat hozzá visznek a rokonok és az ismerősök, hogy gyógyítsa meg őket. Az egész város összegyűlt a ház ajtaja előtt, ahol Jézus tartózkodott.

Az evangéliumokat figyelmesen olvasva meglepődve láthatjuk azt, hogy Jézus földi életében sokkal nagyobb hangsúlyt kapnak a gyógyítások, mint a tanítás. Természetesen Jézus tanítja azokat, akik hozzá mennek, de sokkal több a gyógyításairól szóló elbeszélés az evangéliumokban, mint a feljegyzett tanításokat tartalmazó.

Ez a jelenség arra bátoríthat bennünket, hogy a mi szolgálatainkban is legyen hasonló az arány. Élünk azzal a hatalommal, amit hit által kaphattuk és kaphatunk. Legyünk bátrak a cselekvésben, nyilvánuljon meg szolgálatunk által az, hogy Isten lehajolt a bűnös, fájdalmak, félelmek, testi-lelki nyomorúságok miatt szenvedő emberhez, hogy felemelje, megszabadítsa, meggyógyítsa. Ugyanakkor szóljon általunk Isten szava, amellyel a tiszta és szent életre akar segíteni mindenkit, hogy sokkal kevesebb legyen a szenvedés, a fájdalom azoknak az életében, akik hallgatnak Őrá.

A keresztyénségünk erőtlenségét, a hangsúlyeltolódás miatti tehetetlenségét látva igyekeznünk kell arra, hogy Jézust így kövessük. Bátorítson bennünket Jézus szava, aki azt mondja övéinek: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!¹⁶ Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözül, aki pedig nem hisz, elkárhozik.¹⁷ Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak,¹⁸ kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.”(Márk 16:15-18.)

Erőtlenségünk feletti szomorúságunkban és bűnbánatunkban azonban meg kell látni azt is, hogy az egyház száználmasnak látszó szolgálatában rendkívül sokféle módon megmutatkozik Jézus gyógyító ereje és benne Isten országának áldás erői is bőségesen áradnak. Sajnálatos, hogy az emberek többsége, a társadalom ezt nem látja és nem fogadja ezt megfelelő lelkesedéssel.

Azok ugyanis, akik aktívan részt vesznek bárhol a gyülekezeti életben, vagyis igyekeznek megélni a keresztyénségüket, feltétlenül egészségesebbek, egészségesebben élnek. Naponta, vagy a hét bizonyos napjain kilépnek az állandó pörgésből, a folyamatos munkából, elcsendesednek, megpihennek. Ez nagy ajándék a számukra és feltétlenül megerősítő, gyógyító hatású. Mindenkinek élni kellene ezzel a lehetőséggel! Nem kell folyamatosan futni, versenyezni, mert

ezzel az ember önmagát betegíti meg, és egy olyan társadalmat hoz létre, amelyben szinte lehetetlen emberi módon, egészségesen élni.

Az az ember, aki időnként meg tud állni, az azt is megérti, hogy a mai fogyasztói társadalom állandó többre vágyása több kárt okoz, mint amennyi haszna van. Sokkal egyszerűbben, csendesebben, szerényebben kellene élni ahhoz, hogy életünk valóban kiteljesedhessen, boldog élet lehessen! Kiegyezett, megkeseredett, megrokkant életek sokaságát termeli ki ez a világ, amelyik állandóan fut, nyüzsg körülöttünk. Olyan jelenségeket is produkál a szüntelen verseny, az állandó rohanás, amilyenről a napokban is olvashattunk, hallhattunk, hogy iskolákban, bevásárlóközpontokban, templomokban véres merényleteket hajtanak végre olyan emberek, akiknek lelkét megbetegítette a rohanó és bizonytalan életforma, amiben a mai ember él. „⁶Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, ⁷mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. ⁸De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. ⁹Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. ¹⁰Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.” (I.Tim.6:6-10)

De a keresztyén közösségben lehetőség van arra is, hogy épüljenek, megerősödjenek a normális emberi kapcsolatok. A mi világunkban az emberi közösségek széthullását, az emberi kapcsolatok megromlását láthatjuk mindenütt. Széthulló családok, szüleik ellen forduló gyermekek, pénzéhes és haszonelven működő világ, mindent pénzben és haszonban mérő világszemlélet. Ez a folyamat az élet minden területén jelentkezik és mindent megront. Egészséges, emberhez méltó emberi kapcsolatok nélkül viszont egészséges életet élni nem lehet!

Isten jelenlétében, Krisztus szeretetének átélése által épül fel és erősödik meg, szépül napról napra az emberi közösség. Ez érvényes a családra éppen úgy, mint az egyéb közösségekre. Ezt nem lehet kiváltani partikkal, csapatépítő tréningekkel, és egyéb emberi megoldásokkal.

Azoknak életében, akik Jézushoz mennek, akik Jézust segítségül hívják, megmutatkozik Jézus gyógyító szeretete, hatalma, egymást segítő, meggazdagító közösségben élhetnek.

A vásárnapról vásárnapra összegyülekező emberek azután a közös imádságban, éneklésben, az Igére, az igehirdetésre való figyelésben olyan lelkigondozói terápiában részesülnek, ami mindenképpen oldja, gyógyítja a lelki problémákat,

zavarokat. Ezeken az istentiszteleti alkalmakon oldódnak a félelmek, szűnik a szorongás, szabaddá lehet mindenki a depressziótól és a szívekben felszámolódik a gyűlölködés, megszűnnek az emberi ellentétek.

Ha az emberek rendszeresen járnának az istentiszteletekre, hallgatnák az igehirdetéseket, imádkoznának és együtt énekelnének, akár csak tradicionális módon, akkor majdnem feleslegessé válnának a pszichológusok, a pszichiátria szakrendelések, megszűnne sok ember, család életét megrontó alkohol betegség, a drog függőség, és talán feleslegessé válhatnának kórházi osztályok is. Véleményem szerint a „vallás” minden korban a társadalomnak egy hatékonyan működő gyógyító terápiája, önlelkigondozása. Minél mélyebben, értelmesebben élnek vele az emberek, annál hatékonyabb ez a lelkigondozás. Keresztyénként pedig azt mondhatom, hogy Jézus gyógyító hatalma által egy hihetetlenül nagy ajándék az, hogy az embereknek lehetőség adatik arra, hogy saját lelkük egészségét ilyen módon gondoztassák, gondozzák.

Káros az a vélemény, amely azt állítja, hogy az egyház, a templom haszontalan intézmény, amit csak az „ingyenélő papok” számára tartanak fenn a hívek és káros az a vélemény, amelyik azt hangsúlyozza, hogy nem kell állandóan a templomba járni, mert otthon is lehet imádkozni. Minden embernek szüksége van bátorításra, önvizsgálatra, bűnbánatra, feloldozásra...” Az egyház arra rendeltetett, hogy ilyen módon is megjelenjen, megmutatkozzék általa Jézus gyógyító szeretete.

Természetesen mindezek felett még sokféle módon jelentkezik az erőtlennek látszó és sokszor csak vallásos formákat gyakoroltató egyházi élet által Isten mentő szeretete. Ugyanakkor világos kell, hogy legyen számunkra, hogy nem szabadna megelégedni azzal, ami jelenleg van, mert Isten Jézus Krisztusban sokkal több lehetőséget és több ajándékot adott azoknak, akik Őt szeretik, akik Őbenne bízva élnek és neki szolgálnak.

„³⁵Nagyon korán, amikor még sötét volt, felkelt, és félrevonult egy lakatlan helyre, és ott imádkozott. „(Márk 1:35)

Több olyan Igét találunk az evangéliumokban, amelyekben arról van szó, hogy Jézus visszavonult egy lakatlan, elhagyott helyre, hogy imádkozzon. Arról, hogy ezek az imádságok hogyan szólaltak meg, milyen módon imádkozott Jézus, arról viszont nem olvashatunk sehol. Kivételt képez a Gecsemén kertjében elhangzott imádsága. Ezek az Igék azt teszik számunkra világossá, hogy Jézus szüntelenül kapcsolatban volt az Atyával. Ebben a kapcsolatban élte az életét. Valószínű az,

hogy sokkal több alkalommal kereste a csendet, az Atya jelenlétét, mint ahányszor ezt az evangélisták ezt megemlítik.

Ha megpróbáljuk megfogalmazni, hogy mi is történt ezekben a csendességekben, akkor több gondolatot is elmondhatunk róla.

Mindenek előtt az érzékeljük, Jézus szüntelenül vágyott az Atya jelenlétére. Szolgálatában, földi életének küzdelmeiben, szüksége volt arra, hogy az Atya jelenlétének dicsősége kiáradjon rá. Az imádság ugyanis ezt jelenti. Mi emberek engedjük és várjuk, hogy a mennyei fény, Isten dicsősége kiáradjon ránk.

A Cselekedetek könyvében olyan sokszor található leírás, amely a nyelveken történő imádságról szól tulajdonképpen erről tudósít. Nem az elhangzó szavak értelme, a szépen megfogalmazott kérések, magasztalások fontosak már az imádságnak ebben a formájában, hanem Isten élő jelenlétének a megtapasztalása, az a csodálatos találkozás, amikor az Ő fénye, dicsősége betölti az ember szívét, és átöleli az egész lényét. Ebben az állapotban, Isten dicsőséges jelenlétében az ember szíve megtelik örömmel, énekel, erőt ad a küzdelmekhez, a szenvedéshez is, és ez a dicsőség az imádkozó emberen átsugárzik, lényét fénylővé teszi. Megvalósulhat ebben találkozásban az, amit Jézus mond a tanítványainak: „¹⁴Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. ¹⁵Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. ¹⁶Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”(Máté 5:14-16)

A másik nagy ajándéka az imádságnak az, hogy az ember Isten jelenlétében megérti Isten akaratát és alá tudja rendelni az életét, tetteit ennek az akaratnak.

Jézus életében nagyon jól láthatjuk azt, hogy minden tette az Atya akaratának megfelelően ment végben és minden tettének ideje az Atya által meghatározott rend szerint történt. Néhányszor mondja is: Nem jött el még az én időm! Máskor pedig érezhető, hogy amit tesz azt a rendelt, az alkalmas időben viszi végbe.

A mi számunkra is rendkívül fontos, hogy Isten előtt, Krisztus előtt értsük meg azt, hogy mit kell tenni és mikor. Ezt csak imádságban lehet megérteni, felismerni.

Harmadszor az imádság Jézus életében is egy olyan alkalom volt, amikor erőt kapott. Imádságban feltöltekezett a következő feladatokhoz szükséges erővel.

Első ilyen feltöltekzése a negyven napos böjtölése volt, amikor felkészült az előtte lévő három esztendő nagy küzdelmeire.

Nekünk is szükségünk van arra, hogy imádságban kérjük és engedjük, hogy a mennyei erő, a Lélek ereje kiáradjon ránk és betöltsön bennünket. Önmagunkban nem vagyunk alkalmasak semmire. Erőnk magában mit sem ér!

Jézus, amikor a tanítványok nem tudják meggyógyítani a hozzájuk vitt beteg gyermeket, akkor azt mondja nekik: „¹⁹Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: Mi miért nem tudtuk kiűzni? ²⁰Ő így válaszolt: Kishitúségetek miatt. Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda - akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen. ²¹Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.”(Máté 17:19-21)

Jézus mennybemenetele előtt azt mondja a tanítványoknak: Vesztek erőt, miután a Szentlélek eljön reátok! Felülről áradó erő nélkül csak az emberi erőlködés lesz látható a tanítvány életében, ami csak megszegyenülésre alkalmas. Szükséges, hogy imádságban kérjük el a Lélek erejét. Minden tettünk, küzdelmünk, harcunk szüntelenül imádságban menjen végbe és ne a testi erőnkben, emberi képességeinkben bízunk.

³⁵Nagyon korán, amikor még sötét volt, felkelt, és félrevonult egy lakatlan helyre, és ott imádkozott. ³⁶Simon és a vele levők azonban utánasiettek, ³⁷és amikor megtalálták, így szóltak hozzá: Mindenki téged keres. (Márk 1:35-37)

Jézus korán hajnalban felkelt és elment egy lakatlan helyre, hogy imádkozzon. A tanítványok nem veszik észre távozását. Reggel Simon és a többiek nem tudják, hogy Jézus hol van, hova ment, és azonnal elindulnak, hogy megkeressék Őt. Hosszas keresés után, amikor megtalálják, akkor szinte lélekszakadva mondják Jézusnak: „Mindenki téged keres.”

Simon Péternek ezek a szavai összecsengenek az evangéliumok sok más részletével. Azzal a megjegyzéssel, hogy Jézus, amikor megjelenik valahol, akkor hihetetlen gyorsasággal olyan hatalmas tömeg gyűlik össze, hogy nem lehet megközelíteni a házat, vagy a helyet, ahol Jézus tartózkodik. Mindenki Őt keresi! Amikor Jézus egyedül szeretne lenni tanítványaival, akkor hatalmas tömeg lepi meg őket és lehetetlenné teszi a csendet, a tanítványoknak a megpihenését. Mindenki Őt keresi!

Ez azt jelenti, hogy Jézus lénye, a szavai és tettei olyan mértékben vonzzák az embereket, hogy azok minden akadályt félretéve egyre nagyobb számmal mennek Jézushoz, egyre többen vannak Jézus körül.

Ez minden időben így van. Ha a gyülekezetekben, az istentiszteleteken csak néhány ember van, s azok is álmosan, unatkozva vannak együtt alkalomról alkalomra, akkor az azt jelenti, hogy ott közöttük Jézus jelenléte nem érzékelhető. Talán Jézus ott nincs is jelen! Nem hangzik az Ő szava, nem cselekszik semmit, ami a közösség tagjai számára látható, ami fontos lenne. Az ilyen helyre nem jönnek az emberek, sőt az idő múlásával egyre kevesebben maradnak ott. Nincs miért ott időzni!

Mit lehet ilyenkor tenni? Ugyanazt, amit Péter tett! El kell indulni és meg kell keresni Jézust és el kell neki mondani, hogy: Mindenki téged keres! Mindenki Téged szeretne hallani, látni!

Ez a Jézushoz menetel ma egy gyülekezetben akkor történik meg, ha a gyülekezet (akár ketten vagy hárman) imádkozva leborul Jézus előtt, elkezdik együtt hívni Jézust. Imádság által munkálkodnak azon, hogy megvalósuljon közöttük Jézus jelenléte. Bátoríthatja a közösséget az, hogy Jézus megígérte: Ha ketten vagy hárman együtt vagytok az én nevemben, egy akaraton vagytok az én nevemben, akkor én ott vagyok, ott leszek közöttetek!

A lelki ébredések minden időben ott történtek, ott kezdődtek el, ahol legalább ketten, vagy hárman elkezdtek komolyan imádkozni! Keresték Jézust, vágytak az Ő jelenlétére.

Ebben az imádkozó közösségben azután az Igének, Jézus szavának kell megszólalni a beszélgetésekben, a szolgálatokban. Nem általában kell beszélgetni, hanem az Igét (Jézus élő szavát) kell megszólaltatni, valamilyen módon megszólalásra bírni. Amikor az Ige üzenete hangzik, akkor a jelenlévők szinte mindannyian átélik Jézus személyes vigasztalását, bátorítását, meghallják útmutatásait.

Harmadszor a közösség tagjainak az egymáshoz való viszonyulásában, ahogyan szolgálnak egymásnak, ahogyan szeretik egymás, ahogyan testvéri közösséggé formálódnak, ahogyan szolgálatba állnak, meg kell jelenni személyesen Jézusnak. Amikor Ő cselekedni kezd, akkor olyan dolgokat cselekszik, amiket a közösség sokszor csodaként fog átélni.

Ha ez az imádságban összeforrott közösség Jézus jelenlétét így tudja felmutatni, amikor Krisztus élő testtévé lesz, akkor bekövetkezik az a változás,

amiről itt olvashatunk. Jönnek az emberek, egyre többen jönnek, keresik Jézust, részesülni akarnak az Ő szeretetében, hallani szeretnék az Ő szavát és látni akarják tetteit, sőt részesülni kívánnak az Ő hatalmas tetteiben, áldásaiban. A közösség ekkor már létszámban is növekedni fog, mert Jézus jelenléte hatalmas vonzóerővel hat, vonzó hatást gyakorol az emberekre. Azokban a közösségekben, ahol Jézus jelenléte nem észlelhető, ott csak a leépülés és a széthullás tapasztalható folyamatosan. Mindenki azt érzi, hogy értelmetlen a közösség pusztasága is, s hiábavaló minden tette, minden megmozdulása.

„³⁵Nagyon korán, amikor még sötét volt, felkelt, és félrevonult egy lakatlan helyre, és ott imádkozott. ³⁶Simon és a vele levők azonban utánasiettek, ³⁷és amikor megtalálták, így szóltak hozzá: Mindenki téged keres. ³⁸Ő pedig ezt mondta nekik: Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem. ³⁹És elment Galilea-szerte a zsinagógáikba, hirdette az igét, és kiűzte az ördögöket.” (Márk 1:35-39)

Kapernaumban és környékén gyorsan elterjedt a hír Jézus tevékenységéről, különösképpen az általa véghez vitt gyógyítási csodák miatt. Mindenki Őt keresi. Talán még sok beteg is szeretne meggyógyulni, akikhez Jézus híre most jutott csak el. Amikor a tanítványok szeretnék visszahívni Jézust a városba, akkor Jézus azt válaszolja nekik: „Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem. ³⁹És elment Galilea-szerte a zsinagógáikba, hirdette az igét, és kiűzte az ördögöket.” (Márk 1:38-29)

A történet mindenek előtt meggyőz bennünket arról, hogy Jézus minden beteget kész meggyógyítani. Az emberi szenvedést, a fájdalmat, az emberi megalázottságot nem tartja elfogadható állapotnak. Egy egy esetben azt állítja ugyan, hogy a betegség, vagy valamilyen nyomorúság arra való is lehet, hogy Isten megdicsőíttessen általa, esetleg az ember gondolkodását, személyiségét pozitívan formálja, de ezt igen kevés alkalommal mondja. Legtöbbször olyan állapotnak látja, amiből az embernek gyógyulni, szabadulni kell. Ezért nem utasít el senkit, aki segítséget kér tőle. Minden hozzá jövő, vagy hozzá hozott beteget meggyógyít.

Azt azonban érthetővé teszi mindenki számára, hogy a testi gyógyulás, vagy éppen a tisztátalan lelkektől való megszabadulás, megtisztulás még önmagában kevés. Az embernek arra van legnagyobb szüksége, hogy üdvösséget, Életet, örök

életet nyerjen. A testi gyógyulás ugyanis csak a földi élet néhány évét, évtizedét teszi könnyebbé, üdvösséget nem ad. A csak testileg meggyógyult embernek egy napon szembe kell nézni az elmúlással, a halállal, és akkor kiderül a legnagyobb hiány.

Feltételezhető azonban az, hogy mindenki, akit Jézus meggyógyított, és a közeli hozzátartozói is, vagy akár a gyógyulás szemtanúi is, Jézus követőivé lettek, ha talán nem is azonnal, de később, amikor átgondolták az eseményeket. Hiszen a gyógyulás olyan erőteljes hatású esemény, hogy minden valószínűség szerint megtérésre, megújulásra is elsegítette azokat, akik valamilyen módon átérték. Ezt a változást az is jelzi, hogy csaknem minden történet végén ott van a megjegyzés arról, hogy a meggyógyult követi, vagy követni akarja Jézust.

Ez a történet azt is elmondja nekünk, hogy Jézus nem engedi, hogy valamilyen módon korlátozzák a munkáját. Nem marad Kapernaumban, mert Ő az egész zsidósághoz érkezett meg, s nem csak a zsidósághoz, hanem az egész emberiséghez. Mindenütt meg szeretné mutatni Isten országának valóságát, erőinek csodálatos nagyságát. Ugyanakkor nem hajlandó arra sem, hogy csak betegek gyógyításával, megszállottak tisztításával mutassa meg ezeket az erőket. Sokféleképpen lesz látható szolgálatában az evangélium üzenete: Elérkezett, megjelent az Isten uralma ebben a világban!

Nekünk is szabad Őt segítségül hívni. Szabad kérni az Ő gyógyító hatalmának megnyilvánulásait. De minden esetben tudni kell, hogy Ő minden megkötöttségtől szabadon munkálkodik. Alázattal és hittel kell elfogadni az Ő akaratát.

Ha akarod, megtisztíthatsz.

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg!⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult.⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte,⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyságul nekik!⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1;40-45)

Az ószövetségi időkben és Jézus korában is a lepra egy gyakran előforduló, gyógyíthatatlan betegség volt. Azt gondolták erről a betegségről, hogy gyógyulása csak isteni beavatkozás csodája által lehetséges. Jézus korában egy ilyen ember gyógyulás messiási jel is lehetett! Azt, akinél felfedezték ezt a betegséget, kiűzték a településekről, elűzték onnan is ahol addig lakott. Nem volt szabad senkivel érintkeznie, feltűnő színű ruhát, általában sárga színűt, kellett viselnie és ha valaki közeledett hozzá, akkor azt figyelmeztetnie kellett: Ne közelíts hozzám, mert tisztátalan ember vagyok! Általában elhagyott sírokban, földbe vájt üregekben éltek ezek az emberek és a környéken lakók adományjaiból, az általuk kihelyezett ételmaradékból tartották fenn magukat.

Egy ilyen számkivetett beteg ember közeledik Jézushoz a történet szerint. „...könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.” (40.v.)

Ez a beteg ember mindenképp előtte figyelmen kívül hagyja azt a szigorú előírást, miszerint ő nem közeledhetett egészséges emberekhez. Jézushoz megy és térdre borul előtte.

Annak, aki Jézus szabadító hatalmát szeretné megtapasztalni bármilyen gondjában, betegségében, nyomorúságában, mindenképp el kell jutni erre a bátorságra. Teljesen mindegy az, hogy mi a szabály, milyen szokások érvényesek az általános emberi felfogás szerint, mindegy, hogy ki mit szól, mi lesz a következménye, oda kell menni Jézushoz és a segítségét kell kérni. Ha valaki nem bátorodik fel erre, akkor Jézus segítségét nagy valószínűséggel nem fogja megtapasztalni.

Az embernek meg kell érteni, amit ez a leprás megértett. Jézusnak van hatalma arra, hogy segítsen. Jézus számára nincsen lehetetlen. Ő mindent megtehet. Még azt is megteheti, amiről a világ fiai, vagy éppen a keresztyének azt mondják, hogy az lehetetlen. Sok sok bibliai és egyéb történet bizonyítja azt, hogy Jézus Úr minden felett. Minden enged az Ő parancsának és minden felett uralkodik ebben a világban, minden az Övé.

Ez a beteg ember valamilyen módon hallott Jézus gyógyításairól, tetteiről és ez bátorította fel arra, hogy elinduljon Jézus felé, figyelmen kívül hagyva minden előírást, szokást, véleményt.

De nem csak azt látta ez az ember, hogy Jézusnak rendkívüli hatalma van, hanem azt is, hogy Jézus azért jött el hozzánk, emberekhez, hogy segítsen rajtunk.

Jézus nem azért jött, hogy szemünkre hányja a mi bűneinket, jól megkritizálja a mi életünknek sokféle hiányosságát, gyarlóságát. Ennek semmi értelme nem lenne. Ez nem segítene rajtunk. Ő pedig azért jött, hogy segítsen. Ha tanítása által olykor fény derül a mi életünk hiányosságaira, akkor annak csak az az értelme, hogy elindít, segít bennünket arra, hogy Tőle kérjünk segítséget. Nyilvánvaló, hogy az az ember, aki nem látja be a hibáit, az nem kér segítséget senkitől, annak nincsen szüksége Jézusra. Ha Jézus szembesít bennünket saját nyomorúságunkkal, akkor azt azért teszi, hogy segíthessen rajtunk. Ő valóban szeret minket.

Jézus még azt sem teszi, hogy valamilyen példát állít elénk életével, hogy megismerjük az igaz emberség mértékét. Ez sem lenne számunkra segítség! Ő felemelni akar, meggyógyítani, új életet akar nekünk ajándékozni. Ezért jött el hozzánk! Nem azt mondja, hogy: Kapaszkodj ki a bűnből. Légy hasonló hozzám! Ő felemelni, újjá szülni akar minket.

Isten szeretni akarja ezt a világot és minden embert. Akarja, hogy szeretete által egy új világ jöjjön létre, olyan világ, amely legyőzi ezt a romlott, bukott világot. Isten szeretete minden időben és minden dologban azt munkálja, hogy formálódjon és majd beteljesedjen az ígéret: „1És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. Íme a régiek elmúltak, újjá lett minden! „ (Jel.21.1.)

Ennek a leprás embernek a bátorsága mellett felfedezhetjük az alázatát is. Nem követelődzik! Tudatában van annak, hogy Jézus úgy cselekszik, ahogyan akar. Nem adósunk, nincs kötelezve arra, hogy segítsen. Segíthet!

Ez az ember felismeri a kegyelem valóságát és ennek megfelelően közeledik Jézushoz.

Ezt is mindenkinek tudni kell. Kéréseink csak úgy hangozhatnak fel, ahogy itt is felhangzik ennek az embernek a kérése: „Ha akarod, megtisztíthatsz.”

A kegyelem elfogadása és látása által az ember Jézus kezébe teszi le az ügyét. Bárhogy dönt Jézus, bármit cselekszik, az Isten szeretetének megvalósulása lesz. Ahogyan szép énekünkben is énekeljük: 1. Mind jó, amit Isten tészén, Szent az ő akaratja, Ő énvélem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja. Ő az Isten, Ki ínségben Az övéit megtart -ja, Hát légyen, mint akarja. Tudnunk kell mindig, ha néha nem is könnyű elfogadni: „Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.” 16Ezért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.(Róm.9.15-16)... 28Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint

elhívott. 29Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsősülött. 30Akiokról pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. (Róm.8;28-30)

Isten Jézus Krisztusban azért hajolt le hozzánk, hogy segítsen, hogy felemeljen minket. Az Ő segítsége akkor adatik számunkra, ha kegyelmében bízva feltétel nélkül átadjuk magunkat neki, reá bízuk ügyünket.

Megérintette.

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg! ⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult. ⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte, ⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyságul nekik! ⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1;40-45)

Az első különös jelenség ebben a történetben az, hogy ez a beteg ember figyelmen kívül hagyja a szabályokat, nem törődik tettének következményeivel, felbátorodik arra, hogy Jézushoz fusson, Jézus elé boruljon és kérje a segítségét. Ilyen eset ritkán fordulhatott elő abban a korban.

A második különös jelenség pedig az, hogy Jézus megszánja ezt az embert és kinyújtja a kezét, megérinti, és így szól hozzá: Akarom, tisztulj meg!

Egy fertőző beteg esetében általában mindenki azért tartózkodik a közvetlen érintkezéstől, mert fennáll a fertőzés veszélye. Ha mégis szükséges az érintés, akkor előkerülnek a különféle fertőtlenítő szerek, a gumikesztyű, és életbe lépnek különféle biztonsági előírások. Jézus nem vett fel gumikesztyűt, nem használt fertőtlenítőszeret, hanem pusztá kézzel megérintette ezt a beteg embert.

Jézus tettének több fontos üzenete van, amit a tanítványoknak meg kell hallani, meg kell érteni.

Az első fontos üzenete ennek a mozdulatnak úgy fogalmazható meg, hogy Jézus nem fél attól, hogy ez az ember megfertőzi az érintés által, sokkal inkább tudja azt, hogy ez az ember akkor meggyógyul, amikor Ő megérinti.

Ez a jelenség sokféleképpen értelmezhető, hiszen a zsidó ember nem csak a leprást nem érintette meg, hanem a bűnösöktől, a pogányoktól is távol tartotta magát, sőt a pogányoknak, a bűnösöknek a használati tárgyait is undorral és félelemmel elutasította, hogy valamiképpen tisztátalanná ne váljon az érintés által. Sokféle formában ott van a félelem attól, hogy a másik megbetegít, tisztátalanná tesz, kellemetlen, kényelmetlen helyzetbe hoz. Jézus azonban pontosan fordítva gondolkodik. Azt látjuk, hogy tudatában van annak, hogy érintése gyógyító, megtisztító érintés. Tudatában van annak, hogy a leprást, bűnöst, pogányt meg kell érinteni, mert pontosan a bűnösöknek és a pogányoknak van szükségük az érintésre, hogy megtisztuljanak, meggyógyuljanak, új életre jussanak.

Jézus olyan tisztaságot, szentséget, életerőt hordozott magában, hogy nem Őrá hatott az emberi tisztátalanság, hanem Ő hatott az emberi tisztatlanságra.

Nem undorodott a leprától, nem undorodott az emberi életnek a sok elszomorító jelenségétől, hanem szeretettel és szánalommal kész volt megérinteni ezeket, hogy szentsége és tisztasága által tisztává váljanak, hogy az Őbenne lévő élet átáradjon ezekbe az emberekbe. És valóban látjuk, hogy Jézus érintése után a lepra azonnal eltűnt.

Nekünk is valahogyan így kellene élni, Jézus példáját követve. Nem undorodni, nem elmenekülni kellene a beteg, problémás emberek közeléből, hanem bátran, hittel, azzal a tudattal közeledni hozzájuk, hogy a Krisztus bennünk lévő ereje, szeretete, szentsége, tisztasága az Ő életükben csodálatos változást vihet végbe. Ha bátran megérintjük őket, akkor meggyógyulnak. Megtisztulnak. Új életre támadnak.

Krisztus tanítványainak az élete ilyen módon aktív. Nem elfutnak a problémák láttán, hanem szembefordulnak minden bajjal, mert tudják, hogy Jézus hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, a betegségek felett, erőt adott nekik arra, hogy a halál árnyékának völgyében az élet erőit hordozzák magukban, s sugározzák szét mindenkire, mindazokra, akik körülöttük élnek.

Azonnal.

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg! ⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult. ⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte, ⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyosságul nekik! ⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1;40-45)

Jézus gyógyító hatalma által ez a beteg ember azonnal meggyógyult, a lepra teljesen eltűnt azonnal a testéről. Ezt láthatjuk Jézus minden beteggyógyítási csodájánál. Azonnal megtörténik a változás. A későbbi időkben is, sőt ma is, sokan tesznek bizonyosságot arról, hogy az imádságban kért gyógyulás pillanatok alatt megtörtént. Sokan arról vallanak, hogy érezték, hogy valami történik a testükben, s hamarosan kiderült, hogy nem más volt ez, mint a gyógyulás.

Ezeknél a történeteknél az a kérdés fogalmazódik meg bennünk, hogy: Miért nem történik meg minden esetben ez? Miért van az, hogy az őszintén elmondott imádságra nem érkezik válasz? A betegség nem tűnik el, sőt gyakran véghez viszi teljes romboló munkáját.

Meg kell vallanunk, hogy nem tudunk ezekre a kérdésekre pontosan válaszolni. Arra gondolunk sokszor, hogy Jézus döntése szabad döntés, és nekünk el kell fogadni azt. Máskor úgy látjuk, hogy a gyógyulás folyamata lassan, fokozatosan megy végbe, amit ki kell várni. Talán az orvosi, vagy egyéb beavatkozások is szerepet játszanak benne úgy, hogy a bizonytalan orvosi beavatkozás mégis hatni kezd, vagy éppen egy olyan gyógyszer, beavatkozás lehetősége adatik a beteg számára, amelyik segítséget jelent.

Úgy gondolom, hogy nem szabad feladni a reményt, hinni kell azt, hogy Jézusnak hatalma van arra, hogy egy pillanat alatt véghez vigye a változást, egy pillanat alatt meggyógyulhat a beteg. A betegség és mindenféle emberi nyomorúság, fájdalom Isten szándékával, akaratával ellentétes. Minden betegség, fájdalom, s a halál is a bűn következménye az ember életében. Ezért nem szabad feladni az

imádságban felvett küzdelmet. Küzdeni kell, Jézust segítségül hívva, minden emberi nyomorúság megszüntetéséért.

Ebben a küzdelemben fontos tudni azt, hogy az imádkozónak Jézushoz kell menni, az Ővele megtalált élő kapcsolatban kell könyörögnie.

Ugyanakkor tudomásul kell venni azt is, hogy vannak olyan titkok, amiket mi nem látunk és ezért nem érthetjük meg az összefüggéseket. Jézus szeretetére és hűségére kell hagyatkozni, de mindig tudva azt, hogy Jézus földi élete során soha senkit nem utasított el, ha betegségével, fájdalomával hozzá ment, hanem mindig segített rajta. Mindig komolyan vizsgálat alá kell helyezni a közbenjáró szolgálatunkat, hátha ott van az akadály, ott van valami olyan gond, ami miatt az imádságaink nem hallgattatnak meg.

El szabad fogadni azt a nézetet is, hogy a gyógyulásnak, a rendeződésnek nem mindig kell egyik pillanatról a másikra megtörténni. Van, amikor hosszú folyamatban, imádságos küzdelemben történik meg a változás. A Cselekedetek könyvében találhatunk olyan Igéket, amelyekben a gyülekezet imádságos küzdelméről olvashatunk, amely hosszabb ideig tartott, de végül bekövetkezett a gyógyulás, a rendeződés.

Jézus mindenképpen küzdelemre bátorítja az övéit, arra biztatja őket, hogy ne adják fel a harcot, mert Jézus ezt mondja nekik: „Higgyetek Istenben! ²³Bizony mondom nektek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magad a tengerbe! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, annak megadatik az. ²⁴Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amit imádságokban kértek, megkapjátok, és megadatik nektek. ²⁵És amikor imádkoztok, bocsássatok meg annak, aki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket. ²⁶Ha pedig ti nem bocsátotok meg, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a vétkeiteket.” (Márk 11 :22-26) Másutt pedig így szól: „⁷Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek. ⁸Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik. „(Máté 7:7-8)

Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt,
Rajta bártan, megsegít és győzedelmet ad.
Bízzatok, mert Jézus eljön, Ő a fővezér,
Zengje ajkunk, hozzád esdünk: győzedelemért!

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg! ⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult. ⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte, ⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyságul nekik! ⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1;40-45)

A leprától megszabadult, gyógyult embert Jézus elküldi a templomhoz, hogy mutassa meg magát a papoknak és a tisztulásért bemutatandó hálaáldozatot is végezze el. Legyen ez a gyógyulás egyik bizonyítéka annak, hogy Isten küldöttje, a Messiás érkezett meg Izráelhez.

Tudjuk, hogy a papság, a nép vezetői nem fogadták el ezeket a jelzéseket. Mindig újabb és újabb bizonyítékokat kértek, mindig újabb jeleket vártak Jézustól. Ha már olyan vitathatatlan jeleket láthattak Jézus tettei által, amiket feltétlenül el kellett volna fogadni, akkor azt mondták, hogy Jézus biztosan a Sátán hatalmával cselekszik.

Egy idő után világosan látszott az, hogy semmiféle jel, semmiféle csoda nem elegendő ahhoz, hogy Jézust, mint Messiást elfogadják.

Ez a jelenség ma is felfedezhető. Istennek sok áldása árad azokra, akik Jézusban hisznek és ezek az áldások meggazdagítják a világ életét is. Az emberek legyintenek, nem fogadják el ezeket a jeleket. Megkérdőjelezzik a hitben élt életet, értelmetlennek mondják, ostobaságnak tartják.

Amikor valahol Isten Lelkének ereje árad ki és különféle csodák történnek, emberek megtérnek, meggyógyulnak, szenvedélyek fogságából megszabadulnak, akkor azt mondják sokan: Ez nem igaz! Ez hazugság, a papok csalása! Biztosan összebeszéltek a gyógyultakkal, hogy hazudják azt, hogy meggyógyultak... Mások pedig azzal a megjegyzéssel hárítják el a hírt, hogy: Megint egy szekta! Mert mi sem egyszerűbb annál, mint szektának bélyegezni azt, ahol Isten munkálkodik.

Meg sokszor a hitben élő emberek is kétségbe vonják Krisztus munkáját, a Lélek erőhatásait.

Mindez azt mutatja, hogy az ellenség igen keményen próbálja tartani az állásait. Mindenképpen meg akarja akadályozni Jézus munkáját, az Ő dicsőségének felragyogását.

A hívő embereknek azonban mindenképpen meg kell vallani Jézus szabadítását, meg kell mutatni a megtisztult, meggyógyult életüket. Bizonyágul nekik.

Egyszer majd, a végső ítéletnél mindenkinek számot kell adni arról, hogy miképpen ítélte meg a nyilvánvaló jeleket. Az ítélőszék előtt senki nem mondhatja, hogy: Én nem tudtam! Isten szeretetének, kegyelmének munkái mindenki számára láthatóak. Kérdés, hogy ki hogyan viszonyul ezekhez a jelekhez!

De nem ez a legfontosabb, hanem az, hogy mindig vannak, akiknek szívét megérinti az, amit Jézus cselekszik. Meglátják és helyesen értelmezik a jeleket. Ezek az emberek Jézushoz térnek és leborulnak Őelőtte. Üdvösséget nyernek ez által. Ezért kell megvallani, megmutatni azt, hogy Jézus mit tett emberek életében, hogyan tisztított meg, szabadított meg, gyógyított meg embereket.

„1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét.” (Márk 2:1-2)

Az evangélium történeteit olvasva újra és újra láthatjuk azt, hogy az emberek milyen erőteljes vágyakozással várják Jézust. Bárhol megjelenik, érkezésének azonnal híre megy és hatalma tömeg gyűlik össze, amelyik látni, hallani szeretné Őt.

Mi ennek a Jézus utáni vágyakozásnak a titka? Miért terjed olyan gyorsan az Ő érkezésének híre és miért fut össze nagy sokaság ott, ahol tartózkodik?

Először talán úgy kell válaszolni erre a kérdésre, hogy Jézus hatalmának megnyilvánulása az, ami az embereket Jézushoz vonja. Betegek gyógyulnak, vakok látnak, süketek hallanak, sánták járnak, halottak feltámadnak, poklosok megtisztulnak, megszállottak megszabadulnak Jézus hatalma által. Nem kicsiny események ezek! Ha a mai körülményeink között próbáljuk elképzelni ezeket az eseményeket, akkor azonnal érzékeljük, hogy milyen fantasztikusan nagy események voltak ezek.

Jézus hatalmának megmutatkozása abban különbözik minden más erőmegnyilvánulástól, hogy tettei által emberek megszabadulnak a fájdalmaiktól, nyomorúságuktól. Isten szabadító hatalma, szeretete nyilvánul meg Jézus tettei, csodái által.

A varázslók és a szemfényvesztők csodálatos mutatványokkal kápráztatják el a népeket. Ezeknek a mutatványoknak azonban semmi haszna nincs. Csak a szenzáció keltése az egyetlen céljuk. Jézus soha nem törekedett arra, hogy szenzációs mutatványokkal kápráztassa el az embereket! Az Ő hatalma minden esetben az Istennek az emberek iránti szeretetét bizonyítja, és azt, hogy Isten az embert szabaddá akarja tenni minden szenvedéstől, megalázottságból. Jézus csodatettei minden esetben Isten szeretetének látható, megtapasztalható bizonyítékai.

Jézus tettei által mindenki érzékelheti azt, hogy igenis van remény a szabadulásra. Nincsen olyan nyomorúság, mélység, amelyből ne lehetne kiszabadulni.

Minden időben ez motiválja az emberi szívekben a Jézusra való várakozást. Az emberek arra vágyakoznak, hogy a mennyei Atya megszánja őket, szeretettel hozzájuk hajoljon és kiemelje őket abból a mélységből, amiben élnek. Ha valahol ez a hatalom, ez az erő nyilvánul meg, akkor a vágyakozás felerősödik a szívekben és elindulnak sokan Jézushoz.

Körülnézve a mai keresztyénségünk háztáján, azt látjuk, hogy különféle módszerekkel próbálják az egyházak, a lelkipásztorok az embereket összegyűjteni. Ez még önmagában nem lenne baj. Azonban a különféle módszerek nem elegendők. Az emberek szeretetre, gyógyulásra, szabadulásra, segítségre vágnak, mert arra van nagy szükségük. S ahol Jézus jelen van, ott ezt meg is találják. A különféle emberi eszközök azonban erre nem elegendők, ezt nem képesek megadni soha.

Modern korunkban még inkább ez az egyetlen lehetőség ahhoz, hogy az emberek Jézushoz jöjjenek. Az Ő szeretet hatalmának, erejének kell megnyilvánulni a gyülekezetekben, a templomokban és akkor jönnek az emberek nagy sokasággal.

A második, ami ezeket az embereket vonzotta, ami felébresztette a szívekben a Jézus utáni vágyat, az az volt, hogy Jézus hirdette nekik az Igét.

Itt azonban megint el kell csendesedni és végig kell gondolni, hogy ez mit is jelent. Mi ugyanis nagyon gyakran azt gondoljuk, hogy az Ige hirdetése valamilyen bibliai hely magyarázatát jelenti. A farizeusok és az írástudók valóban

ezt tették. Egy biblia helyet magyaráztak. Magyarázatuk rendkívüli felkészültségről, tudásról tett tanúbizonyságot. Jézusról azonban azt olvassuk, hogy „úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.” (Márk 1:21)

Ez azt jelenti, hogy Jézus szavai személyesen megszólaló szavak voltak, amelyekben a hallgatóság megértette azt is, hogy milyen irányban kell haladni, merre van a helyes, Isten szerinti út, merre van a szabadulás. Jézus szavaiban volt erő is, amely a hallgatóság soraiban lévő hittel Őrá figyelőt megerősítette a cselekvésre.

Volt azonban Jézus igehirdetésének még egy nagyon fontos jellemvonása, amit fel kell fedoznünk. Ez pedig az volt, hogy Jézus tanításának a középpontjában az a fontos üzenet volt minden esetben, hogy: Megjelent Isten országa, uralma ebben a világban. Isten országa, uralma azt jelenti, hogy Isten ereje, hatalma minden ember számára valóságosan megjelent. Benne lehet élni ebben az uralomban és meg lehet tapasztalni, hogy Isten országának erői felemelik, hordozzák az embert, ha az engedi ezt. Isten országának erőire épülve az ember függetleníteni tudja magát a világ minden lehúzó és megrontó erőitől. A körülményektől is! Isten uralmának az erői felülírják sok esetben ennek a világnak a törvényszerűségeit, hatásait. csodálatos módon visszajára fordítják a világ erőhatásait, megmutatva, hogy: „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...” (Róma 8:28) „Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége. (91.zsolát 4.) URam, te megvizsgálasz és ismeresz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a világosság: a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság. A Jézust befogadó ember Isten szeretetében, hatalmában elrejtve élheti az életét. Harcaiban megmutatkozik Isten győztes hatalma, ereje.”(138.zsoltár 1-12)

Ez az üzenet tehát már az Ószövetségben is megszólal Izráel népe számára, de Jézus által hatalmasan szól minden ember felé. Jézus azt mondja el azoknak,

akik Őt hallgatják, hogy hitben élni nem azt jelenti, hogy különféle dogmatikai tételeket, erkölcsi elveket elfogadni, fontosnak tartani, vallásos külsőségeket megtartani. Többet jelent ennél! Hitben élni azt jelenti, hogy Isten uralmának szereteterőire ráépülni teljes életünkkel. Isten országában, uralmában élve élni a földön, ebben a világban. Az igehirdetés Jézus óta ezt jelenti.

Lehet, hogy a materialisták erre azt mondják, hogy az ilyen ember „megváltozott tudatállapotban” éli az életét. Nem a valóság által meghatározottan, reálisan gondolkodva, hanem valami Isten országa, uralma által fémjelzett álmovilágban, képzelt világban él. Nem baj, ha ezt mondják! Aki így kezd élni, az megtapasztalja, hogy ez működik.

S azért jönnek az emberek Jézushoz, vágyakozva, mert erről szeretnének hallani, hogy élni tudjanak Isten királyságában élő uralmában.

Ha azt szeretnék, hogy az emberek jöjjenek a templomokba, az összejövetelekre, akkor Isten szeretetének hatásait kell elkérni és az Ő országában való életnek a csodáját kell felkínálni az embereknek. Minden más csak játék, emberi próbálkozás, aminek nem lehet igazán jó gyümölcse.

Négyen vitték!

„1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. 3Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. 4De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. (Márk 2;1-3)

Amikor Jézus hazaérkezésének híre elterjedt a városban és annak környékén, akkor ez a történetben szereplő négy ember azonnal elindul ezzel a hordágyon fekvő béna emberrel Jézushoz. Nem tudjuk, hogy milyen kapcsolatban volt ez a béna az őt vivőkkel, de ez talán nem is lényeges. Igaz, el lehet gondolkodni azon, hogy vannak olyan emberek mindig a társadalomban, akikre senki sem figyel. Nem négy, de egyetlen ember sem lenne, aki felemelné, aki Jézushoz segítené őket nyomorúságukban, betegségükben. Modern társadalmunkban az elmagányosodás minden korosztálynál nagy gondot jelent, de különösen az időseknél ijesztő mértékű.

Megdöbbenő volt látnom évtizedekkel ezelőtt azt, hogy egy idős, beteg embert, aki sok évtized után elveszítette a társát és egyedül maradt, hogyan tette félre

a családja, a gyermekei és az unokái. Szeretettel viszonyultak hozzá, mindent megadtak neki, amire szüksége volt, de minden mozdulatban benne volt az a metakommunikatív jelzés, ami azt jelezte az illetőnek, hogy te már nekünk valójában felesleges vagy. Ezt a jelzés nagyon jól értette ez az idős ember. Az idő múlásával egyre gyámoltalanabb, egyre bizonytalanabb lett. Mozgásában, beszédében, családban és családon kívül az emberi érintkezésekben jól érzékelhető volt a szenvedése, a szeparáltságának fájó érzése. Amikor meghalt, akkor családja meggyászolta, méltó temetést rendezett számára, de a gyászban benne volt az a megkönnyebbülés, ami azt jelezte, hogy valójában örülnek annak, hogy megszabadultak egy tehertől. Csak teher volt mindenki számára!

A modern életstílus egyre inkább ezt a jelenséget produkálja azokkal kapcsolatosan, akik úgymond már „feleslegesek”. Egyre több olyan embert láthatunk, fiatalokat és időseket egyaránt, akik elveszítették emberi arcukat, emberi méltóságukat és magatartásukkal azt kiáltják a világra: Miért nincsen senkim? Miért nem emel fel senki? Miért nem kapom meg a minden embernek egyformán kijáró tiszteletet?

Amikor az egyházi életben is csak a gyerekmunka, a fiatalok összegyűjtése a fontos, szinte minden más lényegtelen, akkor az egyházi életben is végbemegy ez a folyamat. Egyik fiatal lelkészársam egyszer azt mondta: Képzeld nálunk még néha a hetvenévesek is megértik a prédikációt, sőt felfogják a „Keresztutak” című nagyszerű oktató program egy egy mondanivalóját! Szomorúam hallgattam lelkes, fiatal kollegám szavait, nem csak azért, mert már én is elmúltam hetvenéves, hanem azért is, mert úgy éreztem, hogy elfelejtette megtanulni azt a parancsolatot, hogy tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amit az Úr, a te Istened ad tenéked. De lehet, hogy megtanulta, csak modern ember lévõ jónéhány Igével együtt szemétbe dobta, ráírta, hogy ez akkor igaz volt, de ma a modern világban már használhatatlan.

A hitben élő embereknek olyan emberekké kell lenni, akik képesek felemelni a bénát, a nyomorultat és őt minden esetben Jézushoz vinni szeretnék, hogy meggyógyuljon, hogy bénaságától megszabaduljon és Isten szeretetében emberhez méltó életet élhessen egészen addig, amig meg nem szólal felé a hazahívó szó!

Isten Igéje arra tanítja Jézus tanítványait, hogy: „8Senkinek se tartoztatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek, mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.” (Róma 13;8) Ha valaki Jézushoz segíti azt, aki szenved, aki nyomorult, az szeretetével az illető emberi kapcsolatait is építeni kezdi.

Jézushoz kell vinni minden áron azt, aki beteg, aki szenved!

„1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. 3Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. 4De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. (Márk 2;1-3)

A történetből kitűnik, hogy ez a négy ember erősen elhatározta, hogy a hordágyon bénán fekvő barátjukkal, vagy rokonukkal mindenképpen Jézushoz mennek. Hittek abban, hogy Jézus meg tudja gyógyítani őt, és készek voltak minden akadályt legyőzni, hogy a beteg gyógyulása megtörténjen.

Az első akadály az lehetett, hogy ezt a beteg ember el kellett vinni Jézushoz. Megszervezték. Nem sajnálták a fáradságot. Nem tudjuk, hogy milyen hosszú utat kellett megtenni a beteggel, de nyilvánvalóan nem a szomszédságból érkeztek.

A második akadály a Jézus körül összegyűlt hatalmas tömeg volt. Ezen a tömegen át nem lehetett eljutni Jézusig.

Ennek a tömegnek a látványa azt a gondolatot indíthatja el bennünk, hogy ez minden időben hasonlóképpen történhet. Egy olyan tömeg, amelyik leginkább csak szemlélője annak, ami Jézus körül történik, vagy csak bámészkodó hallgatója a jézusi tanításnak, akadályává lehet annak, hogy egy beteg Jézus elé kerüljön és meggyógyuljon. A tömeg nem csak fizikai létével, hanem beidegződéseivel, szokásaival, tudatlanságával is komoly akadályt jelent egy ilyen esetben.

Különösen a népegyházi keretek között élő gyülekezetekben láthatjuk ezt meg. Betegek, megszállottak, Isten uralmára vágyó emberek akkor, ha egy tradicionális gyülekezetben próbálják a gyógyulásuk érdekében elérni Jézust, akkor bele fognak ütközni az értetlenségbe és a vallásos szívek ellenállásába. Nagyon kemény kőfalként veszi körül ez a lelkiület a tradicionális egyházak gyülekezeteit, s természetesen a különféle izmusokhoz, szövetségekhez ragaszkodó hívőket is (Ők is komoly tradíciókhoz, elvekhez, szokásokhoz ragaszkodnak gondolkodás nélkül!). Meg kell tanulni, hogy minden Jézusra figyelő közösségben alapszabályként kellene alkalmazni, megtanítani, hogy a betegnek, a válságban lévő embernek el kell jutni Jézushoz, hogy meggyógyulhasson. Ez

mindenek felett lévő szabály! Az a gyülekezet, amelyik a betegeket, a nyomorultakat nem segíti Jézushoz, hanem akadályozza őket ezen az úton, az nem gyülekezet, hanem csak egy báméskodó tömeg. Ez a tömeg egyrészt reménység tárgya. Lehet ugyanis, hogy egyszer gyülekezetté válik. Másrészt pedig mindenképpen egy Isten munkáját akadályozó jelenség, amit valahogyan ki kell kerülni, ki kell iktatni, le kell győzni.

A beteget vivők megtalálják a megoldást. Megbontják a ház tetejét, amelyben Jézus tartózkodik és a tetőn vágott nyíláson át engedik le a hordágyban fekvő beteget.

Nem nehéz elképzelni ezt a jelenetet. Az emberek izgatottan nézték azt, hogy mit csinál ez a négy ember. Voltak, akik talán felháborodottan szemlélték ennek a négy embernek a tevékenységét. Nem volt más választás, csak a tetőbontás!

A népegyházban, ahol báméskodó „tömeg” (néha 8-10 ember!) elállja a Jézushoz vezető utat, hasonlóképpen kell cselekedni. Ki kell iktatni őket! Botrányosan meg kell bontani a tetőt és a beteget minden áron Jézushoz kell juttatni. Mindegy, hogy ennek mi a következménye, mert az, aki Jézus gyógyításánál szolgálni szeretne, annak nem szabad foglalkozni azzal, hogy ki mit mond, vagy hogy ez az embereknek tetszik, vagy nem.

A lényeg az, hogy ez a formabontás nem azért történik, mert ezeknek az embereknek van egy ilyen jó ötletük, vagy mert valami extra dolgot szeretnének művelni. Nem is azért teszik, amit tesznek, hogy jól érezzék magukat a Jézus körüli sokadalomban. A formabontás azért történik, hogy Jézus meggyógyítsa azt, aki hozzá visznek.

Mindennek azért kell történni, hogy Isten szeretete kiáradhasson és az Ő gyógyító, helyreállító hatalma érvényesülhessen. Mindent, ami ezt akadályozza félre kell tenni az útból, illetve le kell győzni. Gyógyulás, megújulás csak így lehetséges!

Változás, gyógyulás csak hit által lehetséges

1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. **2**Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. **3**Oda akartak hozzá menni egy bérével, akit négyen vittek. **4**De mivel a sokaság miatt nem vihették őt

hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. 5Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.(Márk 2:1-4.)

Amikor a beteggel érkezett férfiak Jézus elé leeresztették a tetőről a hordágyat, akkor Jézus ezeknek az embereknek először a hitét méltányolta. Hit által találták meg az utat Jézushoz, és hit által volt bátorságuk ahhoz, hogy kibontsák a ház tetejét a beteg gyógyulása érdekében.

Ahhoz, hogy Jézus gyógyító ereje, szabadító hatalma megmutatkozzon az ember életében és szolgálatában ilyen bátor hitre van szükség. A hit megtalálja az utat Jézushoz és minden akadályt félre tud tenni az útból, minden akadályt le tud győzni. S amikor valaki Jézus előtt van, akkor hite által tudja elfogadni, működőképessé tenni a Jézusból áradó erőt, hite által válhat részesévé Jézus cselekvésének. Hit nélkül nem történik semmi. A hit nem csak azt jelenti, hogy valamit az eszemmel elhiszek! Nem az a hívő, aki csatlakozott a Bibliaszövetséghez, vagy a Bethániához, vagy más, egyébként nagyon áldásos, szervezethez: „²¹Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. ²²Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? ²³És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”. A hit cselekvés, életforma! A hit sokszor egy életveszélyesnek látszó döntés. A hit egy olyan magatartás, amikor az ember vakon tovább lép ott, ahol már nem lát utat maga előtt. A hitet ahhoz is hasonlíthatjuk, amikor valamilyen eszközt oda csatlakoztatunk az energiaforráshoz. A mennyei energia akkor árad az életünkbe, amikor hit által létrejön a kapcsolat a mennyei energiaforrással. S arra bátorítja Jézus az övéit, hogy minden esetben éljenek bátran ezzel a lehetőséggel. Így tanítja őket, és minket is: „Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda - akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.” (Máté 17:20). Másutt pedig így bátorítja övéit: „Higgyetek Istenben! ²³Bizony mondom nektek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vesd magad a tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, annak megadatik az. ²⁴Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amit imádságotokban kértek, megkapjátok, és megadatik nektek.” (Márk 11:22-24)

Keresztyénségünket és egyéni életünket vizsgálva azt mondhatjuk, hogy sokkal többre lennénk képesek akkor, ha hittel követnénk Jézust és így szolgálnánk Őt embertársaink felé. Lehet, hogy mi még a báméskodó tömegben állunk és nem azok között vagyunk, akik Jézusnak átadták az életüket, s benne bíznak? Dönteni kell, hogy báméskodni akarunk csak, vagy pedig átélni azt a csodát, hogy minden lehetséges annak, aki hisz!

Természetesen a hit mindig látja a lehetőségeket is. Ezért mondja Jézus másutt: „Ha valamit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek!” A hit mindig elfogadja a jézusi kereteket, feltételeket, mert Isten csak így mutatja meg hatalmát, szeretetét.

Mit jelent a bűnbocsánat?

1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. **2**Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. **3**Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. **4**De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. **5**Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid. (Márk 2:1-4.)

Jézus gyógyításainál, és az Ő életével kapcsolatos egyéb történetekben is elhangzik Jézusnak ez a mondata, megelőzve a gyógyulást: „Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.”, vagy: „Megbocsáttattak a te bűneid, eredj el a többé ne vétkezzél!”

A farizeusok és az írástudók megbotránkoztak Jézusnak e szavai miatt. Csak Istennek van hatalma ahhoz, hogy a bűnöket megbocsássa! Nem értik, hogy Jézus milyen jogon mondja ki ezt a feloldozó mondatot. Istenkáromlásnak tartják.

Jézus azonban felháborodásuk ellenére mégis kimondja ezeket a szavak, jelezve azt, hogy Ő az Isten Fia, a megígért Szabadító, akinek igenis hatalma van a bűnöket megbocsátani. Sőt, azt is jelzi mindenki számára ezzel, hogy a testi gyógyulásnál fontosabb a bűnbocsánat. A testi gyógyulás ugyanis csak a földi élet egy rövid idejére kiterjedő isteni beavatkozás, de a bűnbocsánat az üdvösség, az

örök élet feltétele. Aki nem részesült bűnbocsánatban, annak az élete nincsen megoldva akkor sem, ha betegségéből felépülve, egészségesen megy tovább az útján.

De mit is jelent a bűnbocsánat? Mi a jelentősége? Természetesen ezt már a golgotai kereszt fényében lehet igazán megérteni!

Az emberi életére az a jellemző, hogy azt fogantatásától kezdve a bűn határozza meg. A Heidelbergi Káté 7. kérdés-felelete ezt így fogalmazza meg: "Első szüleink, Ádám és Éva az Édenkertben bűnbe estek, és engedetlenné váltak. Emiatt a mi természetünk úgy eltorzult, hogy minden ember bűnben fogantatik és születik." Ezért minden ember Isten ítélete alatt van születésétől kezdve, mert élete Isten ellen lázadó élet, amely a halál, a Sátán hatalmában van. Nincs kivétel! Mindannyian így éljük az életünket születésünktől kezdve. Pál apostol így beszél erről az állapotról a római levélben: "...én pedig testi vagyok: a bűn rabszolgája. 15Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. 16Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. 17Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. 18Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, hiszen az akarat megvolna bennem a jóra, de nem tudom véghezvinni azt. 19Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. 20Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn."(Róma 7;14-20)

A bűnbocsánat azt jelenti, hogy Jézusnak van hatalma arra, hogy ebből az állapotból kiszabadítson. Ezért mondja Pál apostol, hogy: „1Nincsen azért most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak, 2mert az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.”(Róma 8;1-2), „14Akkiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. 15Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” 16Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. 17Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”(Róma 8;14-17)

Jézus szabadító hatalma, bűnbocsánata kiszabadít bennünket hit által a Sátán rabságából, a bűnnek és a halálnak az állapotából és megadja számunkra azt, hogy Isten országában, uralmában éljünk, mint Isten gyermekei.

Az üdvösség, az örök élet egyedül ennek a szabadulásnak a következtében lehet a mienk. Enélkül a szabadulás, bocsánat nélkül elkárhoznánk. Semmit sem ér enélkül a szabadulás, uralomváltás nélkül a mi jóságunk, sokféle emberi nagyszerű tulajdonságunk, értékünk, A legnagyobb, legcsodálatosabb ember is a bűnnek és a halálnak a foglya, aki minden jósága ellenére is csak a kárhozat, a pokol felé halad élete útján.

A megtérés lényege tulajdonképpen ez! Elsősorban nem valamilyen erkölcsi megtisztulás, hanem az óembernek, a bűnben és a halálban született embernek a halála és Jézus keresztje által az új embernek a megszületése. Ezért mondja János evangélista: „12A kik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, 13akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.” (János 1:12-13)

A Jézus Krisztus által ajándékozott bűnbocsánat nem egy elmélet, hanem egy valóságos változást létrehozó csoda. Aki Jézus bocsánatát elfogadja, annak az élete azonnal, mindenki számára láthatóan, hatalmas változáson megy át. Ebben a változásban az ember élete Isten akarata, törvénye szerint tisztulni kezd, életfolytatása, magatartása, életének rendje Isten Lelkének ereje és Isten szeretete által hatalmas változáson megy át. Ez a változás aztán egy életen át tart, de az újjászületés pillanatában minden ember egy igen nagy, sokak számára döbbenetes változáson megy át.

Az újjászületés pillanatától kezdve az ember arra törekszik, hogy ne vétkezzen, hogy Isten akarata szerint élje az életét. Ez egy nagy harc, küzdelem lesz számára egész földi életén át. De nem ez a harc a döntő az üdvösség szempontjából, hanem a bűntől és a haláltól való megszabadulás Jézus Krisztus vére, áldozata által, amit Isten mindenkinek felajánl, s amit hit által fogadhat el minden ember.

Fontos ezért, hogy az ember életében megtörténjen ez az alapvető változás. Hiszen kizárólag csak ez által a változás által van üdvössége az embernek, és csak ez a változás teheti a földi életét is, boldog, tartalmas, szabad, Istent dicsőítő, szolgáló életté. A vallásos cselekmények, formák által ebben az ajándékban senki nem részesül. Nagy felelőssége az egyházaknak, a lelkipásztoroknak az, hogy az embereket Jézus Krisztushoz vezessék el és ne csak a templomig, mert a templom, a vallás nem ad új életet, egyedül Jézus Krisztusban van üdvösség, élet, bűnbocsánat. A zsidó emberek Jézus korában is nagyon komolyan vették a hitüket, buzgóságban példaképeink lehetnek, de ezzel a bűnnek, a halálnak a hatalmából még nem szabadultak ki, nem támadtak új

életre. Jézus csak annyit mondhatott nekik, hogy: Nem vagytok messze az Isten országától! Közel vagytok, de nem vagytok polgárai Isten országának! Másutt azt mondja a vallásos zsidóknak, a farizeusoknak és az írástudóknak: „15Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidó hitre (templomba járóvá, vallásossá, reformátussá... tegyetek) térítsetek, és ha ez megtörtént, akkor a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.” (Máté 23:15)

¹Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. ²Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. ³Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. ⁴De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. ⁵Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid. ⁶Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben: ⁷Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül? ⁸Jézus lelkében azonnal felismerte, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: Miért tanakodtok így szívetekben? ⁹Melyik a könnyebb? Azt mondani a bénának, hogy megbocsáttattak a te bűneid, vagy azt mondani, kelj fel, vedd az ágyadat és járj? ¹⁰Azért pedig, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához: ¹¹Neked mondom, kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza! ¹²Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették Istent, és ezt mondták: Ilyet még sohasem láttunk! (Márk 2;1-12)

Jézus megbotránkoztatja az írástudókat és a farizeusokat azokkal a szavaival, amelyekkel a bűnbocsánatot hirdeti a hordágyon fekvő betegeknek. A farizeusok nem tudják elfogadni Jézusnak ezeket a szavait, istenkáromlásnak fogják fel. Jézus látva kételkedésüket azt kérdezi tőlük: „9Melyik a könnyebb? Azt mondani a bénának, hogy megbocsáttattak a te bűneid, vagy azt mondani, kelj fel, vedd az ágyadat és járj?” Majd így folytatja tovább: „10Azért pedig, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához: 11Neked mondom, kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!” Jézus szavára azonnal megtörténik a csoda: „12Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára.”

Gyakran előfordul az, hogy a gyülekezeti életet szemlélve némelyik kívülálló szemlélő azt mondja, hogy mindez csak ügyes szervezés, lelkeszi munka által jött létre. Isten, menny, örök élet, üdvösség olyan fogalmak, amiknek semmi értelme nincs. Valahol olvastam, hogy Hollandiában van egy olyan gyülekezet, amelyiknek a lelkipásztora azt tanítja, hogy Isten nem létezik. Szerinte Istenre csak azért van szükség, mert az emberek csak ennek a névnek a hallása és elfogadása által válnak alkalmassá bizonyos pszichológiai segítség elfogadására. Isten neve csak egy eszköz a lelkeszi munkában, csak egy munkahipotézis, ami segít különféle célok elérésénél. Nem fontos kérdés az, hogy van-e Isten vagy nincs, mert Isten neve csak bizonyos trükkök végrehajtásához kell.

Valójában azt kell meglátni, hogy a megtérés által emberek élete valóban megváltozik, szabadulások, gyógyulások történnek akkor, amikor valaki Jézust elfogadja, amikor valakit Jézus megérint. A gyülekezetekben sok csoda történik, amik nem a lelkesz ügyeskedéséből, tehetséges pásztori munkájából fakadnak, hanem valóságos isten beavatkozás által. Márpedig, ha ezek a csodák megtörténnek, akkor nyilvánvaló, hogy Isten szeretete, kegyelme, az üdvösség és az örök élet is valóság és nem csak képzelgés, trükk. A mindenki számára látható csodák bizonyosságai annak, hogy Isten cselekvése, ajándékai valóságosak. Isten él, hatalmas erejével és végtelen szeretetével mellettünk áll és élettel, örök élettel ajándékoz meg bennünket, ha azt elfogadjuk.

Az emberi életben végbemenő változások, gyógyulások bizonyítékai azoknak az ígéreteknek, amiket Jézus által Isten ajándékozott azoknak, akik hitben élnek.

¹³Azután ismét kiment a tenger mellé, az egész sokaság pedig odament hozzá, és tanította őket. ¹⁴Amikor továbbment, meglátta Lévit, Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: Kövess engem! Az pedig felkelt, és követte őt. ¹⁵És történt, hogy mikor Lévi házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és a tanítványai mellé, mivel sokan voltak, és követték őt. ¹⁶Amint a farizeusok közül való írástudók látták, hogy bűnösökkel és vámszedőkkel eszik együtt, így szóltak a tanítványainak: Miért eszik együtt a vámszedőkkel és bűnösökkel? ¹⁷Amikor Jézus ezt meghallotta, így szólt hozzájuk: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket. (Márk 2;13-17.)

Lévi elhívásának története jól ismert minden bibliolvasó számára, de talán még azok számára is, akik a Bibliát ritkábban veszik a kezükbe. Amikor olvassuk,

akkor azonnal felfedezzük, hogy hasonlít ez a történet az első négy tanítvány elhívásának történetéhez, akik Lévihez hasonlóan Jézus hívó szavát meghallva mindent és mindenkit elhagytak és követték Jézust. Így olvassuk az ő történetükben: Simon és András „a hálókat otthagya azonnal követték őt”, Jakab és János pedig „apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána”. De akkor, ha végiggondoljuk ezt a két történetet, akkor mégis alapvető különbséget fedezhetünk fel a két elhívás között. A négy halász valószínűleg komolyan vette a hitét egész életében, aktív, megbecsült tagjai lehettek a zsinagógai közösségnek. Lévit azonban foglalkozása miatt nem látták szívesen a zsinagógai közösségben, a hívő zsidók szemében tisztátalan, bűnös ember volt, akivel szinte senki nem vállalt közösséget. A négy halászáról talán azt is elmondhatjuk, bár nem ismerjük a körülményeiket, hogy átlagos jövedelemmel rendelkező munkásemberek voltak, míg Lévi a gazdagok, a jómódúak közé tartozhatott, hiszen köztudomású, hogy a vámszedők abban az időben kimagasló jövedelemmel rendelkeztek, könnyen és gyorsan meggazdagodhattak.

Mi lehet a titka annak, hogy Jézus Lévit ilyen váratlanul megszólítja és Lévi pedig ilyen váratlanul Jézus követője lesz, mindent azonnal otthagya csatlakozik Jézushoz?

A történetben nem találunk semmiféle utalást arra, hogy mi lehetett Lévi gyors és határozott döntésének az oka. Csak feltételezéseink lehetnek arról, ami Lévi életében, szíve mélyén az ilyen szokatlan döntés meghozatalát segítette elő.

Lehetséges, hogy Lévi nem találta meg azt az örömet a megszerzett gazdagságban, amit várt tőle. Sok pénze volt, de azt érezte, hogy ez nem adja meg számára az életnek azt a tartalmát, azt az örömet, amire vágyakozott.

Sokszor láthatunk olyan embereket már közvetlen közelünkben is, akik sikeres, csillogó életpályát futnak be, akiket mindenki irigyel, s vallomásukból, magatartásukból mégis mindenki számára világosan látható az, hogy ettől még nem boldogok. Hiányérzetük megnyilvánulhat abban, hogy önpusztító életet élnek, különféle szokatlan megoldásokkal, olykor szenvedélyekkel (drog, alkohol...) próbálják életüket tartalmassá, boldoggá tenni.

De az is lehetséges, hogy Lévit zavarta az a sok tisztátalan pénzszerzési lehetőség, amivel a vámszedők gátlástalanul élhettek. Sokakat becsaptak, kifosztottak, hiszen hatalmuk volt ehhez. Talán Lévi szeretett volna egy tisztább, becsületesebb, normálisabb életet élni.

De az is feltételezhető, hogy vágyott a szíve mélyén az Isten után. Szeretett volna szombatokként ott lenni a zsinagógai közösségben, ahol ott voltak gyermekkori barátai, rokonai is, szerette volna tanulmányozni az írásokat, szerette volna istenfélő, igaz emberként élni az életét.

Mindezek természetesen csak feltételezések, amiket még hosszan lehetne sorolni. Nem tudjuk, hogy mi lehetett Lévi szívében, életében.

Az viszont valószínűnek látszik, hogy volt valami hiány, volt valami megoldatlan kérdés ami gyötörte, kínozta ezt az embert, s amire nem talált sehol megoldást. És Jézus talán ezt látta meg, s ezért szólította meg őt ilyen váratlanul.

Amikor az ember érzi az életének a hiányosságait, amikor az ember szenved attól, hogy nem tudja megtalálni az igazi örömet, az igazi, emberhez méltó életet, amikor az ember felfedezi, hogy minden, amit a pénz, a siker által elérhet egyszer semmivé lesz a halál rombolása által, akkor válik alkalmassá arra, hogy Jézus hívó szavát meghallja és elfogadja. Az önmagával, életével elégedett emberhez, aki megbűvöl a siker, a karrier, a gazdagság hazug és mulandó csillogása, Jézus hiába szól, elutasítja, vagy meg sem hallja az Ő szavát.

Ezért mondja Jézus, hogy „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. 32Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.”(Lukács 5:31-32), másutt pedig így szól: „28Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Máté11:28)

Nekünk embereknek, bárkik is vagyunk, be kell látni, meg kell érteni, hogy rászorulunk Isten kegyelmére, szeretetére, mert csak az Ő kegyelme, szeretete által lesz az életünk boldog, teljes létté. Ha ezt felfedezzük, megértjük, akkor érkezhetsz meg hozzánk Jézus.

¹³Azután ismét kiment a tenger mellé, az egész sokaság pedig odament hozzá, és tanította őket. ¹⁴Amikor továbbment, meglátta Lévit, Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: Kövess engem! Az pedig felkelt, és követte őt. ¹⁵És történt, hogy mikor Lévi házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és a tanítványai mellé, mivel sokan voltak, és követték őt. ¹⁶Amint a farizeusok közül való írástudók látták, hogy bűnösökkel és vámszedőkkel eszik együtt, így szóltak a tanítványainak: Miért eszik együtt a vámszedőkkel és bűnösökkel? ¹⁷Amikor Jézus ezt meghallotta, így szólt hozzájuk: Nem az egészségeseknek van

szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket. (Márk 2;13-17)

Lévi szívében valószínűleg volt egy erős vágyakozás valami többre annál, mint amit az eddigi életében megtalált és elért. Ez a vágy volt az, ami ilyen határozottan arra indította, hogy Jézus hívásának engedve Jézus követőjévé legyen.

Amit azonnal láthatunk ebben a történetben, és más hasonló történetekben is, hogy Jézus Lévit személyes közösségre hívja magával. Nem valamilyen ismeretet szeretne átadni Lévinek, aminek segítségével jobbá, szebbé, tartalmasabbá tehetné az életét, hanem egyértelműen azt mondja neki: Kövess engem!

Az ember életének a megoldása, gyógyulása, kibontakozása egyedül az élő Krisztussal megtalált személyes kapcsolat által lehetséges. Krisztussal való közösségben Isten kimondhatatlan szeretete árad ki az ember életére, s ez a szeretet olyan öröm forrása lesz az ember számára, amely minden érzést, gondolatot és tettet áthat és mindent átformál. Ebben a szeretetben az ember biztonságot talál, mert tudatára ébred annak, hogy Isten figyel rá, gondja van rá. Megtapasztalja azt, amit a zsoltáros mondott: „URam, te megvizsgálasz és ismersz engem.

²Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat.

³Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.

⁴Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam.

⁵Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.” (139.zsoltár 1-5)

Ebben a személyes kapcsolatban azután olyan ismeretek elsajátítására is van lehetősége az embernek, amiket más módon elsajátítani nem lehet. Isten szeretetét és hatalmát ismerheti meg az ember a Krisztussal való közösségben. Megismeri saját magát, gyengeségét, hibáit, lehetőségeit. Ez az ismeret segíti abban, hogy tisztuljon, növekedjen, amihez a Lélek segítségét meg is kapja.

A Krisztussal megtalált személyes kapcsolatban sok olyan ismeretre juthat el, amely által az élete gazdagabb, Istennek tetszőbb élet lehet. Feltárul előtte Isten uralmának, országának sok szépsége, adottsága. Felragyog, érthetővé válik számára Isten törvényének csodálatos gazdagsága is, az a tény, hogy Isten törvényének követése által az ember élete gazdagabb és eredményesebb életté válik. Megérti Krisztusban az ember, hogy Isten az Ő törvényével nem korlátozni, nem megszegényíteni akar minket, hanem megvédeni és meggazdagítani. A törvény megtartása így nem valamilyen érdemre, jóságra való törekvés által motivált, hanem az öröm és a hálaadás által.

Kimondhatatlan nagy ajándék az, hogy az ember Isten Fiával, Jézus Krisztussal élő, személyes szeretetkapcsolatban élheti az életét. Isten végtelen kegyelme által lehetséges az, hogy megvalósulhat az életünkben, amit Jézus így mondott el: „⁵Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. .... ⁷Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. ⁸Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” (János 15:5-8)

Az ember élete egyedül a Jézus Krisztussal megvalósuló személyes kapcsolatban lesz teljes, boldog életté, Életté!

Jézus hív Téged!

²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igám, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű. (Máté 11:28-30)

Ahhoz, hogy el tudjunk igazodni a világban és életünket értelmesen tudjuk alakítani, szükségünk van megfelelő információkra. Ezek az információk különféle csatornákon jutnak el hozzánk. Meghallgathatjuk hozzánk közelálló és számunkra mértékadó embereknek a véleményét, tanácsát, és törekedhetünk mindig arra, hogy a különféle véleményeket helyesen tudjuk értelmezni. Naponta eljutnak hozzánk a különféle médiákból érkező információk is, valamint a reklámok sokasága is. Sokan vannak azonban olyanok is körülöttünk, akik sokféle információ ellenére sem tudnak eligazodni ebben a világban és életük útján megrekednek, tanácstalanul álldogálnak, mert nem tudják, hogy merre menjenek, milyen döntéseket hozzanak, hogyan éljék az életüket, hogyan segítsenek magukon. Ilyen helyzetben általában az emberek szakemberekhez fordulnak és segítséget, tanácsot kérnek tőlük.

A sokféle okos tanács, információ között azonban van egy olyan üzenet, ami kétezer év óta szól minden úton járó emberhez, Jézus szava ez, ami Isten Igéjén át hangzik: „²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én

igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.”

Aki meghallotta Jézus szavát és engedett az Ő hívásának, az megtapasztalta, hogy ez valóban egy fantasztikus, nagyszerű lehetőség minden ember számára. De különösen hatalmas üzenet ez minden olyan ember számára, aki megrekedt az útján, elfáradt és nincsen már szinte jártányi ereje sem, aki utat keres, aki szeretne eligazodni ebben a világban, aki szeretne eljutni az igazi békességre, szeretné megtalálni azt az örömet, ami valóban öröm és amit senki nem vehet el tőle, semmi meg nem ronthat. Aki Jézus szavára figyel az nem téved el, nem válik szerencsétlen, talajavesztett emberré!

Az Igéből szól felénk ez az üzenet, amit, ha meghallunk, megváltoztatja az életünket! Olyan üzenet ez, ami megerősíti, meggyógyítja annak az életét, aki meghallja és hittel elfogadja a benne lévő ajánlatot.

És akkor, ha ennek az üzenetnek az igazságát megtapasztalva elkezdjük olvasni a Bibliát, akkor felfedezzük azt, hogy sok sok üzenet hangzik felénk belőle, s ezek az üzenetek még inkább segítenek, erősítenek bennünket. Napi üzenetként szólnak meg sokszor, hogy a mindennapokban is el tudjunk igazodni, meg tudjuk érteni, hogy mi az, ami jó és mi az, ami elvetendő, mi az, ami valódi érték, és mi az, ami csak csillog, de igazi értéke nincsen.

Isten az Ő Igéjéből szól hozzánk, segít bennünket, vezet minket az élet útján. Nem hangzik felénk az Ő szava más csatornákon át, csak az Ő Igéje által. Egyedül a Szentírás Isten élő szava a számunkra. Boldog ember az, aki meghallja az Ő szavát és mindenk fölé tudja helyezni az életében és egész életén át az Istentől érkező üzenetet teszi minden területen a mértékadó üzenetté.

Egyedül Jézus az, aki segíthet!

²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű. (Máté 11;28-30)

Amikor valaki bajban van, akkor mi keresztyén emberek általában segítőkészen próbálunk valamilyen megoldást találni a gondjaira. Ha fizikai, vagy anyagi

segítségre van szüksége, akkor anyagi, vagy fizikai erőnk szerinti lehetőségeinkkel próbálunk neki segíteni. Legtöbbször azt is megtesszük, hogy megszólítunk másokat is és az ő segítségüket is próbáljuk kérni a bajban lévő számára.

Ha valaki lelki problémaival, házassági válságával, megfáradásával, depressziójával vagy egyéb gondjaival fordul hozzánk, akkor törekszünk arra, hogy megfelelő szakembert találjunk és ajánljunk neki.

Sokféle módon gyakoroljuk a segítségadást, az un. diakóniai szolgálatot. A világ már úgy tekint ránk keresztyén emberekre, mint akiktől sokféle karitatív szolgálatot lehet várni. Gyakran megállapítjuk a lelki válságban lévők felé végzett szolgálatokban, hogy nehéz megfelelő lelkigondozót, pszichológust, orvost találni, aki valóban jó szakember és ugyanakkor keresztyén is. Így aztán arra kényszerülünk egy egy nehezebb esetben, amikor feltétlenül segítséget kellene találnunk az embertársunk számára, hogy ha egy jó szakembert találunk, akkor inkább tekintsünk el attól, hogy milyen a világnézete. Nem baj, ha nem keresztyén, az a fontos, hogy jó, hivatásának élő szakember! A lényeges részünkről mindenképpen az, hogy segítsünk annak, aki bajban van!

Jézus ebben az Igében (és nem csak ebben) azt mondja minden megfáradtnak és megterheltnek: Jöjjetek énhozzám mindnyájan! Nem ajánl fel különféle lehetőségeket. Nem arról beszél, hogy milyen módszerrel, milyen hasznos tanácsok követésével lehet megszabadulni a terhektől, problémáktól. Nem ad életvezetési tanácsokat. Jézus egyértelműen kijelenti, hogy minden emberi segítség, taktika, életváltoztatást, gyógyulást ígérő program csak látszatsmegoldás, vagy inkább álmegoldás. Az embernek, ha megteheti, ha lelkileg érett rá, akkor el kell kerülnie a látszatsmegoldásokat, vagy a rövid ideig ható megoldásokat. Az alapvető, végleges megoldást kell megtalálni. A végleges megoldás pedig az, hogy Jézushoz kell menni. Személyesen. Az Ő segítségét kell kérni, s hogy segíthessen ezért teljesen és minden feltétel nélkül az Ő uralma alá kell helyezni az életünket. Ez nem vallásosság, hanem személyes találkozás, kapcsolat Jézus Krisztussal. A vallásosság nem más, mint elrejtőzés Jézus elől, az Ő személyes beavatkozásának, gyógyító hatalmának a ravasz és durva visszautasítása. Anyagi természetű gondokban, problémákban, lelki válságokban, házassági válságokban, és az emberi életnek minden gondjában, problémájában egyaránt az az egyetlen lehetőség, hogy az ember Jézushoz megy, Jézus gyógyító erőit veszi igénybe és az Ő uralma alatt kezd élni. Amíg ez nem történik meg addig soha nem oldódik a probléma, a gond, minden csak látszatsmegoldás lesz, ami csak arra elegendő, hogy akár egy életen át elkenje a problémákat.

Ha valaki Jézushoz megy megtapasztalja, hogy anyagilag is és a mindennapi élet minden területén, lelki és szellemi síkon is rendeződnek a dolgai. Jézusnál szabaddá lesz az ember a félelmektől, a különféle függőségektől, szenvedélyektől, gyógyulni kezdenek az emberi kapcsolatai... Jézusnál van az emberi élet megoldása.

Egyedül Jézus az, aki segíthet. Csak Jézus! Egyedül Ő!

Kegyelemből! Ingyen! Mindenkinék!

²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű. (Máté 11:28-30)

Jézus hívása mindenki felé hangzik, aki úgy érzi, hogy elfáradt, terhek alatt roskadozik, vagy nincsen nyugalma, békessége.

Az emberek nagy része így éli az életét, terheket hordozva, időnként erőteljesen megfáradva és elcsüggedve, a szív igazi békességét nem találva. Természetesen vannak sokan, akik a mindennapi örömeiben élik az életüket és ezek az örömeik teljesen kielégítik őket. Nem kíváncsiak többre, nincsen vágyuk arra, hogy távlatokban gondolkozzanak. Az ilyen pillanatnak élő emberek is eljutnak oda, hogy életük hiányosságaival szembesülnek. Veszteségek, betegségek, sikertelenségek, a halálnak az elmúlásnak a félelmetessége rádöbbsenhetik az embert arra, hogy segítségre szorul. Így elmondhatjuk, hogy minden ember számára fontos Jézus hívása, és Jézus kivétel nélkül mindenkit hív: Jöjjetek énhozzám mindnyájan...én megnyugvást adok nektek!

Jézus szavaiból egyértelműen hangzik fel az, hogy nincsen semmiféle feltétel. Nem feltétel valamilyen emberi teljesítmény, vagy valamilyen életminőség. Nem csak a jókat, az értelmeseket, a tehetségeseket, a különféle nagyszerű talentumokkal meggazdagított embereket hívja Jézus, hanem mindenkit. Isten Igéje sokszor világossá teszi, hogy „azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcséket, és azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében erőtlenekek, hogy megszégyenítse az erőseket, ²⁸és azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek,

és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket,²⁹ hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt. „ (I.Kor1;28-29)

Jézus jól tudja azt, hogy az embertől semmit sem várhat. Az ember a bűnnek és a halál erőinek a foglya. Nincsen egyetlen embernek sem lehetősége arra, hogy Isten előtt valamit felmutasson, érdemeket szerezzen. Az ember teljesen Isten kegyelmére szorul. Egyedül Isten kegyelme által szabadulhat ki abból a mélységből, amiben él. Jézus hívásában az az isteni akarat fogalmazódik meg, amely szerint Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.” (I.Tim.2;4.)

Istennek a názáreti Jézus Krisztusban megjelent kegyelme teszi szabaddá az embert, Isten kegyelme által nyerhet a megfáradt és a megterhelt megnyugvást békeséget. Ez az ingyen kegyelem az, amely egy új életre erősíti meg az embert, amelyben napról napra megújulhat, növekedhet. Ezért mondja Pál apostol erőtlenségében és csüggedésében azt, hogy: háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem.⁹ De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.¹⁰ Ezért Krisztusért öröömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős. (II.Kor.12;8-10)

Ingyen, kegyelemből mindenki számára van új élet, új lehetőség. Mindenkit hív Jézus: Jöjjetek énhozzám mindnyájan!

²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű. (Máté 11;28-30)

Az Ige üzenete által mindenki felé hangzik Jézus szava: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve! Jézus minden emberi nyomorúságból fel tud emelni, meg tud szabadítani. Ennek a szabadulásnak, gyógyulásnak semmi előfeltétele nincs. Ingyen, kegyelemből lehet szabaddá az, aki Jézus hívását meghallja és elfogadja. Jézus jól tudja, amit mi nem szoktunk elhinni, hogy tőlünk emberektől Isten semmit sem várhat, mert bármit teszünk az mind csak tehetetlenségünknek a bizonyítéka.

De mégis van valami, amit nagyon fontosnak tart Jézus, s amit újra és újra hangsúlyossá tesz. Ez pedig a hit. Jézus szabadítása hit által lesz a mienk, hit által fogadhatjuk el.

A hit mindenek előtt azt jelenti, hogy Jézus hívását bizalommal fogadjuk. Nem vitatkozunk, nem kérdezzük vissza, nem kezdünk el okoskodni, hanem úgy ahogyan a kisgyermek, igent mondunk az Ő hívására. Odamenekülünk hozzá teljes bizalommal, nyitott szívvel. Kiszolgáltatjuk magunkat Őneki. Jézus azt mondta: „¹⁵Bizony mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be oda.” (Márk10:15.)

A hit mindig azt jelenti, hogy kizárom a vitát, az okoskodást, megbízom Jézusban, megbízom az Ő Igéjében.

A mai keresztyénségnek a legnagyobb problémája, ami által Isten ügyét, az evangéliumot is hitelképtelenné teszi, hogy vitatkozik, okoskodik, válogatni kezdi az Igét és mindenféle kommentárt készít Jézus szavaihoz, Isten kijelentéséhez. Ez így nem működik! Csak akkor tapasztalhatjuk meg Isten kegyelmét, ha gyermeki hittel fogadjuk az Ő szavát, az Ő életünkbe történő beavatkozását. Az emberi okoskodások lehetnek nagyszerű intellektuális teljesítmények, okos és szép teóriákat készíthetünk magunknak, de nem fogjuk soha megtapasztalni azt, hogy Jézus megnyugvást, gyógyulást ajándékozz nekünk.

De a hit ennél többet is jelent! Jelenti azt, hogy nem csak bizalommal fogadom Jézus közeledését, nem csak kitárom a szívemet Őelőtte, hanem elkezdek az Ő uralma, vezetése alatt élni. Minden dolgomat alárendelem az Ő akaratának. Nem az emberek tetszését keresem, hanem az Ő akaratát, az Ő tetszését. És nem csak átrendezni engedem az Ő uralma által az életemet, hanem az Ő akarata szerint aktivizálom magamat. Életemnek lesz célja. Küldetésem lesz Jézus akarata szerint. Felveszem az Ő igáját, magamra veszem az Ő terhét, mert ebben az aktivitásban tapasztalhatom meg azt, hogy az Ő erői áradnak azéletembe. Ebben az aktivitásban fogom megtapasztalni azt, hogy Ő napról napra megmutatja életemben az Ő szeretetét, jóságát és napról napra többre bíz, magasabbra emel. És ez nem lesz számomra fárasztó, hanem megújulok napról napra az Ő hatalmas erejében.

Egyedül hit által lesz a mienk az, amit Isten Jézus Krisztusban ajándékozott nekünk. Akkor, ha valaki nem tudja gyermeki hittel, engedelmeskedve, életét odaszánva Jézust élete felett Úrnak vallani, akkor nem tapasztalhatja meg az Ő szabadítását.

GENEZIS 1.

¹Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet. ²A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.

Bibliánk első mondatai ezek. Olyan alapvető kijelentések szólnak meg az Igét hittel olvasó ember számára ezekből a mondatokból, amiket fontos meghallania.

Az első kijelentés az, hogy Isten teremtette meg, hozta létre a semmiből a mennyet és a földet. Nem a meglévő kozmoszt formálta át a maga elképzelései szerint, hanem Ő mindennek a létrehívója, teremtője. S ez azt jelenti, hogy mint Teremtő, minden felett Ő az Úr, Ő mindennek a tulajdonosa, gazdája.

A teremtett világ az Ő uralmának valóságáról, az Ő nagyságáról, hatalmáról, erejéről tesz bizonyosságot mindenki előtt, ahogyan a zsoltárok könyvében olvassuk:

**„²Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.
³Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.
⁴Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik,
⁵mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.”** (19.zsoltár)

Ebből következik, hogy a mi életünk sem véletlenül jelent meg ebben a világban. Ő hívott létre bennünket. Ő a mi Teremtőnk, Gazdánk.

Ugyanakkor Isten Igéje már itt az első mondatokban azt mondja el, hogy Isten, mint Teremtő, nem hagyta sorsára ezt a világot a teremtés után, hanem uralmát gyakorolja a teremtett világ felett. Mégpedig az Ő uralmát teljes szabadsággal gyakorolja. Mint alkotónak és Úrnak a megnyilvánuló hatalma azt hirdeti dicsőségesen, hogy senki és semmi nem kérdőjelezheti meg tetteit, senki nem korlátozhatja tetteiben, senki és semmi nem kényszerítheti Őt akaratának megváltoztatására, senki és semmi nem akadályozhatja meg Őt uralmának gyakorlásában.

A teremtett világban, amely az Ő hatalmát és dicsőségét hirdeti, tetteinek egyetlen meghatározó törvénye van, a szeretet. Mert ¹⁶.... ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” (I.János 4:16.)Természetesen szeretetének mértéke nem emberi mérték szerint való, hanem az Ő bölcsessége és dicsősége által meghatározott.”

A teremtett világ olyan alap, amelyben mérhetetlen sokféleségben ott van a lehetőségeknek, a kibontakozásnak, a kiteljesedésnek a végtelen és megszámlálhatatlan gazdagsága. Ezt a gazdagságot használja fel Isten a teremtésben, amikor a káoszból előhív egy csodálatos rendet. S ebből a gazdagságból adott „teremtési” lehetőséget később a „maga képére és hasonlatosságára teremtett” ember számára is.

A mi életünk sem céltalan. Nem csak megteremtett, létrehívott bennünket, hanem a lehetőségek csodálatos gazdagságát rejtette el életünkben. Szeretete készen áll arra, hogy életünket kibontakoztassa, áldásainak gazdag árját árassza ki ránk és áldások forrásává tegye, ha ezt mi is akarjuk. Uralmunk alá helyezte ezt a világot. Rajtunk áll, hogy szeretetét befogadjuk-e és az életünkbe elrejtett lehetőségek által betöltjük-e küldetésünket, vagy engedetlen, lázadó természetünkre hallgatva elutasítjuk és így megmaradjunk a kietlenség, a pusztaság és a sötétség által meghatározott létben.

²A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.

A semmiből megteremtett föld kietlen és pusztá volt, sötétség borította a mélységeket. A félelmetes káosz, rendezetlenség jellemezte a teremtett világot. Ez azt mutatja meg, hogy Isten rendteremtő munkája, élő jelenléte nélkül csak a káosz erők uralma érvényesülhet. Isten az, aki a káoszból ki tudja emelni a világot, csodálatos szépséggel és gazdagsággal ékesítse fel, és ugyanakkor az Ő megtartó hatalma akadályozhatja meg abban, hogy visszahulljon a káoszba.

Az emberiség története, s a mi személyes életünk is jól érzékelteti ezt! Istentől eltávolodó világban, az Istentől eltávolodó ember életében a káosz, a széthullás lesz jellemző minden időben. Az ember személyes életének, s a világnak az élete az Istentől való távolságnak, Isten jelenlétének a függvénye. Az Istentől elszakadt modern embernek az élete jól érzékelteti a számunkra ezt.

De ebben a félelmetes káoszban és rendetlenségben nem csak ez az állapot jelenti a veszélyt, hanem az is, hogy a sötétségben, az összevisszaságban jelen vannak a szétdobáló, gonosz erők is. A sötétség, a káosz az Isten ellen lázadó sátáni erők uralmát is jelentik.

Nem véletlen az, hogy modern világunkban, ahol minden tekintetben láthatóak a sötétségnek és a káosznak a félelmet keltő és szenvedéseket okozó jelenségei,

egyben világosan láthatóak emberek életében és a világ életében a gonosz szellemi, a démoni erőhatások is.

A változás akkor és úgy kezdődik el, hogy Isten Lelke körülveszi a kietlent, a sötétségben lévő mélységet és elkezdi Lelkének erejével, szeretetével formálni. Ez a folyamat rejtetten megy végbe. Külső szemlélő ebből nem érzékelhet szinte semmit. Talán nem is rövid ideig tartó állapot ez!

Testi életünk egy szakaszában ez történik. Gondolkodásunk, életformánk a testi indulatok, kívánságok által meghatározott. Sötétség, céltalanság, félelmek és elveszettség jellemzi az életünket. Van, aki hihetetlen mértékben szenved ettől, s van, akinek életében csak az mutatja ezt az állapotot, hogy életének nincsen igazi emberi minősége. Csak testileg él, szellemileg halott. De Isten azt, akit kiválasztott magának, Lelkének erejével átöleli, és hosszú időn át formálja, hogy elkezdődhessen a teremtés, az újnak, a káosztól és a rendetlenségből való szabadulásnak a csodája, s létrejöjjön az az élet, amelyikben rend, szépség, igazi emberi értékek vannak jelen.

³Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. ⁴Látta Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől. ⁵És elnevezte Isten a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának nevezte. Így lett este, és lett reggel: első nap.

A fontos bevezető kijelentések után megkezdődik a teremtés folyamata. Ami újra és újra ismétlődik az, hogy **„ezt mondta Isten: Legyen... És lett...”** Isten dicsőséges, szuverén Úrként parancsol és az Ő szavával hozza elő mindazt, amit létrehozni, megteremteni akar.

A pogány teremtéstörténetekben az istenek az adott, örökkévalónak gondolt anyagból alkotják meg a világot, mint valami mesteremberek. Ezzel szemben Isten hatalmas szavával hozza elő, formálja ki mindazt, ami létezik. Erről vall a Zsidókhöz írt levél írója, amikor azt mondja: **³Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható.** (Zsid.11;3)

Isten Igéje sokféle módon jelenti ki számunkra azt, hogy az Ő szava megvalósul, teremtő erőt hordoz magában. Az üdvtörténetben megszólaló ígéretetek, amiknek beteljesedése az emberi logika számára gyakran lehetetlennek látszik, beteljesülnek. Amit Isten mond, kijelent, parancsol, az megtörténik.

Leghatalmasabb Isten szava Istennek Jézus Krisztus, aki által megvalósul a megváltásnak, a bűnből való szabadulásnak a csodája. S ha szívünkben felhangzik

a Jézus Krisztusban megszólaló szava Istennek, akkor megtapasztaljuk újjáteremtő, gyógyító, szabadító erejét, hatalmát.

Meglepő módon az első, amit Isten megteremt, a világosság. Az égitesteket, a napot, a holdat, majd ezután teremti meg. Sokan belekötnek ebbe a kijelentésbe. Olyan logikai hibát vélnek itt felfedezni, amivel bizonyítani lehet a teremtéstörténet hiteltelenségét, elfogadhatatlan voltát.

Ma azonban a tudomány már nem annyira elutasító ezzel az állítással kapcsolatban. Igenis lehetséges fény, világosság, az égitestek nélkül is.

A világosság megteremtésének azonban fontos üzenete van. A teremtés kezdetén szükségszerű, hogy Isten Lelke legyen ott az anyagi világ felett és eljőjön az a pillanat, amikor felragyog a világosság.

A mi emberi életünk a világosságot a külső tényezőkből, a tudomány, az ismeretek, a bölcsesség világából kapja. Mindez Isten ajándéka számunkra, hogy el tudjunk igazodni ebben a világban. De van egy másféle világosság, ami az emberi szívben ragyoghat fel Istennek teremtő szava által. Ez a világosság független a kívülről jövő fényektől. Csodálatosan felragyoghat tudatlan, tanulatlan emberek szívében is, és láthatóvá lesz az életükben, személyiségükben, gondolkodásuk minőségében. Enélkül a belső fény, belső világosság nélkül nincsen igazi kibontakozás, nincsen teremtés. Templomba járó emberek nagyszerű bibliaismerettel, teológiai ismeretekkel rendelkezhetnek, egyházi életben betöltött fontos tisztségekben forgolódhatnak, de akkor, ha szívében nem ragyogott ez a másféle világosság, akkor csak szánalmas részei az Istentől még meg nem érintett pusztaságnak és kietlenségnek. Isten cselekvésének rendje az, hogy az első szava a sötétség és kietlenség felett: **Legyen világosság!**

Isten dicséretéről

¹Dicsérjétek az URat! Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! ²Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan! ³Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! ⁴Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvalával! ⁵Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő

**cintányérral! ⁶Minden lélek dicsérje az URat! Dicsérjétek az URat!
'150.zsoltár**

Gyakran halljuk az igehirdetésekből, gyakran olvassuk a Szentírásból, hogy Isten várja, hogy dicsérjük Őt, mert örömmel hallja a dicséretünket. Amikor az imádságról szól a tanítás, akkor is nagyon gyakran azt hangsúlyozza az igehirdető, hogy a legjobb imádság az, amikor imádságukban Istent dicsérni és magasztalni tudjuk. Ezeknek a gondolatoknak az elhangzása után igen sokan megkérdezik, hogy: Miért várja Isten a mi dicséretünket annyira? Vajon gazdagabbá teszi Őt a mi dicséretünk? A kérdésre a válasz nagyon egyszerűen hangzik!

Arra, hogy Isten dicsérjük van okunk, mert **„²Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. ³Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul. ⁴Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, ⁵mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig. „ (19.zsoltár) - ¹⁶Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”(János 3;16.)**

Van tehát okunk, amiért Isten dicsérhetjük, ha megismertük Őt, a megismertük az Ő szeretetét, amellyel hozzánk fordult, amellyel hordoz, védelmez, meggazdagít bennünket. A dicséretnek, az örömteli magasztalásnak a lehetőségét Ő ajándékozta, ajándékozta nekünk. Természetesen erről az, aki Őt nem ismeri, nem tud semmit, s azért teszi fel ezeket a kérdéseket megbotránkozva.

Nekünk pedig nagyon nagy szükségünk van arra, hogy az Isten dicsérete, magasztalása töltsen be a szívünket. Mert mi is tölti be a szívünket nagyon sokszor? A keserűség, a reménytelenség, a lázadás, a hiábavaló emberi okoskodás... Korunkban éppen azt láthatjuk, és attól szenvedünk, hogy mindent elborít és mindent tönkretesz az, ami ott van az emberi szívekben.

Amikor Isten dicsérete tölti be a szívünket, akkor mindaz, ami természet szerint az emberi szívben van megerőtlenedik, elhallgat. Az Isten szeretete által felhangzó dicséret sokkal erősebb ezeknél, mindezt legyőzi, elhallgattatja. S azt tapasztaljuk, hogy ebben dicséretben szívünk megtelik ujjongó örömmel, békességgel. Ebben az örömben megerősödik a szívünkben a jóra és a szépre törekvés vágya. Szeretnénk Istennek valamilyen módon megmutatni szeretetünket. Csodálatos lehetőségünk az, hogy Isten dicsérve, magasztalva

éljünk. Nagyon nagy szükségünk van erre! Mindennél fontosabb ez nekünk! Ezért Isten saját maga lehetővé teszi és parancsolja, hogy dicsérjük Őt. Gyönyörködik a mi dicséretünkben, mert tudja, hogy amikor Őt dicsérjük, akkor vagyunk igazán boldogok, akkor teljesedik ki az életünk, lelki, szellemi életünk ebben a dicséretben bontakozik ki, erősödik meg. Az Ő dicsérete határtalan lehetőségeket tár fel előttünk arra, hogy megismerjük Őt és az Ő gazdagságának fantasztikus mélysége és magasága feltáruljon előttünk és a miénk lehessen.

Új Világrend

A világban végbemenő folyamatokat figyelve nem nehéz megállapítani, hogy az élet több területen felgyorsult, és benne gyökeres változások mennek végbe. Az ördög tudja jól, hogy nem sok ideje van véghezvinni szándékát, melyet a világ alapítása óta meg akar valósítani. Éppen ezért szinte kapkodva valósítja meg az újabb és újabb terveit. Az egyik nagyszabású terve - mely eszköz az emberek lelkének megszerzésére - egy új világrend bevezetése. Nem új keletű dolog ez. Évszázadokon átívelő történelmi eseményről, van szó. Emberek csoportjai, titkos társaságok szeretnék uralmuk alá vonni az emberiséget több száz év óta. Az elhatározás azonban sokkal hamarabb született, Már az özönvíz után a Babiloni torony építésénél cél volt az egységes világ megteremtése, **„jertek, építsünk magunknak várost, és tornyot; melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.” (IMóz 11:4)**

Könyvünk alaptémájához kapcsolódik ez a fejezet, ugyanis egy mindenre kiterjedő ellenőrzés, egy központi irányítás szükségszerűen ki kell, hogy terjedjen a vallási közösségekre, a keresztyén gyülekezetekre is.

Az alábbiakban megpróbálunk egy képet adni az elkövetkező változásokról, annak előjeleiről. Nem egyszerűen csak azért, hogy több ismeretünk legyen a világ dolgait illetően, hanem mindenképpen azért, hogy amikor azok a dolgok,

amiknek be kell következniük, megtörténnek, meg ne rémítsen senkit, jó előre felkészülve az eseményekre, egy megfelelő hozzáállással, egy helyes viszonyulással tudunk lenni. A múltat ismerjük, vagy ismerhetjük. A múlt eseményei már megtörténtek, azokról lehet tényszerűen beszélni. A jövő eseményeinek vizsgálatához két eszközünk van: a Bibliai prófécia és az eddig végbement változások irányvonalának vizsgálata, az idők jeleinek megfigyelése,

A mai nyelvezet némileg eltér a régi bibliai nyelvtől. Ha azt a szót halljuk, hogy globalizáció, nem biztos, hogy eszünkbe jutnak a bibliai prófécia. A globalizáció az a törekvés, amit már az özönvíz után is meg akartak valósítani: egy egységes világ, központilag irányítva. Olyan rendszer, ahol minden mindennel összefügg, kapcsolatban van, egymásra hatással van. A földet és annak teljes lakosságát viszont nem lehet irányítani, csak egy ún. „totális kontroll” -al. Ez a kontroll is sok mindenben megnyilvánul: egységesített törvények, szabályrendszer, de legfőképpen a teljes megfigyelésen, nyomon követésen keresztül. Ezt ma sok technikai fejlesztés segíti. A Fenevad bélyege is a központi irányítást és teljes ellenőrizhetőséget segíti.

Nagyon fontosnak tartom az idők jeleivel foglalkozni, azt figyelni, kutatni, mert figyelmeztetve vagyunk az utolsó idők végén bekövetkező gyökeres és veszélyes változásokra,, **Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, [még] a választottakat is,**" Márk 13:22 Itt figyelembe kell venni, hogy nagyon sok elérhető információ van napjainkban. Ugyannyira, hogy az ember csak kapkodja a fejét, nem is tudja, mit fogadjon el, mit tarthat hiteles forrásnak. Az Internet világa szélesre tárta a világ tudásbázisának kapuit. Mindenki megismerheti a világ helyzetét, az idők jeleit maga is. Azt is tudni kell, hogy rengeteg a hamis információ. Nem könnyű helyes módon eligazodni a világban, Mégis azt lehet mondani, hogy nem dughatjuk homokba a fejünket, igenis tájékozódni kell a világ eseményeiről. Ha nincs időnk, energiánk, vagy lehetőségünk ezeket az ismereteket saját magunk megszerezni, akkor is van egy egyszerű módja a tájékozódásnak: ha meghallgatjuk azokat, akik örködve figyelik az eseményeket.

Lucifer terve már régóta az, hogy a világ népeit meghódítsa, uralma alá hajtsa. Ádámmal és Évával kezdte, és sikeres is volt. Később következett az

özönvíz előtti kor a maga romlottságával. Az özönvíz megtisztította a földet, de hamar eljött a bábéli korszak. Azután sok évvel később eljött a birodalmak, kora, amikor fegyverrel kényszerítették az embereket egy mindent átfogó világrendszerbe.

Amiben ma élünk, az a pénz és a technológia uralma az emberi lelkek felett. Ma nem fizikai kényszerítő erővel hajtja uralma alá az embereket e világ Fejedelme, hanem logikus érvekkel, szép szavakkal, az ember hiúságát is célba véve.

Az Új világrendről nehéz tényszerűen beszélni, mert egyrészt a média nem beszél róla, másrészt alapvetően titkosított, nem nyilvános a valódi célja, programjai. Az eddig megvalósult célokat, figyelembe véve mondhatjuk, hogy valós történésekről van szó, egyre világosabbak a részletek. Már nem csak híradásokból tudjuk, hanem látható is a közelgő vihar.

Miről szól az Új Világrend"?

Az eszme születése: 1776, amely nagyjából egy időre tehető az Egyesült Államok megalakulásával, valamint a Függetlenségi Nyilatkozat jóváhagyásával, kikiáltásával: 1776, július 4.

Az eszme hitvallása a felvilágosodásban gyökerezik: a megvilágosodás, a felvilágosodás, a ráció (az elme, az ész) felfokozott dicsérete, a szabadság és az emberi jogok új keletű megfogalmazása újdonságként hat az emberre. Az eszme szimbolikája: az Egyesült Államokbeli szabadságszobor (Lady Liberty): A szabadság megvilágosítja, beragyogja a világot. „Lady Liberty” arccal keletre néz, fejét kissé lefelé tartva, lenéz, Európára, az, egész világra. Fején a napkorona 7 ága: a 7 tenger, a 7 kontinens. A korona 25 ablaka: a világ 25 drágaköve, Jobb kezében fáklyát tart, amely a világosságot, a megvilágosodást jelképezi, Bal kezében pedig könyvet, amelyen az Egyesült Államok Alkotmányát (Függetlenségi Nyilatkozat) jóváhagyását fémjelző dátum szerepel: JULY IV MDCCLXXVI, (1776, július 4.)

Jobb lába előre mozdulást. fejez ki, a továbblépés, a haladás, a fejlődés jelképeként. Bal lába törött bilincseken áll: lerázta a rabigát és immáron szabad. Az alapzat, amelyen áll, zikkurathoz hasonló, hasonlítható forma. Az istennő (női istenség) tehát "szabadságot" hirdet.

Az eszme célja:

1. minden fennálló kormányzat megdöntése
2. a magántulajdon eltörlése
3. az öröklés megszüntetése
4. hazafiasság felszámolása
5. a vallás (abban az értelemben, hogy igazi istentisztelet) eltörlése, később egy világvallás létrehozása
6. a házasság eltörlése
7. egy világkormány létrehozása

Az eszme legalizálása:

1990, szeptember 11-én id. Bush, az USA akkori elnöke beszédet tartott, amikor is először említi az új világrendet, (new world order). Az "új világrend" kifejezést ő hozta nyilvánosságra. Az azóta eltelt időben egyre gyakrabban hallani vezető személyiségektől, politikusoktól arról az egységes világról, annak szükségességéről, amit már régóta elhatároztak, hogy megvalósítják.

Kérdezhetnénk, hogy ennek mi a jelentősége számunkra? Miért foglalkozunk mi vele? A politikai életbe egy hívő ember nem folyik bele. Mert ez ugye a politikáról szól. Mi a jelentősége számunkra annak, amit: Amerikában elhatározott egy csoport ember?

A mai politikai helyzet és a bibliai próféciák a végidőkre vonatkozóan nagyon összecsengenek. Figyelő emberként nem lehet elmenni a tények mellett, miszerint a jövendölések a szemünk előtt teljeseznek be. Különleges korban élünk. A próféciákat, sokszor nem egyszerű értelmezni, de vannak nagyon nyilvánvaló dolgok, amik ma a szemünk előtt, teljeseznek be. **A Fenevad az egész világon uralkodni fog, minden népet uralma alá akar hajtani, így mindenki személyesen van érintve az Új Világrendben. Nem távol történnek ezek az események, hanem itt és velünk.**

Az Új Világrend kifejezés elég idegen számunkra. Nem sokszor hallunk hírekben, nem sokszor olvasunk újságokban róla. Úgyhogy, ha valaki mégis ismeri a kifejezést, de nem sok információja van felőle, akkor az általános reakció szerint, eleve elutasító magatartást tanúsít. Nem népszerű az emberek között. Ennek egy egyszerű oka van: a nagy nyilvánosságot sikerült gondolkodásmódjában befolyásolni a kifejezés ellen. Ösztönösen negatívan reagálnak, nem is gondolják át, hogy esetleg lehet valami valós tartalom mögötte. Az átlagember egyébként leginkább a többség véleményét fogadja el legtöbb esetben, nem is gondolkodik el rajta, hogy a többség esetleg tévedhet.

Az „Új Világrend”⁽¹⁾ kutatóiról kialakítottak egy véleményt, miszerint ők „összeesküvés-elmélet gyártók”. Ami szerint minden hasonlóan gondolkozó ember csupán figyelemre vágynak, fel akar tűnni valamivel, vagy csupán zavart személy, aki egy kaotikus örült világban megpróbál kreatív, logikus

összefüggéseket találni. Sekélyes érveket hoznak a kőkemény tények megcáfolására. Miután több ezer könyv, film, reklám vagy újsághír próbálja neveltségessé tenni az „összeesküvés-elméletekben” hívőket, egyes emberek számára nehéz előítélet nélkül fogadni a témát. Meglepő módon az Új Világrend fogalmát ma már alapvetően mégsem a hírek, újságcikkek miatt nem fogadják el, hanem az emberek hajlandóságának hiánya miatt az iránt, hogy nyitott elmével meghallgassanak olyan érveket, amelyeket a többség nem tett magáévá. A legtöbb ember inkább a többséget követő és csak nagy erőfeszítés árán képes elszakadni a tömegetől.

Aki képes túllépni az előítéleteken, következő lépésként végre felteheti a legfontosabb kérdéseket: Mi is az Új Világrend? Milyen filozófia rejlik mögötte? Honnan ered?

A kifejezés a XX. század elején került először nyilvánosságra, de már évtizedekkel korábban, az „összeesküvés elméletek” születése előtt, kimerítően tárgyalta a politikai és üzleti elit.

Az Új Világrend az elitista szervezetek együttes törekvése arra, hogy a globális hatalmat egy választás nélkül kinevezett és felelősségre nem vonható maroknyi ember kezében összpontosítsa, politikai manipulációk, gazdasági felforgatás és háborúk segítségével. A cél az egyéni, állami és nemzeti önállóság teljes megszüntetése. Sok ember azonban nem elégszik meg a nyilvánvaló tények felsorolásával. Ahhoz, hogy tényleg megértsük. Hogyan érkezhettek ennyi ember egymástól függetlenül ugyanarra a következtetésre, meg kell vizsgálnunk az eredeti forrásokat.

Számos megdönthetetlen tényt tartalmazó cikk jelent meg az üzleti globalizációra irányuló direkt törekvésekről és a központi bankoknak ezt a törekvést támogató szándékos igyekezetéről a nemzetek feletti hatalom átvételére. Ahhoz, hogy tényleg megérthessük, mit értenek a világ pénzügyileg és politikailag legnagyobb hatalommal rendelkező egyénei az Új Világrend alatt, legjobb, ha első kézből származó forrásokat idézünk. Íme:

„A nemzeti egyéniességen alapuló rendszernek mennie kell... A szuverén államok korának végét éljük... A Nyugati Világszocializmus felállításáért folytatott harcban a mai értelemben vett kormányok megszűnhetnek létezni,,. Rengeteg ember fogja gyűlölni az új világrendet... és meghal az ellene folytatott tiltakozásban." - H.G. Wells, Az Új Világrend, 1940

„A következő évszázadban a nemzetek, ahogyan ma ismerjük őket, megszűnnek. Valamennyi állam egyetlen, globális hatalmat fog elismerni. A nemzeti szuverenitás mégsem volt olyan jó elképzelés," - Strohe T'albot, Bill Clinton kormányának külügyminiszter helyettese a Time magazinnak nyilatkozta, 1992-ben.

„ Talán a jövő világrendje a nemzetek családja lesz." - Részlet George H.W. Bush beszédéből 1989

Az idézetekből egyértelműen kiderül, hogy az Új Világrend és az ezzel járó globális kormány nem eltúlzott állításokon vagy alaptalan félelmeken alapuló képzelgés. Ez egy különösen nagy befolyással rendelkező csoport, nagyon is nyíltan vallott szociálpolitikai ideológiája. Teljes képtelenség lenne összeesküvés elméletnek nyilvánítani.

A kapitalista és szocialista szervezetek is csupán összeesküvés elméletek? A politikai pártok is összeesküvés elméletnek számítanak? És a vállalati lobbik? A sztálini Oroszországban végbement tisztogatások csupán tündérmesék voltak? A náci párt célja nem a világ feletti uralom megszerzése volt? Egyértelmű, hogy ezek a közelmúlt és a jelen kézzelfogható, nagyon is létező erőinek számítanak.

A történelem során nagyon is valós, konkrét célokkal és hittel rendelkező szervezetek és embercsoportok próbálták saját, értékeik szerint alakítani és irányítani az emberiség kulturális fejlődését, összehangolt és igen fondorlatos eszközök segítségével. Az Új Világrend sem különbözik ezektől ilyen tekintetben. Egyedivé az alkalmazott módszerek alattomosága és szerkezetének összetettsége teszi. Ezek az összeesküvések a valóság állandó és szerves részét képezik. Emberek titkos csoportjai évszázadok óta

mesterkednek a világ feletti hatalom megszerzésén, a hazafiasság és ésszerűség köpönyege mögé rejtve igazi szándékaikat.

Tapasztalhattuk az életben elég sokszor, hogy egymásnak ellentmondó nézetek terjednek el az emberek között. Ilyenkor az, aki keresi az igazságot, nem szimpátia alapján fogadja el az egyiket, vagy a másikat, hanem kutatja a valóságot, utánajár a tényeknek, így jobban megismerheti az igaz történéseket. Nem az a célunk, hogy pontos választ adjunk egy kérdésre, sokkal inkább az, hogy felkeltsük az emberek érdeklődését, hogy azután mindenki figyeljen az idők változásaira, kikerülje a hamis információt, önmaga győződjön meg az igazságról. Nekünk keresztényeknek van egy ellenőrző lehetőségünk: és ez pedig a Mindenható Isten kinyilatkoztatása. Tehát ha valamit nem értünk, vagy nem egyértelmű, nem tudjuk eldönteni, hogy igaz-e vagy sem, vessük össze a Biblia igazságaival. Nem mindig jutunk teljes végkövetkeztetésre, de legalább egy irányvonalat, tendenciát igazolhatunk belőle, így van ez a jövőben megtörténő eseményekkel. Nem tudjuk a pontos kimenetelét, de azt mondhatjuk, hogy a következő események a teljes világra elhatnak. Ezt már most láthatjuk: „...de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat.” (jel 13:3)

Nem kell Félnünk megismerni a világot, a világ eseményeit, azokat a dolgokat, amik most még homályosak ugyan, de valóságosak. A félelmeink leginkább az ismeretlenből, vagy a helytelenül ismertből táplálkoznak, jézus Krisztusban és az Ő igazságában valódi szabadság van, „Megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket,” - János 8:32

Jelképek

Az életben sok helyen találkozhatunk jelképekkel, jelképrendszerekkel. A szabadkőműves és egyéb titkos társaságoknak sok jelképük ismert és általánosan használatban van. Erről azért jó tudni, inert szorosan kapcsolódnak, hozzá tartoznak a Fényhordozó (Lucifer) jelenlegi és eljövendő világához. Körülvesz minket ez a világ, benne éljük földi életünket.

Az egydolláros sokak számára ismert, általánosan használt bankjegy. Egy magát kereszténynek nevező ország miért használ egy olyan papírpénzt, ami tele

van Lucifer követőinek jelképeivel? Az előlapon George Washington, az Egyesült Államok első elnökének arcképe látható. A hátlapon az USA hivatalos Állami Nagypecsétjének⁷ mindkét oldala szemügyre vehető. A sasos oldal az ország hivatalos állatszimbólumát, a fehérfejű rétisast ábrázolja, a hivatalos, elsőszámú jelmonddal: E pluribus unum, vagyis Sokból [többől] egy - célzás arra, hogy a sok (eredetileg 13) gyarmatból egy egységes állam jött létre.

A bal oldal középpontjában a szabadkőművesek egyik kedvenc szimbóluma, a befejezetlen (csonka) piramis látható; a befejezetlenség arra utal (legalábbis a szabadkőműves testvérek között), hogy rengeteg még a tennivaló, a Nagy Mű még nincs bevégezve.

A piramis tetején, a zárókőbe illesztve egy másik jelkép, a Legfőbb Építőmester mindent látó szeme figyel, s belőle körkörös sugarak törnek elő, a világot betérítő (titkos) tudás szimbólumaként.

1776 az illuminátusok (megvilágosodottak) rendjének megalakulása.

Az itteni két (ugyancsak latin nyelvű) jelmondat is érdekes.

A felső {Annuit coeptis} leginkább úgy fordítható, hogy „Engedélyezi a tervet”, esetleg „Beleegyezik az elképzelésbe”, „Támogatja a szándékot”. Hogy kicsoda? Természetesen a „Legfelsőbb Lény”, És milyen ötletről van itt szó? Segítségért forduljunk az alsó mottóhoz: Novus ordo sedorum. Ez annyit tesz, hogy, „ Új Világ Rend” „...

Az USA Nagy Állami Pecsétjén az Alapító Atyák (két szabadkőműves szimbólum szerepeltetése mellett) hitet tesznek egy olyan új világrend mellett, amelyre a felsőbb, nem evilági hatalmak is rábólintottak. Nagypecsét mindkét oldalán hemzsegek a 13-as számra történő utalások: a piramis 13 fokból áll., a sas 13 nyílvezzőt szorongat a bal, 13 levelű és 13 bogyós olajágat a jobb karmában, túlül a glóriában 13 csillag látható - apropó, ezek egy hatágú csillag mentén helyezkednek el. Ne kössünk bele és fogadjuk el a hivatalos magyarázatot, mely

szerint mindez arra a 13 gyarmatra utal, amelyek első körben megalapították az USA-t. Az amerikai dollár több, mint 200 éves múltra tekint vissza az időben. Az első dollárérméket a United States Mint (amerikai pénzverde) bocsátotta ki.

Az egydolláros bankjegyet a képen is láthatóan, jelenlegi kinézetében 1957-ben bocsátották ki, azóta semmiféle nagyobb változtatást nem alkalmazott rajta a kormány, leszámítva azt, hogy 1963-ban a bankjegy elülső képe George Washingtonnal (1732-1799) az Amerikai Egyesült Államok első elnökének portréjával debütált. (Nem hivatalosan már 1862-ben kibocsátottak egydollárosokat.) Elmondható tehát, hogy a második legrégebbi torma használó bankóról beszélünk, a kétdolláros után. Az Egyesült Államokon belüli pénzmozgás csaknem 45%-át egydolláros bankókkal bonyolítják le az emberek. Elmondhatjuk tehát, hogy bár értéke elenyésző, (ha az amerikai értékrendet nézzük) mégis töretlen népszerűségnek örvend hazájában. Az egydolláros egy bonyolult szimboliztikájú „alkotás”. Anyaga papír helyett vászon, és pamut egyvelege, ennek ellenére egy átlagos egydolláros élettartama csupán 21 hónap, ezután leváltja azt egy újabb sorozatszámú példány.

Nem lehet véletlen, hogy az egydolláros bankjegy hosszú évtizedek óta szinte teljesen vakolatlan formában van. forgalomban. A jelképek a titkos társaságoknak nagyon fontosak.

A vonalkód, amely ma már minden árucikken megtalálható mindenki számára ismert. Ebben is van egy sátáni jel:

6 6 6

Vég nélkül lehetne sorolni azokat a jelképeket, amik a valós életben megjelennek, és a Sátánizmusra utalnak. Az alábbi kép a héber abc betűi alapján veszi értelmét. Az írásjel a nyugati világ betűi között „v” és „w” de a héberben 6-ost is jelent.

Az Interneten pedig minden címsorban ez áll „www”, számokkal kifejezve: 666.

Globalizáció

Gazdasági Politikai Integráció

A fentiekben az Új Világrendről volt szó, ami nem került még bevezetésre, Viszont ez valós törekvés a világ vezetői részéről.

Amiben benne élünk, aminek most részei vagyunk, az a „globalizáció”. Ez része az elkövetkezendőknek, előkészítője a nagy terv végső szakaszának. A gazdasági politikai integráció a kommunizmusban is megvalósult igen nagy területen, Most. a '90-es évek óta egy nyugati irányú egyesülés részei vagyunk. Sok minden már megvalósult a tervekben a hibák, problémák ellenére. Az irány világosan meg van határozva, politikusok és gazdasági szakemberek dolgoznak ezek megvalósításán.

Az egyik vezető európai politikus Európa mielőbbi egységesítését tűzte ki célul. „A kötelességemnek tekintem Európa kimozdítását a gödörből, és ennek része, hogy csökkentsem az emberek elégedetlenségét, ami immár az. Európai Unió jövőjét fenyegeti” mondta. Kimondta még, hogy követelni fogja egy „gazdasági kormány” felállítását az euró zóna számára és „politikai egységet” az EU egészére, ami egy lépéssel közelebb vinne a szövetségi állam kialakításához.

Más vezető politikusok is ebbe az irányba kívánják terelni Európát. Sokat hallunk az egységes európai szabályozásról, közös értékekről, amik az unió

tagországaiknak életét átformálják. Uniós pénzügyi támogatásokról, amit központilag az Európai Unió fővárosában-Brüsszelben határoznak meg.

Ez az európai egységről szól. Van azonban a világ más részein is egységesülési törekvés. Az Amerikai Egyesült Államok már több száz éve sok országot, sok különböző népcsoportot egyesített társadalmi, gazdasági, politikai, katonai téren. Mondhatjuk, hogy stabil egységben, az idők folyamán összeforrt a társadalom.

Az Afrikai Unió 2002-ben jött létre a „Afrikai Egység Szervezete” utódjaként. Az Afrikai Uniónak Marokkó kivételével minden afrikai ország tagja.

A Kazahsztán, Belorusszia és Oroszország által alkotott vámunió rohamléptékben halad afelé, hogy a majdani Eurázsiai Gazdasági Unió alapját: jelenthesse. Van egy gazdasági szerveződés, ami nem köthető egy földrészhez. Ez az ún. BRICS országok. (Brazília Oroszország India Kína és Dél-Afrika) 2006-ban alakult, és elemzők erős gazdasági tényezőként értékelik. Az energiaforrás és felhasználás területén is megfigyelhető egyfajta kapcsolatrendszer. Pl. Kína és Irán, vagy Kína és Oroszország között erős függés alakult ki.

Látható tehát, hogy - spontán, vagy irányítottan - de a világot átfogó kapcsolatrendszerek jönnek létre.

Népesség csökkentés

A globalizáció egy fontos célkitűzése a népesség nagyarányú csökkentése, A számok a csökkentés mértékére nézve és a közönyösség az emberek lelkei iránt talán hihetetlennek tűnnek, de ha bepillantunk az elmúlt száz, év történelmébe, akkor azt mindenképpen megláthatjuk, hogy világ vezetői nem riadnak vissza nagyarányú népirtásoktól.

Napjainkban tény, hogy az ipari társadalmak lakossága csökken, a fejlődő világ lakossága pedig nagymértékben növekszik. Kínának ma 1,4 milliárd lakosa

van. annak ellenére, hogy 1979-ben bevezették az un. „egy család egy gyerek” törvényt.

A világ túlnépesedése lehet, hogy probléma, de az arra adott válasz és módszerek nem elfogadhatóak.

Az Egyesült Államokban, Georgia államban van egy hely, ahol ismeretlenek hatalmas emlékköveket, állítottak fel Ezen található az Új Világrend tízparancsolata. Az egyik célkitűzés, mely ezekre a kövekre fei van vésvé, így hangzik:

„Tartsd az emberiséget 500,000,000 alatt, állandó egyensúlyban a természettel. ”

A jelenkor eseményeit tisztán látó emberek fejében nem kétséges, hogy a világ háttérhatalmi vezetői, az emberiség kb. 90 százalékától szeretnének megszabadulni, amiről számos egyéb megnyilatkozás is tanúskodik. Vannak módszerek, amikkel ezt szeretnék elérni. Ma nem tömeges népirtással, háborúkkal szabadulnak meg emberek tömegeitől, hanem lassú, de biztos már most is folyamatban lévő módszerekkel.

A szegény országok élelmiszer és víz hiányáról biztosan mindenki hallott már. Úgy tűnhet, hogy ezt a problémát szeretné a világ gazdagabbik fele megoldani. Rengeteg segély áramlik ezekbe az országokba. Ez jó dolog és követendő is. Ezzel együtt is azt lehet mondani, hogy a világon megvannak a pénzügyi és élelmiszer források az éhezés és vízhiány leküzdésére. Egy szemlélet szerint: a világ vezetőit egyszerűen nem érdekli a nyomorban élők élete. Valószínűbb viszont, hogy meg akarnak szabadulni a világ lakosságának nagyobbik felétől. A vagyon elosztása, de mondhatjuk azt is, hogy az erőforrások, nyersanyagok aránytalan elosztása a szegények és gazdagok között, eredményezi a mérhetetlen szegénységet és hihetetlen gazdagságot a világ alsó és felső rétegei között.

A vagyon újraelosztásának következményei:

Az elmúlt 20 év során a felső 1 százalék 60 százalékkal növelte bevételeit. Ezzel szemben a globális szegénység mindenkori mélyponton, van. Az elit azt próbálja elhitetni a világgal, hogy hihetetlen vagyona a köz javát szolgálja, mivel a tömegekhez is csurog belőle valami munkahelyek formájában. A globális gazdasági adatok nem ezt mutatják.

A föld lakosságának csaknem fele, több mint 3 milliárd ember kevesebb, mint napi 2,5 dollárból (550 Ft) él, 1,1 milliárd ember pedig nem jut tiszta vízhez. Naponta 22.000 gyerek hal meg (ez egy Szekszárd méretű város teljes lakossága) a víz által terjesztett betegségek vagy az alultápláltság miatt. A média úgy állítja be mindezt, mintha bizonyos területeken ez lenne a dolgok rendje.

Az év elején az Oxfam International felháborodottan írt a világ 100 leggazdagabb milliárdosának nettó 240 milliárd dolláros bevételéről (Magyarország hét évi költségvetése, vagy 3 millió vidéki ház ára) 2012-ben. A szervezet kiadványában leírta, hogy ez a bevétel négyszer több mint amennyiből a szegénységet fel lehetne számolni a világon.

„Nem színlelhetjük többé, hogy néhány ember vagyonának növelése a tömegek javát szolgálja. Túlságosan sokszor éppen az ellenkezője igaz,” - Jeremy Hobbs, az Oxfam International ügyvezetője,

Egészségügy

A gyógyszeripar és az egészségügy az emberek javát szolgálja. A beteg elmegy az orvoshoz, ott körültekintően kivizsgálják és a megfelelő gyógyszert felírják neki. Ez az ami általában eszünkbe jut az egészségügyről. Ha viszont egy kicsit mélyebbre nézünk, kitűnik jó néhány ellentmondás. Az orvos miért ír fel automatikusan ugyanolyan hatóanyagú, de drágább gyógyszert?

Ez a pénzről szól. A gyógyszergyárak monopóliuma (egyeduralmai miatt ők diktálják gyógyszerek minőségét és árait. Létezik olcsóbb termék is, de mivel

az új orvosságon több haszon van. ezért azt adják a betegnek is. Az antibiotikumok mai nagy száma nem enyhíti a világ egészségügyi problémáit. A modern orvoslással nem lett kevesebb a betegség a földön. Hogyan, lehet az, hogy egyre újabb és újabb antibiotikumokat fejlesztenek ki, mégsem javul az egészségügyi helyzet?

Az antibiotikumok helytelen használata folytán kialakultak ellenálló vírusok, baktériumok. A nagy gyógyszergyárak viszont csak akkor kísérleteznek újabb gyógyszerekkel, ha az profitot termel.

„1987 óta egyetlen új antibiotikum osztály sem került kifejlesztésre és fejlesztés alatt sincs egy sem, sehol a világon, A nagy gyógyszergyárak számára nem sok hasznot, jelentenek a drága folyamatokon keresztül kifejlesztett antibiotikumok, amiket csak rövid ideig szednek az emberek, például a vérnyomáscsökkentő gyógyszerekhez képest, amit sokan életük végéig használnak"- idézve az Independent-től.

Így végül elkerülhetetlen, hogy nagy járványok kialakuljanak világszerte, és lesznek éhségek és döghalálok".... (Máté 24:7]

A kormányok és orvosi intézmények egy teljes évszázada megpróbálják elhallgatni a természetes antibiotikumokat alkalmazó módszereket, amik tényleg képesek megszabadítani a rezisztens kórokozóktól. A koloid étrend-kiegészítőktől kezdve, az aloén és fokhagymán keresztül egészen a különféle étrendekig, az alternatív módszereket mindig is cenzúrázták és büntették. Nem az otthoni használatot, hanem azt, hogy ez széles körben orvosilag is alkalmazható legyen, Nem lehet megkerülni: a globalizáció az egészségünket is egy kéz irányítása alá akarja vonni.

Katonai integráció

Egy nemzet, vagy ország függetlenségét katonai erővel védték meg minden korban, Az Istentől elfordult nemzetek életében igen fontos szerepet tölt be a katonaság, a katonai erő alkalmazása. Az uralkodásra hajlandó ember

szereti is így ráerőltetni akaratát másokra. Nem riad vissza az erőszakos módszerektől céljai elérése érdekében.

A XX. században a „civilizáció magas fokán” azt gondolhatnánk, hogy a rend és béke megteremtése érdekében az emberiség nem fordul ilyen primitív és erőszakos eszközhöz. Ehelyett leül a két fél és megvitatják a nézeteltéréseiket. Mindkét fél elégedett lehetne, mert szenvedés és pusztítás nélkül megoldották a fennálló problémát. De láthatjuk, hogy a ma embere cseppet sem. Változott az idők folyamán. Ugyanolyan hatalom éhes, ugyanolyan csalárd a szíve, mint régen az idők kezdetén.

A mai világegyesítő törekvéseket is támogatják katonai erő alkalmazásával. Habár a nyugati világ nagyobb részét újszerű, ideológiákkal hajtják egy viláгурalom alá, minden külső erőszak nélkül, az emberiség nagyobbik részét ma is háborúval igázzák le. Ma a NATO az Egyesült Államokkal az élen, a legnagyobb katonai egyesülés. A másik erő Oroszország, egy néhány éves gyengeség után ma ismét meghatározó szereplő. Létszámban és technológiában is felveszi a versenyt a NATO-val. A harmadik, feltörekvő nemzet Kína. Ami Kínában történt az elmúlt 30-40 évben, az elkápráztatta a világot. Hihetetlen fejlődésen ment keresztül, így katonasága létszámban és fejlettségben is meghatározó.

Világkormány

„Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze: és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen. "(Jel 13:7)

Joseph Candel így ír az eljövendő egységes világról: „A világ vezetői által többnyire globális kormányzásként emlegetett egységes világkormány felállításának előkészületei a szemünk előtt folynak, Ennek legfontosabb lépése az emberek hozzáállásának előkészítése, hogy amikor eljön az új pénzügyi rendszer és a világkormány vezetői szerepére szánt Antikrisztus színrelépésének ideje, a tömegek készen álljanak ellenállás nélkül elfogadni a

tudtukon kívül rájuk erőltetett új vezetést. A színpalak mögött folyó munkálatok nyoma itt-ott előbukkant a gazdaságban és a politika világában, így aki nyitott szemmel jár, nap, mint nap belebotlik ennek jeleibe. A globális kormányzás egy természetellenes rendszer, ami soha nem jönne létre magától, hanem a hatalmi elit próbálja a világra erőltetni a fennálló, legtöbbször általuk gerjesztett problémák megoldásaként. A globalizáció sehol sem lenne a háttérhatalmi vezetők erőfeszítései nélkül, akik mindent megtesznek, hogy tervük valóra váljon. Sajnos a világban sok ember úgy gondolja, az események a maguk természetes medrében folynak és külső befolyás nélkül alakulnak így,

A háttérhatalmi vezetők tervének fontos része a piacok összekapcsolása, hogy az adott pillanatban valamennyit egyetlen „gombnyomással” tehessék tönkre, teljes összeomlást idézve elő a gazdaságban. Miért is próbálnának minden kulcsfontosságú országot egyenként meggyengíteni, ha egyszerre is megtehetik? Többek között ezért törekednek arra, hogy minden piac és ország olyan szoros kapcsolatban legyen a másikkal, hogy néhány intézkedéssel valamennyit képesek legyenek tönkretenni (a későbbiekben pedig könnyebben irányítani). Ma már egyetlen pillanat alatt szegénységbe dönthetik az egész világot. Amit eddig apránként, lassan, lettek meg, most egyszerre, szinte az egész világgal megtehetik. Amikor az összes tőzsde, értékpapírpiac és pénzpiac alól egyszerre húzzák ki a szőnyeget, a civilizált világ káoszba süllyed.

Szükséges, hogy mindez, gyorsan és egyszerre történjen, hogy az egész világ készen álljon az Új Világrend elfogadására. Ezért fordítanak annyi pénzt az ehhez szükséges technológia és infrastruktúra fejlesztésére, Bár minden erejükkel azon vannak, hogy a fejlesztések egymástól függetlennek tűnjenek és a külső szemlélővel elhitessék, hogy az emberiség javát szolgálják, utasításukat odafentről kapják.

A nemzetközi határok lassan eltűnnek. A világ egy óriási hálózattá alakult, ahol minden mindennel összeköttetésben van. A számítástechnika és a modern megfigyelési eszközök segítségéveli Nagytestvér minden virtuális és valós lépésünket nyomon követheti, Lassan minden a helyére kerül, hogy elkezdődhessen a világtörténelem utolsó nagyjelenete.

A világ népeinek elege van nemzeti kormányaik és vezetőik tehetetlenségéből. Hiába várják, hogy véget vessenek a szegénységnek, az igazságtalanságnak, háborúknak, az értelmetlen törvényeknek vagy a korrupciónak. Ehelyett terheik egyre elviselhetetlenebbek. Ezek a problémák előkészítik az emberiséget a világkormány felállítására és az Antikrisztus színrelépésére. Az emberek: utolsó szalmaszálként ragadják majd meg az Antikrisztus által felkínálásra kerülő megoldásokat a világ bajaira, amelyeknek nagy részét, maguk a háttérhatalmi vezetők idézték elő, (Dániel 11:21-24; 8:23-25)

A mostaninál még súlyosabb gazdasági válság vár a világra, így kétségbeesésükben az emberek hajlandóak lesznek bármit és bárkit elfogadni, aki képes véget, vetni szenvedésüknek.

Bár az előttünk álló évek ijesztőnek tűnhetnek, ezek az események Isten tervének részei. Minél hamarabb veszi kezdetét ez a sötét. időszak, annál hamarabb tér vissza Jézus, hogy valóban véget vessen a szenvedésnek, fájdalomnak és emberi gonoszságnak. Akkor, és csakis akkor lesz képes győzedelmeskedni az igazság, és végre „a föld tele lesz az Úr dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.” (Habakuk 2:1)"

Totális kontroll

Technikai háttér

Az ember feletti uralmat ma nem nyílt erőszakkal éri el az ördög, Sokkal inkább szép beszéddel, az ember vágyait felébresztve. Kívánságot gerjeszt az, emberben. Ezt több módon teszi, egyik módja a ma rendelkezésre álló technika. Mi használjuk ezeket az eszközöket, lehetőségeket, a világ vezetői pedig kihasználják az irányítás alá vonás lehetőségét. Két kézenfekvő példa: a telefonok és az Internet.

Telefonok

Eredetileg titkos, de ma már kiszivárgott dokumentumok azt mutatják, amit korábban is hallani lehetett: az amerikai Nemzetbiztonsági Hivatal (NSA) tudásunk nélkül bekapcsolhatja az iPhone-ok és más telefonok mikrofonját és kameráját.¹¹ A telefonokat eleve úgy készítik el, hogy egy ún. „kémprogramot”, vagy „hátsó ajtót” építenek be. Ezek a kémprogramok lehetővé teszik, hogy bizonyos adatokat töltsenek fel a mobiltelefonra, vagy töltsenek le róla. Így az is elérhető, hogy az NSA a szöveges üzeneteket elolvassa, a hangüzeneteket lehallgassa, bekapcsolja telefon mikrofonját és kameráját és beazonosítsa a felhasználó tartózkodási helyét. Szinte elképzelni sem tudjuk, hogy így milyen hatalmas adathalmaz jön létre, mennyi mindent képesek megfigyelni és elemezni.

Nem véletlen, hogy a ma annyira népszerű mobiltelefonokhoz sokszor nagyon olcsón lehet hozzájutni. Úgy érzi az ember, hogy meg kell vásárolni az újabb és modernebb telefonokat, mert különben lemarad a többiekhez képest. A „régiből” egy-két éves készülék még tökéletesen működik, de már elavult, úgy mond „nem használható”. Az egyre újabb készülékek viszont mindig alkalmasabbak arra, hogy használatukról meg több információt lehessen begyűjteni.

Internet

Az Internet egy másik olyan eszköz, amivel ellenőrizni lehet az embereket. A számítógépet használó emberek nagy százalékának van internet hozzáférése. Azon kívül ma már a telefonokon is általános az Internet használat. Az Internet hozzáférés ma már nagyon olcsó, sok esetben pedig teljesen ingyenes. Azt tudni kell, hogy ezen a világon semmit nem adnak ingyen, nincs a világ gazdaságának szociális érzékenysége. Tehát ha valamiért nem kérnek pénzt, akkor is van valamilyen ellenérték, amit meg kell fizetnünk. Az Internet esetében ez az az információ, amit a világ irányítói kapnak rólunk. Ez lehet lopott adat, olyan, amiről nincs közvetlen tudásunk és lehet olyan, amit mi magunk osztunk meg a széles nyilvánossággal. Ilyenek a közösségi oldalak, pl. facebook, vagy twitter, ahol a felhasználók önként adják oda a személyes életük egy jelentős részét.

Azokat az adatokat, amiket mi a számítógép használat során használunk, egy speciális program tárolja, elemzi, és ennek megfelelően ad személyre szabott hirdetéseket. Ha ezt technikailag meg lehet valósítani, akkor nem nehéz elképzelni, hogy a felhasználó adatait egyéb irányú megfigyelésre is lehet használni.

Megvan a technikai teltétel ahhoz is, hogy Internet kapcsolat nélkül is a számítógépen tárolt adatokat figyelni, azokat letölteni, elemezni lehessen. Az informatikusok egy olyan programot fejlesztettek ki, amelyik képes kapcsolatot létesíteni olyan eszközökkel, amik nincsenek rákötve egyetlen hálózatra sem. ⁿ A felfedezés megmutatta, hogy az utolsó védelmi vonal, tehát az önálló eszközök közötti térbeli távolság sem jelenthet biztos védelmet a nem kívánt behatolók ellen.

A számítógépeken található beépített: mikrofon és hangszóró felhasználásával egy olyan lehetőséget hoztak létre, ami emberi füllel nem hallható audio jelek segítségével apró adatcsomagokat továbbít a gépre bizonyos titkos csatornákon, akár 20 méteres távolságból. A távolságot szükség szerint növelni is lehet, ha több eszközt kötnek össze, amelyek megismétlik a jeleket. Még nagyobb távolságot hálószerűen összekötött akusztikus hálózattal lehetne elérni. Azt tudjuk, hogy a mobiltelefonok hangszóróján és mikrofonjain, mindegy, hogy okosak vagy „buták”, távirányítással is aktiválni lehet, tehát valószínűleg az audio (hang) jelek leadásához nem lesz szükség arra, hogy egy külön eszközt helyezzenek el a közelben, csupán a legközelebbi mobil helyét kell meghatározni a művelethez.

A technika fejlettsége ma már nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a számítógépet, telefont és minden ún. „okos” eszközt csupán a gondolatokkal aktiválni, irányítani lehessen. Ehhez szükség van egy mikrochippel összekötni az emberi agyat. Az ember szervezetébe ültethető eszközökkel szemben még nagy a társadalmi ellenállás, de a média nagy erővel dolgozik ennek elfogadtatásán.

Lucifer kizárólag ilyen eszközök, technológiák segítségével tud egy egész világot megfigyelés alatt tartani, irányítani, hiszen a Mindenhatóval

ellentétben, nem tud mindenhol jelen lenni. Célja viszont az, hogy Isten helyébe léphessen, hogy átvehesse a teljes uralmat a világ és az emberiség felett.

Gazdasági háttér

Az ellenőrzés és a hatalom gyakorlása rendkívül hatékony módon érvényesül a pénzen keresztül. Ez a világ gyakorlatilag a pénz és a pénzen megvehető dolgok körül forog. Ez a rendszer nem egy spontán képződmény. Ez nem egy olyan dolog, ami az ésszerűség mentén jött: létre, hanem ez egy generált jelenség. Mint eszköz a hétköznapi élethez, mint az élet velejárója, természetesen elfogadható. De be kell látnunk: ami ma a világban a pénzzel és a pénzen megvehető dolgokon keresztül folyik, az már rég túlmutat a szükségyszerűségen. Nem arra használjuk, amire kellene. A Biblia nem véletlenül figyelmeztet arra, hogy a mammon - pénz, gazdagság - nem a hívő ember világa. „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Néni szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Máté 6:24)

Pénzpiac

A megfigyelő már hosszabb ideje tanúja lehet annak, hogy a hatalom birtokosai tudatosan korlátozzák az emberek szabadságát, és olyan intézményeket, módszereket dolgoznak ki, amelyek lehetővé teszik, a polgárok hatékony ellenőrzését. A hatalmi elit persze mindig valamilyen közérdeket szolgáló nemes célra hivatkozik, mint például a bűnözés visszaszorítása, a közbiztonság megerősítése, és jelenleg természetesen a terrorizmus elleni harc. A demokratikus állam elnyomó állammá való átalakítása már régebben elkezdődött, de az utóbbi időben ez a folyamat felgyorsult. Arról nem tájékoztatják a közvéleményt, hogy a kamatkapitalizmus pénz viszonyai okozzák azokat a feszültségeket, amelyek tömegméretű bűnözéshez, a társadalom gyengüléséhez, széteséséhez vezetnek. A polgárait szigorú pórázon tartó, alig álcázott rendőrállam kialakulása különösen felgyorsult az elmúlt néhány évben, és nyílt rendőri diktatúra kialakulásával fenyeget. Már most igen nehéz az eredményes ellenállás, de ha a folyamat befejeződik, akkor gyakorlatilag lehetetlenné válik.

A lehallgatás és megfigyelés nemzetközileg is hatékonyan intézményesült, erre utalnak azok a kemény tárgyalások, amelyeket az Európai Unió folytatott

az Egyesült Államokkal ebben a kérdésben. A cél az volt, hogy a nemzetközi telefon- és Internet-forgalom minél hatékonyabban ellenőrizhető legyen, A bűncselekmények elleni harc ürügyével egyre terjed a videó-kamerákkal történő megfigyelés is. A Ház-és telektulajdonosok Szövetsége követelte a program azonnali leállítását, A fényképfelvételek ugyanis megkönnyítik, hogy gazdasági káosz és társadalmi zűrzavar esetén a rendőri egységek célzottabban és gyorsabban bejussanak a lakásokba, és vehessék őrizetbe a rendszer-kritikus személyeket.

Az új világrendet bevezető uralkodó elit fontosnak tartja az egyes állampolgárok mozgásának, utazásainak is a megfigyelését. Elsősorban a személyautó forgalmat kontrollálják.

Már említettük, hogy különösen alkalmasak a polgárok ellenőrzésére a mobiltelefonok, mert a beszélgetés lehallgatását, és a telefonáló tartózkodási helyének a megfigyelését egyszerre teszik lehetővé. Ez volt az egyik oka annak, hogy jól megszervezett propagandával, reklámokkal igen gyorsan elterjesztették nemcsak Európában, de Amerikában is a mobiltelefonok használatát.

A legjobban azonban a pénzen keresztül lehet ellenőrzés alatt tartani a lakosságot. Különös fontossággal bír a bankszámlák ellenőrzése. Ha az ügyfél nem adja meg a banknak személyi adatait, akkor vagy néni nyithat számlát, vagy nem juthat hitelhez. A nyugati országokban ma már bankszámla nélkül nem lehet sem munkahelyhez, sem lakáshoz jutni. Ha valaki hitelt akar felvenni, akkor egész élettörténete kibontakozik, mivel a bank automatikusan megvizsgálja korábbi hitelfelvételeit. 2011. szeptember 11-e, vagyis az Egyesült Államokbeli Világkereskedelmi Központ két felhőkarcolójának leomlása óta pedig világszerte szigorodtak a pénzforgalom szabályai. Ennek természetesen a terrorizmus és a pénzmosás elleni harc a hivatalos indoka, ugyanakkor az egyes államok és nemzetközi szervezetek az emberek megfigyelésének újabb, a korábbinál jóval szigorúbb rendjét vezették be. Tovább folytatódik a készpénzmentes fizetés kiterjesztése. A hitelkártyával történő vásárlás központilag való rögzítése totális megfigyelést tesz lehetővé, A hatóság pontosan tudhatja, ki, mikor, mit mennyiért vásárolt. A lakosságnak csak az előnyös oldalakról szólnak elhallgatva azt, hogy aki hitelkártyával vásárol,

annak szinte minden tevékenységéről tudnak, hiszen nyomot hagy arról, hogy hol járt, mikor és mennyi pénzre volt szüksége. A forgalomban lévő pénzérmék és papírpénzjegyek egy bizonyos vásárlóerőnek a kézben lévő bizonyítékait jelentik. A készpénzmentes pénz viszont csupán valamelyik bank ígéretét jelenti, hogy szükség esetén készpénzt szolgáltat ki. Ha például pénzügyi összeomlás esetén csődbe megy egy bank, vagy hitelintézet, akkor ígérete is semmissé válik és a készpénz nélküli pénz teljesen értékét veszti.

A pénz, és a pénzforgalom, felhasználásával nemcsak az egyes embereket és vállalatokat lehet megfigyelni és kontrollálni, hanem az egyes államokat is. Az Európai Unió, amely a világot irányító nemzetközi pénzügyi közösség új világrendjének egyik fontos regionális tömbje, fokozatosai) központosított unióvá alakul.

1929 Október 24-én New Yorkban egyetlen nap alatt összeomlott a tőzsde, azaz a részvények egyetlen nap alatt, értékük töredékére zuhantak. Sok milliomos befektető egy nap alatt elvesztette vagyonát ("mely a valóságban csupán papíron szerepelt, mint ahogy a bankjegyekben és a bankban levő pénzek most is). Még azon a napon érezte hatását a világ minden részén levő pénzpiacon. Gondoljuk meg, hogy ha akkor ez ilyen kihatással volt az egész világ gazdaságára, akkor mi történhet egy hasonló összeomlás esetén, modern világunkban, ahol az egész világ bankrendszere a világhálón keresztül összeköttetésben van.

Már 2001. szeptember 11-ét megelőzően voltak olyan társadalomtudósok, akik végiggondolták, hogy milyen következménnyel járhat a világ jelenlegi pénzrendszerének az összeomlása. Az egyik következmény lehet a társadalmat központilag szigorúan ellenőrző állam létrehozása, amelynek a tevékenysége, központosítottsága hasonló lenne a nemzetiszocialista, illetve bolsevik típusú diktatúrához. Egy másik következmény lehet háborúban keresni a kiutat. A történelemben már számos alkalommal előfordult, hogy a gazdasági nehézségek, háborús konfliktusokban végződtek. Éppen ezért számolni lehet azzal, hogy a pénzügyi rendszer megingása most is háborúba torkollhat. Ez egyrészt lehetővé teszi a közvélemény figyelmének az elterelését a belső problémákról, másrészt a polgároknak a saját vezetőik elleni elégedetlenségét külföldi ellenség felé lehet terelni. Hogy ezt a lehetőséget konkrétan elemezhesük, célszerű az elmúlt háborúk okait közelebbről szemügyre venni. Ma is divatos a

háborúk okait vérszomjas diktátorok kielégíthetetlen hatalomvágyára visszavezetni, Még azokban az esetekben is, ahol a meghatározó okok egyértelműen a gazdaságban lelhetők fel.

Minden egyes államnak, tehát, a legfejlettebb ipari államok közé tartozónak is, el kell adósodnia annak következtében, hogy a kamat által minduntalan csökkenő pénztőke egy része ismét visszakerüljön a gazdaságba, és teljesítse valódi rendeltetését, azaz a tulajdonképpeni gazdaságban lezajló folyamatok közvetítését, idővel azonban a nyomára megnövekednek a kamatterhek, hogy az állam rákényszerül egy gazdasági válság elviselésére, vagy pedig arra, hogy külföldi terjeszkedéssel szerezzen tőkét, kölcsönpénzt, az eddigi hitelek törlesztő részleteinek kiegyenlítésére. Ha napjainkban egy újabb gazdasági világválságra kerülne sor, a Föld valamennyi országa érintve lenne. Nincs egyetlen egy ország sem, amely ne lenne eladósodva.

A világ eladósodottsága

Nem egyes országok, hanem az egész világ eladósodottságáról van szó. Hogy lehetséges ez? Ki kinek tartozik, ha minden ország el van adósodva?

Hogy ez a rendszer mennyire tudatos és nem emberi, hanem más szellemi erők által létrehozott és fenntartott, bizonyossá válik abból a dologból, hogy több mint kétszáz éve töretlenül folyik kiépítése. Nemzedékről nemzedékre ugyanazokat a célokat valósítja meg módszeresen.

Ha ez a rendszer csupán egy 18. századi bankár fejében született volna meg, és nem sátáni eszme állna mögötte, nem állhatott volna fenn két évszázadon keresztül.

A rendszer alap gondolata az, hogy aki eladósodik, az lekötelezettjévé válik hitelezőjének. Ha egy egyén adósodik el, akkor az egyén, ha egy állam, akkor az állam, ha az egész világ, akkor az egész világ. Ez az egyik alappillére a világot uraló rendszernek.

Sokan nem értik, hogy egy ország, mint Magyarország is, mely a rendszerváltás alatt felszámolta nem hatékonyan működő gazdaságát; és ennek ellenére

adóssága nem csökkent, hanem folyamatosan nő. Az ország vagyonának eladásából óriási mennyiségű tőke áramlott be az egyik ajtón, ugyanakkor a másikon a növekvő hitelek roppant kamatterhe meggy ki folyamatosan.

Egy hétköznapi példával élve ez olyan, mint ha egy családi gazdaság eladósodik, ez miatt eladja nélkülözhető eszközeit, minden területen megszorításokat vezet be, és mégis tovább növekszik adóssága.

Nézzük meg dióhéjban, hogyan történt ennek a rendszernek kiépítése,

Egy németországi zsidó bankárnak, Meyer Amschel Rotschildnek (1743-1812) zseniális ötlete támadt: hitelt nem a kisembereknek kell adni, és azok kamatjaiból élni, hanem uralkodók és államkincstárak hitelezőjévé kell válni, és akkor majd azok fogják, a kisemberektől kisajtolni a kifogyhatatlan pénzáradatokat.

Hamar rájött arra, hogy ha hatalomvágytól hajtott uralkodóknak ad hitelt, akiknek háborúzásaira igen sok pénzre van szükségük, akkor beleméltatása van a politikájukba, Pénzeszsákja megszorításával vagy kioldozásával így zseniális képességével irányíthatta háttérből politikájukat.

Hogy a lúd még kövérebb legyen, az egymással szemben álló országokat, mindkét oldalon ellátta hitellel. A háborúk nagyon, sok anyagi áldozattal jártak, ami miatt az államkincstár kiürült, A felvett hiteleket viszont kamattal vissza kellett fizetni, hogy a további háborúzásokhoz is pénzhez jussanak az uralkodók. Mivel az államkassza üres volt, az uralkodók kénytelenek voltak a polgárok zsebéből kiszedni a visszafizetendő pénzeket különböző adók formájában. Ezek a bankárok zsebébe vándoroltak.

Meyer fia, Nátán a Londoni Tőzsdén tevékenykedett. A kontinensen jól kiépített, hírszerző hálózata volt, és a napóleoni háború harci helyzetéről mindig tisztán tájékozott volt, Amikor Napóleon elveszítette a háborút, őhöz érkezett a hír leghamarabb, és suttogásba kezdett a tőzsdén, hogy Napóleon győzött. Ekkor mindenki hamar piacra dobta a szövetségeseik

értékpapírjait, gondolván hogy azok értékei le fognak zuhanni. Ebben az eladási lázban természetesen a papírok értékei drasztikus módon lezuhantak, amiket Nátán emberei felvásároltak. Ezt követően megérkezett a valódi hír, miszerint a Szövetségesek győztek, így azok részvényeinek, államkötvényeinek értéke hatalmasan felszökött. Egyetlen nap alatt óriási vagyonra tett szert.

A Rothschild család gazdasági politikáját nemzedékeken, keresztül tovább folytatta. A világhatalomra jutásához egyik legfontosabb húzása az volt, amikor az amerikai jegybankot saját tulajdonában levő bankok ellenőrzése alá vonta, így megszerezte a pénzkibocsátás jogát, így képes volt minden fedezet nélkül pénzt gyártani, és a dollárt a világ legerősebb valutájává tornászta fel. John F. Kennedy elnök 1963, június 4-én meghozott 11110-es rendeletével a Rothschild tulajdonban lévő Federal Reserve-t háttérbe szorítva, újra állami ellenőrzés alá vonta a pénznyomtatást. Alig fél évvel később Kennedy merényléi áldozata lett. A pénzkibocsátás ismét a magánbankok ellenőrzése alá került.

Ezt a fedezet nélküli pénzt kölcsönadta országoknak, hogy ezt már munkával és adókkal fedezett pénzzel fizessék ki. A hitelt természetesen soha nem képesek ezek az államok visszafizetni, de a kamatokkal azt már úgymint sokszorosán megtették, viszont ami ennél sokkal fontosabb, így elérték azt, hogy az államok, pénzügyeit ellenőrzésük alatt tarthassák, és ez által beleszólhatnak a politikájukba. Mivel a világ szinte minden országa eí van adósodva, így kiépült az alapja egy viláгурalmi rendszernek, melyet fedőnéven globalizációnak, új világréndnek neveznek. Ehhez van szükség a diktatórikus rendszerek felszámolására, mely most rohamos tempóban történik [Irak, Egyiptom, Líbia). A gazdaságilag jelentéktelenebb országokat egyszerű gazdasági bojkottal is térdre lehet kényszeríteni.

Fogyasztói társadalom

A pénzzel és a pénzen megvehető dolgokon keresztül az ördög ellenőrzése alá vonta az embereket. Nézzük meg, milyen csalárd dolog a pénzen megvehető dolgok felhalmozása.

Közkeletű értelmezés szerint a fogyasztói társadalomban a legtöbb embert csak az érdekli, hogy előteremtse a javakat, amelyeket elfogyaszthat,

magáénak mondhat. Tulajdonképpen ezt: a szemléletet a javak féktelen felhalmozása jellemzi, amely a fogyasztást, az anyagi javak keresését és felélését szolgálja. A növekvő fogyasztás kiszolgálására pedig hatalmas iparágak épülnek biztosítva ezzel a folyamatos gazdasági növekedést.

A fogyasztói szemlélet az emberi kapcsolatok, a személyes értékek elsorvadásához vezet.

A fogyasztói társadalom a kapitalista gazdasági fejlődés egyik terméke, A fogyasztás növekedése átalakította a életstílust, fogyasztói szokásokat, elérhetővé letté azon javak tömeges fogyasztását, amelyek korábban luxuscikknek számítottak Kritikusai már korán felismerték hogy a fogyasztói társadalomban:

- a fogyasztás nem a szükségletek kielégítésének, hanem a társadalmi státuszkülönbségek megjelenítésének eszközévé válik
- a fogyasztás hivalkodó fogyasztássá válik
- a létfenntartási eszközből öncéllá változik
- hozzájárul az alapszükségletek elfojtásához,
- az egysíkú gondolkodás kialakulásához,
- az értéktelen tömegkultúra térnyeréséhez,
- a fogyasztói társadalom nemtörődömséget szül, - szétrombolja a társadalmi egységet biztosító értékrendszert.

A fogyasztói társadalmakban a fogyasztási igény kielégíthetetlen, a bevételek növekedésével az emberek fogyasztási igényei is növekednek, ami további bevétel növekedést segít elő.

Egyes elméletek szerint az árubőség és az ahhoz kapcsolódó fogyasztási kényszer valódi funkciója a társadalmi egyenlőtlenségek fenntartása.

A fogyasztói társadalom hátrányai: Általánosan elterjedt szociológiai elmélet alapján, ugyan a fogyasztás egyik fő oka az azzal, járó élvezet, a fogyasztás nem vezet boldogsághoz, sőt, gyakran boldogtalansághoz, kielégületlenséghez, frusztrációhoz, depresszióhoz, elmagányosodáshoz vezet.

A fogyasztó társadalom igényeinek kielégítése folyamatos gazdasági növekedést (GDP) feltételez, mely nem tartható örökké. Ezért a nyugati kapitalista gazdaságban szükségszerűen vannak időnként, gazdasági válságok.

A fogyasztás kielégítésére megszületett ipar környezetkárosító hatása jelentős, hiszen

- a környezeti erőforrások 80%-át a gazdaságilag fejlett, fogyasztói társadalomban élő emberek használják fel

- a gyártás, csomagolás, szállítás környezetkárosító hatása hatalmas mértékű légszennyezést, hulladéktermelést jelent.

Megfigyelhető, hogy a fejlett és a fejlődő gazdasággal rendelkező országokban a fogyasztás növekedésének egyik mozgatója, hogy a fogyasztók úgy gondolják, a fogyasztás boldogsághoz vezet.

Az alapvető feltételezés szerint a fogyasztók, amikor egy árucikk megvásárlása mellett döntenek a termelők által nem befolyásoltan egyéni döntéseket hoznak. Azonban a termelők elemei érdeke a fogyasztás növelése, ezért erre folyamatosan befolyásolni próbálják a fogyasztót.

A fogyasztásra való serkentés **leghatékonyabb eszköze a reklám**, mely segítségével a termelők, kereskedők igyekeznek elhíttetni a fogyasztóval, hogy termékükre vagy alapvetően szüksége van, vagy annak megszerzése boldogsághoz vezet. Hogy ezek a reklámok minél hatékonyabban ériék el céljukat, egy új iparág fejlődött ki önálló kutatásokkal, szakemberekkel, tudományos háttérrel.

A reklámok inkább az érzelmeikre, mint az ésszerű gondolkodásra hatnak, hiszen elsősorban tudatalatti vágyakat, félelmeket vesznek célba. Mivel azonban a reklámok ésszerűtlen ideálokat állítanak a fogyasztó elé elérhetetlen célokkal, hatásuk a fogyasztás növekedése mellett inkább depresszív hatást váltanak ki.

Média

A pénz urai és az adósrabszolgák közötti függési viszony természetesen nem véletlenszerűen szerveződik, hanem nemzetközileg van igen kifinomult módon megszervezve. Ahhoz, hogy a világ irányítóinak uralma fennmaradjon, három tényezőt kellett az irányításuk alá vonniuk a pénzrendszer mellett minden bevethető eszközzel: a politikát, a médiát és az oktatást.

Napjainkban nagyon sokszor hallható ez a szóösszefüggés, hogy „független média”, mely a szemfényvesztések legelső sarkalatos pontja. Minden újság cikk, minden híradás, minden információt közlő személy valójában a saját magából kiinduló véleményét közvetíti nekünk. A hírközlőnek célja van azzal, hogy egy adott eseményről a saját világképének megfelelően számoljon be, és azon belül értelmezze azt.

Legtöbben úgy gondoljuk, hogy a televízió, a rádió, az internet stb. az igazságot közvetíti nekünk, és a tények elvezetnek bennünket az igaznak vélt összefüggések meglátásához. Az igazán gazdag, sokszoros milliárdosok tulajdonában vannak a legnagyobb hírközlő vállalatok. Ezek a saját érdekeikkel ellentétes híreket néni fognak közölni. Nem az egyszerű semleges hírekről van szó. A helyi időjárásról nem szükséges hamis adatokat közölni. Vannak azonban jelentősebb dolgok, amit bizonyos érdekek miatt már nem szívesen tárnak a nagy nyilvánosság elé. Gondoljunk arra, amit a világ keletkezéséről tanítanak immár több mint 150 éve.

Az legfontosabb hírközlők, vagy információhordozók, amik az ókorban keletkeztek azok a vallási iratok voltak. A legtöbb igehirdetőnek a célja a tömegek vezetése volt, a teljes kontroll elérése az emberek tudata felett annak érdekében, hogy létrehozhasanak egy másabb fajta társadalmat, az

addig megszokottól eltérőt. Ezek a célok lehettek igen nemes célok, mely a közösség jobb életének irányába vezetethetlek, illetve lehettek önző célok is, mely csak egy szűk kor érdekeit képviselte a megvezetett tömegek érdekeivel szemben. A „vallási információhordozó” (vallásmédia) mindig is az adott társadalmat vezető elit szolgálatában állott, és az ő szellemiségükön múlt az, hogy pozitív vagy negatív irányba indult el a társadalom fejlődése, A pénzzel kapcsolatosan a világban minden kétélű fegyver, így jó és rossz célokat is szolgálhat. A vallás és a hozzá tartozó vallásmédia is pontosan ilyen fegyver volt, és az mind a mai napig, függetlenül attól, hogy elfogadjuk-e Isten létezését, vagy pedig nem. Tudom, hogy vannak olyanok, akik számára ez egy újfajta, esetleg sértő megközelítése ezen iratoknak, de az igazság ettől, függetlenül még ez velük kapcsolatban.

Nagyon sokáig tanulmányozták az emberi psziché működését, ezáltal teljesen tisztában vannak azzal, hogy milyen módszerekkel lehet azokat az embertömegeket létrehozni, akik gondolkodás nélkül valóságnak fogadják el azt, amit a média eléjük tálal.

A 20. századi tömegmédiák elindítása előtt a világ vezetőinek már nagyon határozott céljai voltak azzal kapcsolatban, hogyan is fognak ezek működni, és milyen kívánt változásokhoz fogják ezek elvezetni a társadalmakat. Egymásnak fordítják a családokat, az népcsoportokat, a vallásokat, a különféle szakmákat, a pártszimpatizánsokat, így uralkodva a megosztott társadalmak felett.

Nagyon fontos., hogy helytelen viselkedésmintákat is elültessenek bennük, mely az alkohol, drog és egyéb szenvedélybetegségek irányába terelik őket. A szenvedélyeiktől vezérelt egyedek szellemi képességeikben is súlyosan károsodnak, és a globális elit könnyebben tudja ezeket a tömegeket irányítani. A csatornák nagy száma megteremteti a nézőkben a választás illúzióját, holott ezek mind ugyanazt a hamis valóságképet közvetítetik számukra. Az emberek számítógép, Internet és médiafüggősége jelentős mértékben kezdte meg felszámolni az emberi kapcsolatokat, és az emberek egyre elszigeteltebbé válnak egymástól, mely a háttérhatalmi elit érdeke.

A hírek, amiket nézünk, erősen cenzúrázottak, és egy nem valóságos világ irányába mozdítják el az emberek milliárdjainak az elméjét. A bemondó hírfelolvasás közben egyfolytában a kamerába néz, mely segítségével enyhén hipnotikus állapotba juttatja a nézőket, amivel könnyebben beléjük lehet táplálni a hamis információkat. Aki a pszichológiában járatos, pontosan tudja, hogy a hipnózis milyen hatalmas fegyverré válhat a hozzáértők kezében. Ha megfigyeljük a hírműsorok tudatos felépítettségét, ráébredhetünk arra, hogy ezeknek egyetlen céljuk van: a lakosság félelemben tartása különféle veszélyektől, melyek ellen tehetetlennek érzik magukat, és emiatt külső segítséget várnak ezen problémákra, amiket a hatalom szíves örömet megold helyettük. Félniük kell a balesetektől, járványoktól, félniük kell a terrorizmustól, a gazdasági válságoktól, a katasztrófáktól, félniük kell a háborúktól, félniük kell a bűnözéstől, félniük kell a világvégétől stb.

A legtöbb ember úgy véli, hogy a filmek, mesék, beszélgetős műsorok, kabarék, valóság-show-k, stb. kizárólag a szórakoztatásunkra jöttek létre. Ezzel kapcsolatban azt lehet mondani, hogy ez soha, de soha nem volt így! Hollywood azért jött létre, hogy a globalisták céljait szolgálja, és végeláthatatlanul ontsa az emberek milliárdjainak gondolkodását meghatározó filmeket.

A valóság-show-k, beszélgetős műsorok, kabarék stb. az erkölcsi normák ledöntését célozzák meg, hol nyíltabb, hol burkoltabb formában, mely elsősorban a fiatalokra van nagyon nagy befolyásoló erővel, hisz nekik még nem alakult ki a helyes értékrendjük.

Az idősebbek gyakran mondják, hogy a fiatalabb nemzedékek egyre inkább degenerálódnak, és kifordulnak az addig megszokott társadalmi normákból. Tanárok széleskörű véleménye, hogy a hozzájuk érkező diákok évről-évre egyre erkölcstelenebbek, és egyre alacsonyabb szellemi képességekkel rendelkeznek. Legtöbben nem látják át azt a nagyszabású tervet, melyben a médiabirodalmak segítségével háborút indítottak a teljes emberiség ellen a világuradalom megszerzéséért.

Hogy védekezhetünk mindez ellen? Nagyon egyszerű. Kapcsoljuk ki a tv-t, rádiót, Internetet, újságokat pár hétre az életünkből, és kezdjük el töprengeni azon, vajon hogy történhetett meg mindez, ahol most tartunk? Milyen okok vezethettek el bennünket idáig? Ha az eddig sziklaszilárdnak hitt világképünk és történelemképünk a bizonytalanság talajára kerül, akkor vajon mi lehet az igazság? Tisztítsuk meg elménket, és értsük meg, hogy gyerekkorunktól fogva valakik jelentős energiát fektettek abba, hogy a tudatunk félre informálva legyen több irányból, szinte mindennel kapcsolatban, amit mi igaznak hiszünk. Sok minden, amit tudni vélünk a világról, nem más, mint helytelen információk betáplálása az agyunkba, melyekből helytelen következtetéseket vontunk le, amik segítségével álmvilágban tartjuk saját magunkat.

Fenevad bélyege

A világ leigázását célul tűző erők tervei szerint a Fenevad-rendszer elfogadtatása és betartatása idővel minden adás-vétel előfeltétele lesz. **„Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.”** jel.(1.3:16-17)

Ma még nem tudjuk pontosan mi lesz a Fenevad bélyege, Ahogy egyre közelebb kerülünk az eseményekhez, annál világosabb lesz minden. Kibontakozik előttünk a prófécia. Még néhány évtizeddel ezelőtt el sem tudták képzelni az emberek a technika ilyen mértékű fejlődését. Széles körben elterjedt nézet, hogy egy, a bőr alá ültethető chip lesz a Fenevad bélyege. Nem tudjuk: pontosan. A chipheiiitet.es elfogadtatására indított népszerűsítő kampány viszont jó úton halad. ¹⁶ A rendszer legtöbb műszaki feltétele ugyan létezik már, az egész világon történő bevezetéséhez azonban még néhány fontos dolog hiányzik. Ahhoz, hogy az Antikrisztus minden embert hatalma alá vonhasson, el kell érnie, hogy a világ pénzügyi rendszere egységes elvek alapján működjön, és mindenki ugyanazt a fizetőeszközt használja.

Habár dicséretes dolog, hogy sokan próbálnak figyelmeztetni a kötelező chipbeültetés veszélyére, a Fenevad Bélyegével kapcsolatban használt megfogalmazás sokszor igen homályos.

Másrészről ugyanakkor láthatjuk, hogy a nyomkövető chipek elfogadását célzó propaganda teljes gőzzel teszi a dolgát, A nép feletti hatalom legkifinomultabb formája alakul ki a szemünk előtt. Hétköznapi nyelven megfogalmazva, a Jelenések könyvében a Fenevad Bélyegéről szóló rész megvalósulása egyre valószínűbb és ez a mai világot uralni kívánó személyek számára tulajdonképpen nélkülözhetetlen újítás. Manapság több olyan új adatkezelési technológia is létezik, amelyet mindenkivel szeretnének elfogadtatni.

Az RFID chipek (rádió frekvenciás elektronikus azonosító eszköz) népszerűsítésére vagy akár divattá alakítására tett próbálkozások mutatják, hogy az elit inkább a chiphasználat vonzerejét akarja növelni, vagy legalább némiképp elfogadtatni az emberekkel, hogy a nyomon követés szükségszerűségét önként és pozitív előrelépésként fogadják *el*.

Egyes szórakozóhelyek VIP tagságot (kiváltságokat, előjogokat) ajánlottak azoknak, akik hajlandóak voltak RFID chipet ültetni karjukba, így megvan a különlegesség érzése a chipet viselő személynek.

Elektromos tetoválást és un. jelszótablettát ajánlanak a jelenlegi jelszavak helyett biztonságos és kényelmes megoldásként az azonosításra. Megszámolni sem tudnánk, hányféle módon gyűjti és elemzi a kormány és a nagyvállalatok az állampolgárok adatait. Egyáltalán nem nehéz elképzelni, hogy keresztúthoz érkezünk, ahol az RFID vagy egyéb chipek, mint adathordozók vagy azonosítók, fontosabb szerephez jutnak. Ennél is valószínűbb azonban, hogy egy ennél sokkal kifinomultabb technológia fogja átvenni ezeket a funkciókat, ami egyúttal a nagyközönség számára is elfogadhatóbb lesz. Egy dolog azonban egyértelmű: a kormány nem vacakol holmi előzetes engedélyek beszerzésével, amikor az adatok összegyűjtéséről és felhasználásáról van szó, így semmi sem indokolja ilyen irányú bizalmunkat, és abban se bízhatunk, hogy tudomásunkra fogják hozni az adatok felhasználásának módját.

Két világ él egy helyen. Ez a föld ideiglenesen a Sátán uralma alatt áll. Minden, ami ehhez a világhoz tartozik, azt ő irányítja, uralja. Van egy másik világ, azonban ami nem e világból való. Teljesen más szabályok vonatkoznak a mennyből jövő világra. A valódi értékek világa ez. Rajtunk áll, melyikhez tartozunk.

Záró gondolatok

Ha nyitott szemmel járunk és van fülünk a hallásra, olyan nagy időknek lehetünk tanúi, melyekről szólnak a jövendölések.

Mindaz, amiről eddig olvastunk, egy végső világbirodalom kiépítését célozza meg, ahol a Sátánnak hét évig tartó uralma lesz a földön, mely soha nem látott nyomorba dönti az egész világot.

Ennek elérésére minden eszközt igénybe vesz, Az utolsó idők Babilonja, az újra megerősödő Római birodalom, az abban nagy szerepet vállaló Római Egyház, mely maga alá tömöríti a keresztyén közösségeket is, a totális kontroll, a keresztyénség hanyatlása mind összefüggő mozaikjai az eljövendő időknek.

Ebbe az eljövendő világbirodalomba belefér nagyon sok minden: az összes világvallás, az okkult tudományok, stb. Egy komoly ellensége van, mégpedig a Bibliához ragaszkodó, úgynevezett fundamentalista keresztyénség.

Ellene a sötétség birodalma két lépcsőben intéz támadást Először egy soha nem látott kifinomult félrevezetéssel; másodsor pedig egy nyílt támadással.

Az Új Világrend kialakulásához a kommunizmus nagy akadály volt. Ez néhány évtizede a világ nagy részén összeomlott. Ami belőle még fennmaradt, katonai erővel vagy gazdasági nyomással összeroppantható. A másik akadály a diktatórikus államok, melyek felszámolása folyamatban van: Irak, Egyiptom, Szíria stb.

De marad még egy ellenség: Krisztushoz ragaszkodó, az O hitét megőrző keresztyénség, Isten kiválasztott népe, a Szent Gyülekezet. Az Ő létezését nem tűrheti el a Sátán, mivel amíg Ő fennáll a világon, addig nem jöhet el az ő birodalma. Ezért intéz az új világrend mögött álló sátáni hatalom megsemmisítő támadást ellene.

De mivel az Istenéhez hű maradt keresztyéneket semmi eszközzel legyőzni nem tudja, a Bálám módszeréhez folyamodik, aki megtanította Bálákot arra, hogy ha bálványimádásra és paráznaságra bírják Izrael népét, akkor biztosan legyőzhetők, mivel így elszakadnak erejük forrásától. Istentől.

Ugyanez a félrevezetés történik napjainkban is, melyről korábban már szóltunk. A mai idők bálványa, a testkultusz, a pénz félrevezeti a keresztyénséget, gyülekezetünk tagjait, elfordítja a mindenható Isten tőle, így elveszíti erejét ellensége, a Sátán felett, és félrevezethetővé válik, belegyalogol a számára felállított csapdába.

Nyomatékosan szeretnénk felhívni mindenki figyelmét arra, hogy a félrevezetés a legmegbízhatóbb helyről jön a leghatékonyabban. Attól, hogy valaki a szoros úton való megmaradást hirdeti, a régi alapokról beszél, attól még lehet félrevezető.

Könnyű minket félrevezetni, ha nem állunk teljes hitünkkel az igaz alapon, Jézus Krisztuson.

A Sátán birodalmát módszeresen építi ki. Egyszerűen hozzászoktatja az embereket ahhoz, hogy az általa felállított rendszerek, eszközök nélkül már

nem lehet élni. A technikai, eszközök sokak számára nélkülözhetetlenné váltak, és azt mondják, hogy nélkülük nem lehet megélni. Természetesen ez a gondolkozás kizárja az Istenben vetett egyedüli hitet, mely a megélhetés egyetlen biztos forrása, hanem ezzel ellentétben a láthatókra támaszkodik.

De ez csak a kezdet, csak a szokás ahhoz, ami következik. Amikor a Sátán, hatalomra jut, eléri azt, hogy az ő technikájához szoktatott emberiséget valóban uralni tudja általa, és megteszi azt, hogy aki nem veszi fel ezt a bélyeget, nem él az általa adott lehetőséggel, azt kizárja a gazdasági életből.

Ekkor már valóban csak két: lehetőség marad a túlélésre: vagy behódolunk ennek a rendszernek, vagy hit által élünk.

Lehet, hogy sokakat sokkolhatnak a könyvben leírt dolgok. Mindennek utána lehet nézni, kutatni lehet a forrásokat, hogy meggyőződjünk valóságáról. De ez csak részeredmény volna. A tisztánlátás nem ebből adódik, hanem az Jézus Krisztusban van. Egyedül Ő a biztosíték arra, hogy eligazodunk a jelen kor eseményeiben, és meg-menekedünk a félrevezetéstől. Nem ezt a könyvet kell elfogadni vagy bírálni, hanem a mozdíthatatlan alapot kell keresni és mélyen le kell ásni; csak ez ad lehetőségei arra, hogy valóban tisztán lássunk.

Ha most nem futunk ki a szellemi Babilonból, ha a jelenlegi világ módszereire, a hitetlensége miatt az államtól támogatást váró és ezért elveit rejtetten feladó közösségre támaszkodunk, akkor menthetetlenül belekeveredünk a félrevezetésbe.

Vegyük komolyan a figyelmeztetést, hogy szakadjunk el bálványainktól, számoljuk fel kötődéseinket és támaszainkat a világban és mindazokat, melyek akadályai egy imádkozó életnek.

Könyvünk elején szoltunk róla: Jézus Krisztus figyelmeztet minket, hogy hagyjuk veszni földi értékeinket. Emlékezzünk meg Lót feleségéről. **Gondoljuk végig életünket, elfoglaltságainkat, napi programjainkat, és adjunk választ**

magunknak arra a kérdésre, hogy naponta hányszor jut eszünkbe az, hogy Jézus Krisztus visszajöhet bármelyik pillanatban.

A veszélyt jelző táblák ki vannak téve: most már csak rajtunk a sor, hogy lassítunk-e, vagy teljes sebességgel rohanunk a veszedelem felé!

„...mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.” (I.Péter 2:3)

A keresztyénségről sokan azt gondolják, hogy az egy olyan eszme, vagy egy olyan gondolatrendszer, amire mindenki különféle ismeretek megismerése és elfogadása által juthat el. Ezt a elfogást erősítheti az emberek szívében az a sokféle vita, ami elhangzik Isten létéről, a világ teremtéséről, az emberi élet kiteljesedéséről, az ember küldetéséről...stb.

Valóban, ha megpróbáljuk a minket körülvevő világot egy kicsit jobban megismerni, ha kitárul előttünk a kozmosz végtelen nagysága és felfoghatatlanul sok titka, s talán, ha a mikrokozmosznak a titkaiba is bepillantunk, vagy ha az élet titkait próbáljuk kutatni, akkor érzékelnünk kezdjük, hogy milyen nevetséges vélekedés az, ami tudatlan emberek szájából olyan gyakran felhangzik: Én nem hiszek Istenben! Én csak azt hiszem, amit látok! Én a tudományban hiszek!... Ezek a kijelentések csak a kozmosz méreteihez viszonyított még porszemnyinek sem mondható semmi ember önteltségét és tudatlanságát árulják el.

Azt mondhatjuk, hogy az ember, ha valóban komolyan veszi ennek az anyagi világnak a csodálatos gazdagságát, méreteit, törvényszerűségeit, ha valamilyen tudománnyal rendelkezik, akkor csak azt mondhatja ki, amit a régi szép ének fogalmaz meg: Nagy vagy te Isten, nagy a Te hatalmad, világteremtő a Te szózatod. Az értelmes és gondolkodó ember csak azt mondhatja, amit a költő mond: Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, Csak titkon érző lelke ohajtva sejt: Léted világít, mint az égő Nap, de szemünk bele nem tekinthet.

Ha az ember eljut erre az ismeretre, akkor ez már nagy áldás lehet a számára, de önmagában ez még kevés! Ez még nem a keresztyénség!

Vannak olyanok is, akik úgy gondolják, hogy a keresztyénség valamilyen egyházhoz való tartozást jelent. Nagyon sokan vannak, akik valamelyik egyháznak a liturgiáit, ünnepeit, szokásait mélyen elsajátították és gyakorolják. Ezeknek a liturgiáknak, ünnepi szokásoknak, s az általuk kialakított gazdag életformának ismerete és gyakorlása rendkívül színes és érdekes emberi életet

eredményezhet. Ezek pontosan meghatároznak, szabályoznak mindent és akkor, ha valaki teljes lélekkel hódol ennek a vallásos gyakorlatnak, akkor még szép és felüdítő is lehet a számára, sok lelki tartalmat is hordozhat, lehetőséget ad az elmélyülésre, a lelki megerősödéssre.

A vallásos élet gyakorlata is tehát sok áldást hordozhat, sok szép gyümölcse lehet, de ki kell mondani mégis azt róla, hogy önmagában ez is kevés. Gyakran az ilyen vallásosság párosul a vallásos gyűlölködéssel, türelmetlenséggel, könnyen manipulálható tömegeket hoz létre (Feszítsd meg!). Ez még nem a keresztyénség!

A keresztyénség akkor kezdődik el, amikor az ember megismeri annak a titkát, amiről itt Péter apostol beszél: „...megízleltétek, hogy jóságos az Úr.”

Ez a néhány szó azt jelenti, hogy a keresztyénség egy találkozás-élménnyel kezdődik. Találkozás Jézus Krisztussal és Ő általa találkozás a mennyei Atyával. Ebben a találkozásban feltárul az ember számára Isten országa, uralma teljes gazdagságával. Ebben a találkozásban kiárad az emberre Isten kimondhatatlan szeretete. Ebben a találkozásban személyesen átéli az ember és ki tudja mondani azt, hogy: Megismertem Istent és Isten az Ő gyermekének fogadott.

Ebben a találkozásban új életre támad az ember. Ami volt, az nincsen többé, újjá lett minden. Kimondhatatlan öröm, ujjongás tölti be az ember szívét ez által a változás által. Megízleltük, hogy jóságos az Úr.

S ebben a találkozásban nyílik meg a lehetőség arra, hogy ismereteket gyűjtsünk Istenről, világról, önmagunkról. Ebben a találkozásban éljük át azt, hogy hogyan kell Istent dicsőíteni, magasztalni, hogy milyen valójában az igazi istentisztelet.

Találkozás nélkül csak emberi okoskodás, filozófálgatás lesz a tudomány, és a vallásos liturgia, ünneplés, életgyakorlat csak üres szerepjáték, vagy inkább mágikus tevékenység, a rossznak, az átkoknak elűzésére.

Nincsen nagyobb ajándék, mint amikor az ember ki tudja mondani: „Megízleltem, hogy milyen jóságos az Úr! Megismertem Őt!”

„3mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr. 4Járuljatok őhozzá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, azonban Isten előtt „kiválasztott és drága” (I.Péter 2 ;3-4.)

Azoknak az életében, akikre Jézus által kiáradt Isten csodálatos szeretete, akik megízlelték, hogy jóságos az Úr, azoknak életében hatalmas változás történik. Ez

a változás pedig mindenképp azt jelenti, hogy életük ráépülhet erre a szeretetre. Biztonságot, megtartó erőt jelenthet számukra ez a szeretet.

A Krisztussal való találkozásig életüknek vagy nem volt semmiféle alapja, amire építettek volna, csak sodródtak, az élet viharai kényükre kedvükre hányták vetették őket, a sors erőinek teljesen kiszolgáltatva élték az életüket, vagy pedig arra építettek, amire a világ fiai építeni tudnak. A világ fiai legtöbbször általában az anyagi javakat tartják olyan megbízható fundamentumnak, alapnak, amire az ember ráépíthet mindent. De akkor, ha megvizsgáljuk a világnak, az embereknek életét, akkor látjuk, hogy az anyagi javak nem képeznek igazán megbízható alapot. Egy egy váratlanul bekövetkező vihar hamar elsodorhatja mindazt, amit az ember fáradságos munkával összehoz, felépít. Ugyanakkor azt is el lehet mondani erről a biztonságról, hogy a legjobb esetben is csak a földi életének ideje alatt (70-80 év) tartja meg az embert, úgy, hogy az igazán nagy próbákban nincsen megtartó ereje, s a földi élet végén, a halál támadásában már egyáltalán nem ad semmiféle biztonságot.

Hasonlóképpen minden más, amire az ember az életét ráépítheti, nem tartja meg a viharokban, csak egy ideig jelent viszonylagos stabilitást, védelmet.

De az az ember, aki megízlelte, hogy jóságos az Úr, aki megtalálta a személyes kapcsolatot Jézus Krisztussal, aki az életét ráépíti a „Krisztus-sziklára”, annak életében megvalósul az, amit a Heidelbergi Káté első kérdésére adott feleletként mond el a hitben élő ember hitvallásként:

1. Mi életemben és halálomban egyetlen vigasztalásod?

Az, hogy testestől-lelkestől - akár élek, akár halok - nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított. Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és készsé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.

Ez azt jelenti, hogy a Krisztus szeretetében élő ember életének minden helyzetében, a nehézségekben és a próbákban is tudhatja, hogy az a kőszikla, akire ráépült, megtartja őt. Nem veszt el, nem szenved küzdelmeiben megszégyenítő vereséget, nem vall soha semmiben szégyent. Tudja és megtapasztalja azt, hogy: „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...” (Róma 8:28) „...diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. 38 Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek,

sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, 39sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban." (Róma 8:37-39)

A Krisztus sziklára épülve az ember élete nem csak biztonságos, hanem bővelkedő, gazdag élet is lesz. Hálás szívvel szemléli és vallja meg életének minden idejében Isten szeretetének biztonságot adó erejét és az életét meggazdagító, felülről áradó áldások csodálatos gazdagságát.

1Levetve tehát minden gonoszsgot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmozást, 2mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjetez az üdvösségre, 3mivel megízleltétez, hogy jószágos az Úr. 4Járuljátok őhozzá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, azonban Isten előtt „kiválasztott és drága” (I.Péter 2;1-4)

Jézus által Isten szeretetét megtapasztalva és életünket ráépítve Isten Krisztusban megjelent szeretetére egy teljesen megújult életet kezdünk élni. Ennek az új életnek a jellemző vonása Péter apostol szerint mindenek előtt az, hogy „mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjetez az üdvösségre.”

Ez azt jelenti, hogy az újjászületett ember Isten Igéje után kívánczik. Isten Igéjét nagy örömmel szívja magába. Annyi vigasztalást, annyi bátorítást, annyi szeretetteljes segítséget kap az Igéből, hogy arra életének minden napján szüksége van. Csak néhány mondatot szeretnék idézni az Igéből, amikből ez a bátorítás, vigasztalás szólal meg: „így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! 2Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. 3Mert én, az ÚR vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!” (Ézsaiás 43;1-3.) „16Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendeltelek, hogy elmenjetez és gyümölcsöt teremjetez, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértez az Atyától az én nevemben, megadja nektez.” (János 15;16) „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. 10Ezért Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongattatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” (II.Kor.12;9-10)

Hosszan sorolhatnám a bátorító, vigasztaló, új életre segítő Igéket, amik olyan sokat jelentenek annak, akinek az élete ráépült az Istennek a Jézus Krisztusban

megjelent csodálatos szeretetére. Ezek az Igék beíródnak az ember szívébe. Mélyen bevésődnek és erősíteni kezdik azt az új életet, ami úgy indult el, mint egy újszülött csecsemő élete. Az újszülött életében növekedés kezdődik el, mert az Ige olyan szellemi erőket hordoz magában, amely életünkben folyamatosan komoly változásokat tudnak létrehozni. Ez a növekedés azt jelenti, hogy az újszülött napról-napra egyre inkább tudatosan gondolkodó, felelős döntéseket hozó, tevékeny és kiteljesedő életet élő emberré válik. Nem önmagától, hanem a hamisítatlan lelki tejtől, az Igétől táplálva, majd pedig a keményebb eledeltől erősítve.

A keresztyén életnek ez az új élet és ebben az új életben való növekedés a jellemző tulajdonsága. Megszületik olyan életre, amely az Isten uralmában élt élet, s amely az Istent látó, vele szüntelen kapcsolatban lévő élet. S ez az élet azt a reménységet hordozza magában, hogy egyszer majd célba ér és az üdvösséget, az örök életet éri el.

Ez az új élet egy megtisztult élet. Azt mondja Péter apostol, hogy: „Levetve tehát minden gonoszszágot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást...”

Az eredeti görög szövegben az a kép fogalmazódik meg, amikor az ember a piszkos, rongyos ruhát levetve tiszta ruhába öltözik.

A világban általánosan élt életet, amelyben versengés, gyűlölködés, önzés, irigység, tisztátalanság a jellemző, lassan levetkezi az, aki megérezte, megízlelte, hogy jóságos az Úr, és egy tiszta, szelíd, szeretetteljes, értelmes életformát kezd kialakítani.

Nem lesz tökéletes, de mindenképpen óriási változáson meg keresztül. Az első pillanatban történik meg egy nagy, ugrásszerű változás, s aztán következik a növekedésben egy egész életen át tartó folyamatos tisztulás.

Az Ige, a megfelelő táplálék is segíti ezt a változást. Mindenki látja, mindenki érzi ennek a változásnak a valóságát. Olyan változás ez, ami rendkívül fontos a teljes emberi élet megélése szempontjából. Lehet valaki ügyes, nagy tudású, szorgalmas ember, de akkor, ha nem épült rá a lelki kősziklára és nem Isten szeretete, Igéje az, ami az életét meghatározza, akkor az élete mégsem lehet teljes élet. Személyiségének, emberi mivoltának a kisugárzásából hiányzik az a többlet, ami az Istennel megtalált kapcsolatból fakad.

„...ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. 6Ezért áll ez az Írásban: „Íme, leteszek Sionban egy kiválasztott drága sarokkővet, és aki hisz benne, nem szégyenül meg.” (I.Péter2;5-6)

Az Isten szeretetében élő ember, akinek az élete ráépült a Kősziklára, Jézus Krisztusra, annak az élete folyamatosan növekszik, tisztul. Ebben az új életben mindenképpen megvalósul az, amiről Péter apostol szól ebben a részben. Így olvassuk: „...ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá...”

Az újjászületett ember közösségben találja magát születésétől kezdve. Ez a közösség először az az örvendező és hálás kis csapat, amelyikben elkezdődött az élete, ahol megízlelte, hogy jó az Úr. Ebben a közösségben a tagok szeretgetik, szolgálják. Mindenki arra törekszik, hogy segítse, bátorítsa az újszülöttet. Szeretettel tanítják arra, hogy miképpen kell elhárítani a veszélyeket, hogy hogyan lehet közlekedni Isten uralmában, szeretetében, és hogy hogyan lehet élni azokkal a lehetőségekkel, amelyek az újjászületés által feltárultak számára.

S ahogyan hitben növekedik az újjászületett ember, úgy épül bele tevékenyen abba a közösségbe, amelyik körülveszi őt. Megtalálja ott a helyét, megérzi, hogy ott biztonságban van, ott szükség van rá, ott feladata, szolgálata van.

Sokan úgy gondolják, hogy a hit csupán egy belső, személyes ügy, ami nem tartozik senkire. Úgy látják, különösen a külső szemlélők, hogy az ember azért megy a templomba, hogy ott, a templom csendjében Istennel találkozzon, vele találjon közösséget, kitárhassa lelkét szívét Isten előtt. Van a keresztyén életnek ilyen vonása is! De ez csak egy kicsiny részlet. Hiszen az újjászületett ember új élete első pillanatától kezdve egy emberi közösségben találja magát, Isten népének közösségében. Ez a közösség életének minden idejében meghatározó lesz a számára.

Péter szinte bátorítja azokat, akik hitben élnek, hogy épüljenek fel lelki házzá, találjanak szoros kapcsolatot egymással, éljenek egymással közösségben. Keressék tudatosan ezt a kapcsolatot egymással.

Amikor valahol létrejön, felépül a lelki ház, akkor mindenki érzékelni kezdi azt, hogy ez nagyon fontos, hogy ez működik és ennek sokféle jelentősége, áldása van.

Ez a lelki ház mindenképp előtt biztonságot, védelmet, támaszt jelent azoknak, akik mint élő kövek ebbe beépültek.

Olyan világban élünk, amelyik Isten munkájával szembeszegül. Nem csak ma, de minden időben ilyen volt ez a világ. Különböző módon, de az ember mindig ellenségesen viszonyult Istenhez és Isten népéhez. Ebben az ellenséges világban ha nincsen egy olyan közösség, amelyik körülvesz és biztonságot ad, akkor a gyenge és megfáradt hívő ember nem tud megküzdeni a világ erős támadásaival. Elbizonytalanodik, vereséget szenvedhet a legkülönb is. Szükség van egy biztonságot adó, védelmező, megtartó közösségre!

A családban, a munkahelyen és az élet számos területén az ember azt tapasztalja, hogy sokféle nehéz küzdelem közepette kell élnie az életét. Egyénileg természetesen különböző az, hogy milyen küzdelmekben kell élni valakinek. Olyan jó, ha az ember valahol bátorítást kap, ha valahol, egy testvéri közösségben megpihenhet, felfrissülhet. Ha nincs meg ez a közösség, akkor megfárad, megtántorodik, elesik.

Támaszt jelent a különféle szükségekben, nyomorúságokban, ha van egy olyan közösség, amelyik számon tartja a tagjait és nem engedi el annak a kezét, aki megtántorodik, aki valamilyen próbában van.

A lelki ház az, amelyben a hívő emberek megtalálják a szolgálatukat. Hiszen egy ház az mindig lehetőséget jelent pl. a befogadásra, a munkára, a különféle feladatok elvégzésére.

Ha valahol egy lelki ház felépül, akkor ez azt jelenti, hogy különféle szolgálati lehetőségek, amikre képes az a közösség, elkezdődnek és megvalósulhatnak. Szegények gondozása, missziói lehetőségek, gyermekekkel, fiatalokkal való foglalkozás... Működni kezd a lelki ház, élettérré válik. Nem a lelkésznek kell állandóan kitalálni azt, hogy mi a feladat, hogy milyen munkába kell belevágni, hanem egy működő közösségben születik meg az igény a feladatra, a szolgálatra, s az összetartozás teremti, adja meg az alapot és teremti meg a megvalósításhoz szükséges feltételeket hozzá. Ahol nincs közösség, ahol nem épült fel a lelki ház, ott törvényszerűen szinte semmi nem történhet, mert nincs meg a belső igény rá, és a lehetőségek sem adóttak.

A közösség alapvető feltétele a Krisztusban élt életnek. Ahogyan egy családban is ezt láthatjuk. Ahol nincsen közösség egy családban, ahol a családtagok nem az összetartozás jegyében élik az életüket, ott vagy minden egy emberre terhelődik, aki beleszakad, vagy minden szétesik és elkoszosodik, romossá válik a családi otthon.

S az a nagyszerű, hogy ebben a lelki házban, ha létrejön, Krisztus jelenléte valóságos. Krisztus Lelke és Igéje által építi és működteti az összetartozást és határozza meg a funkcióját a háznak.

Krisztus Lelke az, ami összeköti az élő köveket egymással. A szeretet, az alázat, a szelídség, a közös öröm és a szolgálat az, ami erőteljes tartóerő lesz ebben a házban.

Ha valahol megkezdődik a lelki ház építése, akkor napról napra láthatóan növekedni fog. Nem marad az ilyen építmény torzó, hanem valóban házzá épül! Minél odaadóbban épülnek be a tagok, annál látványosabb lesz az, ami felépül! Nagy bátorítás, és ígéret ez minden kicsiny közösség, gyülekezet számára. Péter apostol arra int bennünket, hogy: Ne csüggedjete, ne mondogassátok azt, hogy csak ennyien vagyunk, hogy nekünk ez nem sikerülhet. Sikerülni fog! Épüljete fel lelki házzá. Krisztusra épülve kapcsolódjon össze erős, összetartó, cselekvő közösséggé az a néhány ember és ez látható, nagy változásokat jelent majd. Ahol a közösség széthullott, ahol mindenki csak panaszkodik, mindenki csak lázadozik és kritizál, ahol csak azt mondogatják, hogy mit kellene tenni a szomszédnak, a másik embernek, ott nem történik semmi, hanem ott napról napra még nagyobb lesz a romlás. Vitatkozások, kritika, elégedetlenség, rosszkedv, a másokra mutogatás nem terem semmiféle gyümölcsöt. Épüljete fel lelki házzá, mint Krisztus sziklára épülő élő kövek! Ennek van jövője! Ezen lesz áldás!

9Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; 10akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. (I.Péter 2:9-10)

Az Isten szeretetében élő emberek közössége Istentől kapott küldetést tölt be ebben a világban. Ez a küldetés azt szolgálja, hogy Isten végtelen kegyelmét hirdessék minden ember számára. Azt kell elmondaniuk, megmutatniuk, hogy Isten a sötétségből, akiket kiválasztott azokat hogyan emelte fel az Ő csodálatos világosságába, s azokat, akik addig Isten nélkül éltek, hogyan tette tulajdon, kiválasztott népévé.

A sötétségből, az elveszettségből, az ítélet alól felemelte őket és életüket úgy megajándékozta, hogy kijelentette róluk, hogy „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok,“, olyan nép, amelyiket Ő felhatalmazott arra, hogy Isten tulajdonba vett népeként éljen ebben a világban és hogy hirdesse mindenki számára nagy tetteit annak, aki kiemelte őt az elveszettségből, a kárhozatból.

Ebben a részben kétszer is megemlíti Péter apostol az Isten gyermekeinek méltóságát. Először az 5. versben olvashatjuk ezt: „5ti magatok is mint élő kövek épüljtek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.”, majd 9. és 10. versben így folytatja: „9Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; 10akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.”

A mi állandó tevékenységben élő, versengő világunkban ezek az Igék nem mindenki számára érthetőek. A királyi papság, a szent nemzet fogalma, az Isten dicsőítése és az Ő nevének hirdetése a mai ember számára improduktív, haszontalan tevékenységnek tűnik. De akkor, ha végiggondoljuk ezeket az Igéket, ha megértjük ennek az életformának a lényegét, akkor felfedezzük, hogy mennyire téved a mai ember akkor, amikor minderről így gondolkodik.

Az ember életében kell, hogy legyen valamilyen cél, amit maga előtt lát, és amiért küzdve értelmesnek érezheti az életét. Ilyen cél lehet a sikeres élet, a meggazdagodás, a hírnév, a szép családi élet... Mindenki arra törekszik, hogy egyszer majd idős korában, amikor visszatekint az életére, akkor azt tudja mondani, hogy: Érdemes volt élni, érdemes volt fáradozni, küzdeni.

Isten Igéje arra tanít meg bennünket, hogy életünk akkor teljesedik ki, akkor lesz gazdag életté, ha a földi utunkon nem a siker, a gazdagság, a hírnév és egyéb földi adottságok a fontosak, hanem ha teljes szívvel gyönyörködni tudunk Isten szeretetében, gondviselő hatalmában, ha Őt szeretjük és szolgáljuk teljes szívvel és az Ő jóságáról, kegyelméről tehetünk bizonyosságot mindenki előtt.

Nyilvánvaló az, hogy ez egy Istentől távol élő ember számára elfogadhatatlan. Ő mindez csak mellékes dolognak érzi, vagy egyáltalán nem tartja fontosnak.

A hitben élő ember pedig tudja, hogy aki Isten szeretetében tud gyönyörködni, aki az Ő gondviselő hatalmát érzi életében a legnagyobb ajándéknak, aki Őt szereti teljes szívből, annak az élete olyan szilárd alapra épült rá, ami minden körülmények között megtartja. Olyan szépségre találhatott rá, ami mindennél nagyobb értéket jelent az ember számára. A siker, a gazdagság, a hírnév és minden más, ami az ember életét motiválja, lelkesíti, bizonytalan. Vagy van, vagy nincs. Egy ideig van, aztán nincs tovább. Az Istennel megtalált szeretetkapcsolat pedig mindenki számára olyan lehetőség, ami maradandó, s amit nem vehet el

senki. Igazi boldogság, öröm, békesség, kiegyensúlyozott és sikeres élet, ami minden körülmények között megmarad, Isten szeretetében található meg és az Isten minden gyermekének az osztályrésze.

A világ fiainak életét meghatározó célok nagyon gyakran úgy valósulnak meg, ha az ember csak önmagára, saját érdekeire koncentrálna. Ez pedig legtöbb esetben a szeretetlenséget, az önzést erősíti fel a szívében. Ezzel szemben az az ember, aki Isten élő szeretetében gyönyörködve él, aki az Ő jóságában, kegyelmében bíz minden helyzetben, az képessé válik arra, hogy szétossza életének kincseit, másokat meggazdagítva. Nincsen szüksége arra, hogy állandóan önmagára gondolva éljen, mert tudja, hogy akinek van, annak adatik, aki szét tudja osztani az életét az meggazdagodik. Ezzel is Isten iránti szeretetét éli meg, Őt szolgálja. Így lesz Isten gyermekévé.

Végül az az ember, aki Isten szeretetében gyönyörködik, és Isten iránti szeretet határozza meg az életének a rendjét, az nem azt tartja a legfontosabbnak, hogy minél többet halmozzon fel, hogy minél többet érjen el, mások elismerését, dicséretét minél jobban kiérdemlje, hanem Isten szeretetében élve elégedett, megelégedett ember.

Mivel az embernek szüksége van arra, hogy valami lelkesítse, motiválja a földi életében, ezért nagy ajándék számára az, hogyha nem az anyagi világ lehetőségei által, hanem Isten szeretete által, az Ő élő jelenléte által meghatározott az élete. Így lehet az ember igaz emberré!

A mi világunk sok nyomorúsága, szenvedése és igazságtalansága abból fakad, hogy az emberek életét a pénz, a gazdagság, a siker és más hasonló rövidtávú adottság határozza meg, ez adja az élet célját, értelmét. Isten az övéit az anyagi világban található célok bűvöletéből kiszabadítani akarja, hogy valóban boldogok legyenek, békességük legyen és az életük valóban gazdag életté váljon.

Bátorítja Jézus azokat, akik Őrá figyelnek: „³³Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatok majd nektek.”(Máté 6:33) ²⁶Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjra a lelkéért? (Máté 16:26)

1Nebukadneccar király csináltatott egy hatvan könyök magas és hat könyök széles aranyasztalt. Fölállíttatta azt a Dúra-völgyben, Babilon városában....**4**A hírnök pedig hangos szóval kihirdette: Megparancsoljuk nektek, különböző nyelvű népek és nemzetek, **5**hogy..... boruljatok le, és

hódoljatok az aranszobor előtt, amelyet Nebukadneccar király felállított! 6Ha pedig valaki nem borul le, és nem hódol előtte, azt azon nyomban bedobják az izzó tüzes kemencébe!

6Sadrak, Mésak és Abéd-Negó így válaszolt a királynak: Ó, Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. 17Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó, király! 18De ha nem tenné is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranszobor előtt, amelyet felállítottál! (Dániel 3)

Dániel könyvének ezt a fejezetét olvasva a mai ember nem érti, hogy vajon miért parancsolhatta meg Nebukadneccar király országa minden polgárának azt, hogy boruljon le a Dura völgyében felállított hatalmas aranszobor előtt. Ez a parancs a mai, modern ember számára elfogadhatatlan, primitív gondolkodásra utal. Az ókori ember babonás gondolkodását véli felfedezni a magát modernnek tartó ember ebben a történetben. De akkor, ha valaki végiggondolja ezt a történetet, akkor rádöbbenhet arra, hogy egyáltalán nem az ókori ember babonás, elmaradott gondolkodása rajzolódik ki ebben a történetben, hanem az emberi társadalomnak, az emberi közösségeknek egy időtlenül érvényes fontos törvényszerűsége.

Az emberiségnek, a népeknek, az emberi közösségeknek minden időben szüksége van valami olyan látványos, mindenkit elbűvölő jelképre, jelmondatra, eszmére, amit mindenki örömmel elfogad, csodál és teljes szívvel ünnepelni, követni kész. Ez az eszme, amely kiábrázolódhat valamilyen műalkotásban, jelképben, egységessé teszi az emberi közösséget és olyan erőt ad a közösségnek, amely abból merítve nagy dolgok, dicsőséges tettek végrehajtására is képessé lesz. Ezt láthatjuk az ókori bálványkultuszokban is. Baál, Istár kultusza például a termékenységnek, a szerelemnek a nagyszerűségét, szépségét hirdette és ezt dicsőítette. A kultuszhoz tartoztak nagy vígasságok, amelyeken a szerelem papnőinek szolgáltatásait mindenki igénybe vehette. Ezért is lelkesedtek a népek ezekért a kultuszokért. Még Izráel országában is hosszú időn át ez lelkesítette a népet, a jeruzsálemi kultuszt is elhalványítva, és ezt a bálványimádást ostorozták olyan keményen Isten prófétái. Örömmre hívta az embereket ez a kultusz, hatalmas mulatságokat tartottak sokszor az Isten templománál is, és ez megfogalmazta mindenki számára elfogadható módon azt, hogy mi az élet igazi gyönyörűsége, szépsége és értelme.

A római császárok a széthulló birodalmat a császárkultusz elterjesztésével szerették volna megerősíteni, egyben tartani.

De az elmúlt kétezer évben is, sőt, korunkban is felfedezhetünk olyan látványos, szinte mindenkit, vagy legalább sokakat elbűvölő jelképeket, eszméket, amiket valaki, vagy valami magasra emelt, hogy így az embereket, a népeket összekovácsolja és lelkesítse, meghatározott célokért mozgósítsa.

Széthulló világunk egyre nagyobb vágyakozással arra vár, hogy valaki végre állítsa már fel azt a hatalmas aranyszobrot, emelje fel magasra a zászlót, ami mindenki számára kedves és elfogadható lesz, mert nem jó egy széthulló, zavaros világban élni. Az ilyen világ félelmetes, bizonytalan, és kiüresíti az emberi életet még akkor is, ha valamilyen módon gazdagságot is fel tud mutatni.

Amit tehát Nabukadneccár király tett, az nem az ókori ember tudatlanságát, babonáktól meghatározott életformáját hirdeti, hanem egy alapvető emberi igényt az egységre, a közösség összekovácsolására és a közösségben lévő hatalmas erők valamilyen hit, eszme általi értelmes mozgósítására. Ma is sok ilyen „aranyszobrot”, magasra emelt „zászlót”, „fénylő jelképet” láthatunk a világunkban, amik talán nem olyan látványosak, mint Nabukadneccár hatalmas aranyszobra, de amelyekre szükség van az emberek lelkesítésére és valamilyen fontosnak tartott cél, vagy célok megvalósítása érdekében.

A gond az minden ilyen hatalmas aranyszobor esetében, hogy hosszú távon igazán már nem tudnak lelkesíteni és valójában nem oldják meg az emberek, a közösségek problémáit. Csak hangzatos ígéreteket hirdetnek, amik pillanatnyilag elvakítják, megbűvölik azt, aki felnéz rájuk, de az ígéretük soha nem valósul meg, vagy soha nem adja azt, amit az emberek remélnék, várnak tőlük.

Dániel társai nem az aranyszoborra néztek, nem az lelkestette őket, nem attól várták életük kiteljesedését, a boldogságot. Ők Istenükre tudtak feltekinteni, akinek elválasztó kegyelmét és végtelen szeretetét már megismerhették. Nem vetették meg az emberi célokat, az emberi élet örömeit, de nem készítettek és nem imádtak olyan aranyszobrokat, amiket hatalmasságok, népek, csoportok mindenkinek fölé emelve felmagasztaltak, dicsőítettek. Tudták azt, hogy minden dolognak megvan a maga helye az emberi életben, s minden dolog csak akkor kerülhet a helyére az ember gondolkodásában, látásában, ha Isten van felemelve és nem az emberi törekvések, vágyak, a bálványok. Ez örök érvényű igazság! Ezért olyan nagy tanítás a mi számunkra is az Ő vallástételük, amit komolyan kell venni ebben korszakban, amikor folyamatosan készülnek a hatalmas szobrok, bálványok zászlók, hogy irányt mutassanak a népnek, az embereknek: „17Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó, király! 18De ha nem tenné

is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranszobor előtt, amelyet felállítottál!"

1Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár: 2Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találtad őket. 3Tudom, hogy állhatatos vagy, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, 4de az a panasgom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. 5Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbi cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz. 6Az viszont melletted szól, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök. 7Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek! Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.

Ez a levél, amelyik az efézusi gyülekezetnek szólt, lehangsúlyosabban az első szeretet fontosságára figyelmezteti az olvasóit.

Az első szeretet a keresztyén élet meghatározója, alaphangja. Akkor tölti be a hívő ember szívét, amikor Krisztussal személyesen találkozik, s átéli, felfogja Krisztus minden emberi képzeletet meghaladó csodálatos szeretetét. Megérti, hogy: Jézus önmagát adta halálra értem, hogy megszabadítson a halál hatalmából. Megérti, hogy: Jézus vállalja velem a közösséget, vezet, kísér, védelmez földi utamon. S megérti azt is, hogy: Jézus úgy vezet és védelmez engem, hogy földi utam végeztével célba érkezzek, megérkezhessek Őhöz, az Ő dicsőséges örök országába. Vár engem ott, hogy részesévé tegyen az Ő minden emberi képzeletet felülhaladó gazdagságában. Azt ígérte: „2Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? 3És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14;2-3.)

A Krisztussal való találkozás csodálatos eseménye, élménye olyan szeretetet ébreszt az ember szívében, amely a találkozás pillanatától kezdve mindent meghatároz. A Jézus szeretetét átélő ember leborulva imádja, dicsőíti Jézust. Szüntelenül keresi az Ő jelenlétét imádságban, csendességben, az Igével való foglalkozásban. Az első szeretet arra indítja a találkozás által immár hitben élő embert, hogy Jézus dicsőségét, nagyságát, az Ő szeretetének csodálatos erejét hirdesse és szolgálja mindenütt, minden helyzetben. Így az első szeretet

tüzeinek fellobbanása nem csak a hívő élet kezdetét, születését jelenti, hanem hitben élő ember egész életét meghatározó szeretetté válik.

Ez a szeretet Jézust szolgálja, Jézust dicsőíti. Ez azt jelenti, hogy az ilyen szeretetet hordozó ember gondolkodása és a magatartása, életformája mindig pozitív töltésű. Nem valami, vagy valaki ellen harcoló ember az újjászületett ember, hanem Jézus iránti szeretettel betöltött, Jézus iránti szeretet által meghatározott ember. A keresztyénség így nem hasonlítható semmiféle harcos eszméhez, amely türelmetlenül fordul szembe mindenkivel, aki más módon gondolkodik.

Az ilyen embernek, az első szeretet tüzétől izzó embernek a magatartása soha nem lehet agresszív, soha nem lehet bántó, hanem mindig a krisztusi szeretetet sugározza a körülötte élőkre. Minden törekvése az, hogy a körülötte élő emberek gyógyuljanak, tisztuljanak, az által az erő által, amely Krisztus lényéből sugárzik rájuk általa. Legfőbb vágya az, hogy élete, magatartása által azok, akik nem ismerik Krisztust, ismerjék meg Őt és éljék át azt az csodálatos örömet a Vele való találkozás által, amit ő is átélhetett, s ami az ő életét is meghatározza.

Az első szeretet olyan jellegzetessége a keresztyén életnek, amely a hitben élő ember egész lényét, gondolkodását, tetteit, érzéseit, emberi kapcsolatait, egyszóval minden dolgát alapvetően meghatározza.

¹⁹Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! ²⁰Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. (5Mózes 30;19-20)

Az elmúlt esztendőre visszatekintve azt láthatjuk, hogy tovább haladt előre az a folyamat, ami évtizedekkel ezelőtt (vagy talán már néhány évszázada is) elkezdődött, vagyis folytatódott az európai kultúra agóniája. Ez a haldoklás nem csak abban mutatkozik meg, hogy kiürülnek a templomok, hogy az emberek egyre többen elfordulnak, elszakadnak az egyházaktól. Ezek a jelenségek legfeljebb az egyházak hűségesebben kitartó tagjait zavarják, a társadalom szélesebb rétegei számára semmit nem jelentenek, sőt sokan örömmel szemlélik ezt a folyamatot. Sőt, nem is abban mutatkozik meg csak a hanyatlás, hogy idegen kultúrák, vallások követői tömegesen árasztják el Európa országait, hogy meghódítsák azokat.

A bibliai, keresztyén alapokon nyugvó nyugati társadalom haldoklása olyan módon okoz igazi nagy fájdalmat a társadalomnak, hogy a romlás következtében egyre erőteljesebben tűnik el minden, ami a keresztyénség által jelent meg évezredekkel

ezelőtt a világunkban. Megrendül a család intézménye. Széthullanak a családok, az emberek össze-vissza élik az életüket, a gyermekek „vegyes” családokban élnek, és éppen ezért egyre kevesebb gyermek születik, s természetesen a megszületettek sem növekedhetnek fel kiegyensúlyozott, eddig normálisnak gondolt, szeretetteljes családi közösségben. Nagy hangon hirdetik a gender elméletet és erőszakosan dicsőítik és propagálják az azonos neműek házasságnak csúfolt együttélését. A keresztyén életforma válsága által formálódik ki, jön létre egy céltalanul, vagy hedonista módon élő és gondolkodó (liberális) világ, amelyben szüntelen verseny, küzdelem van, ahol a pénz, a haszon, a gazdagság utáni vágy határoz meg mindent, s az ember az ember farkasává válik. Senki nem érzi igazán otthonának ezt a világot. Létrejön az igazi demokrácia, amelyikben mindenki a maga igazát harsogja teljes hangerővel, s amelyben végül senkinek sem lehet soha igaza. Elmagányosodás, pazarló életforma, az egészségügy széthullása, sorsukra hagyott, improduktívnak nevezett idős emberek sokasága (Alzheimer kór, leépülés) jelzi azt, hogy a szellemi háttérrel, az alapokkal van igen nagy baj. Egy megjósolhatatlan formátumú pogányságba hullik bele a fejlett világ, ami az ősközöségi társadalom szintjén sem tud majd megnyugodni.

Ami volt korábban, az sem volt tökéletes, de hosszú időn át képes volt gátat annak a romlásnak, amiben ma benne élünk. Kétségtelenül ez a romlás azokból a hiányosságokból nőtt ki, amikkel megterhelt volt a korábbi időszak keresztyén-európai életformája, amik mindig ott voltak a felszín alatt. A pogányság, a bűnös emberi lélek áttörte a visszatartó gátakat (felvilágosodás) és minden felett átvette az uralmat.

A római katolikus ága a keresztyénségnek minden babonasága és sok vallásos együgyűsége ellenére jobban ellenáll a széthullásnak, mint a protestantizmus. A különös formák mögött keményen tudja magát tartani a dogmáihoz, hitéhez. A protestáns egyházak sok leleményes bibliamagyarázata, amikkel „sikerült megmagyarázni a Bibliát”, amivel sikeresen meg lehet értetni mindenkivel azt, hogy akkor és ott vajon „mit gondolt” Jézus, Pál apostol és a többiek, szabad utat engednek a romlásnak. Különösen a lutheri irányzat által meghatározott országokban (pl. Svédország) látható leginkább a halálos mérgezés, de a keményebb kálvini és a nagyobb bibliás népegyházi (Amerika) közösségekben is felfedezhető.

Isten Igéje megtérésre hív minden keresztyén embert. Nem kell nekünk embereknek tetszeni, nem kell a világ elvárásait kiszolgálni, nem szabad a magunk hasznát keresni! Jézushoz kell térni! Az Ő uralmát kell minden feltétel nélkül elfogadni. A keresztyénség csak fundamentalistaként és a Lélek által vezérelt közösségként maradhat életben, vagyis, ha teljesen ráépült Krisztusra, a Krisztus sziklára. Lehet, hogy ezt sokan szektás magatartásnak látják, de merjünk bátran szektások lenni, mert a tartalmatlan, tudatlan és csak formákban élő, szirupos karácsonyi dalokat énekelgető keresztyénség nem maradhat meg, s nem képes semmi módon akadályozni a fenyegető romlást. Jézushoz kell térni. Őt kell befogadni a szívünkbe!

Ennek a megtérésnek nem a világban kell először megtörténni, hanem az egyházakban, a gyülekezeti közösségekben. Krisztussal, Isten országának erőivel megerősítve kell megállni és ugyanakkor bátran szembe kell fordulni a világgal, amelyikben élünk és amelyik legyőzni és eltüntetni akarja a Földről Krisztus ügyét és önmaga ellenségeként törekszik önmagát is megsemmisíteni.

„... ¹⁷szüntelenül imádkozzatok, ... I.Thessz.5;17.

Nehéz korban élünk, amelyben gyakran olyan erőteljes hatások érnek bennünket, amiket nehezen tudunk elhordozni, feldolgozni.

Ilyen nehezen elhordozható hatás például az, hogy a világunkban történő eseményekről, a különféle jelenségekről, gondokról olyan sokféle módon, sokféleképpen értelmezve kapunk híradást, hogy rendkívül nehéz eligazodnunk, s így rendkívül nehéz tiszta képet alkotnunk a minket körülvevő világ dolgairól. Ez tájékozódásunkban, döntéseink meghozatalánál zavar és elbizonytalanít bennünket. Gyakran még a különféle szakemberek véleményét hallgatva sem tudunk megnyugtató, hiteles információkhoz, megbízható tájékoztatáshoz jutni.

Az is zavar bennünket sokszor, hogy olyan folyamatokat látunk felerősödni a világban, amik számunkra idegenek, vagy amiket gyakran elfogadhatatlannak, veszélyesnek látunk. Ezeket a folyamatokat szemlélve azt érezzük, hogy sok minden, ami körülöttünk történik a mi életünket is károsíthatja, veszélyeztetheti, felerősödésükkel a mi életünkben is olyan változásokat munkálhatnak, amik számunkra veszélyt jelentenek és éppen ezért elfogadhatatlanok.

Zavar és megterhel bennünket az is, hogy olyan gyors változások közepette éljük az életünket, hogy bármennyire szeretnénk is, de nem tudunk lépést tartani ezekkel a változásokkal. Sem az agyunk, sem az idegrendszerünk nem képes ezeket a változásokat olyan gyorsan befogadni és feldolgozni, amilyen gyorsan arra szükség lenne. Ebben a felgyorsult életformában azonban nyilvánvalóan nem lehet megállni, mert az, aki megáll, az előbb vagy utóbb egzisztenciális válságba kerül.

Világunkat szemlélve megrendítene bennünket a különféle erőszakos cselekmények, a súlyos természeti katasztrófák, a feloldhatatlannak tűnő, egyre mélyülő ellentétek, és az emberiséget terhelő megoldhatatlannak látszó problémák.

Lehet sorolni sokáig mindazt, ami megterheli az életünket, ami miatt a „rakott bolt” és a növekvő gazdagság ellenére sem érzi szinte senki biztonságosnak, boldognak, örömtelnek az életét. Valami minden területen nagyon hiányzik, és ez a hiányérzet annál erőteljesebben gyötör mindenkit, minél jobban hozzá szokunk az anyagi jóléthez, gazdagsághoz.

Olyan jó, hogy Isten az Ő Igéje által arra tanítja azokat, akik Őbenne bíznak, hogy az embernek van egy lehetősége arra, hogy békességet és örömet találjon. Arra hív minket, hogy ¹⁷szüntelenül imádkozzatok, ...!

Imádság által a földi gondok között vergődő ember Isten élő jelenlétébe kerülhet, ahol Isten szeretete, fénye, csodálatos szépsége ragyog rá, árad a szívébe. Olyan hatalmasan árad Isten dicsősége, szeretete az imádkozó emberre, hogy minden zavaró hatás eltűnik a fényében, megerőtlenedik általa minden, ami olyan nagyon zavarta, kínozza. Isten jelenlétében, szeretetében megpihen az ember szíve. Biztonságot talál. Nem meditáció ez csupán, hanem az élő Isten előtti elcsendesedés, az élő Istennel való találkozás. Ez, az Istennel való találkozás, az Ő jelenlétében történő megújulás, az imádság lényege.

Az Igéből szól felénk a halk és szelíd hang: Engedd, hogy az Ő fénye beragyogjon a szívedbe, életedbe! Keresd az Ő jelenlétét, hogy békességed, örömed lehessen földi életed küzdelmeiben, félelmeiben, mert Ő erre hív téged Jézus Krisztusban! Arra tanít mindenkit, mindannyiunkat, hogy ne restüljünk meg Isten szeretetét keresni: ¹⁷szüntelenül imádkozzatok, ...!

.... ¹⁷szüntelenül imádkoztatok, ... **I.Thessz.5;17.**

Aki egyszer Isten jelenlétébe került, aki átélte, hogy jó az Úr, s boldog az az ember, aki Őbenne bíz, az szüntelenül vágyakozik arra, hogy mindig Isten szeretetében élhessen. Az az ember, aki megtapasztalta az imádság örömét, az imádkozva szeretne élni életének minden idejében. Erre nem csak lehetősége van az embernek, hanem Isten Igéje is buzdítja, bátorítja erre: .... ¹⁷szüntelenül imádkoztatok, ... (I.Thessz.5;17). Lehetséges az, hogy a hívő ember úgy élje az életét, hogy szíve, lelke mélyén szüntelenül Isten jelenlétében legyen, Isten jelenlétét érezze, s szívében folyamatosan Isten dicsérete hangozzon szavak nélkül.

Amikor az ember szívében folyamatosan ott van az imádság, mert Isten jelenlétében él, akkor ez mindent meghatároz. Meghatározza a gondolatokat, a tetteket, a kimondott szavakat. Ez igen nagy áldás! Hiszen az emberek általában

a pillanatnyi lelki, érzelmi állapotuk által meghatározottak. A szomorúság, a félelem, az elégedetlenség, vagy éppen a kiegyensúlyozottság, vagy valamilyen öröm határozza meg mindig az ember magatartását, megnyilvánulásait. A gyakran tapasztalt szeretetlenség, a türelmetlenség, a másik ember iránti agresszív, vagy tiszteletlen magatartás, az ember belső állapota által, olykor a korábban átélt megaláztatások, sérülések által motivált. Sokszor az illető maga sem tudja azt, hogy miért viselkedik bántóan, miért rombol le szavaival és tetteivel mindent maga körül. Olyan nagy ajándék az, amikor a szívünkben felragyog Isten szeretetének fénye. Más emberré tesz. Életünk alapjává, meghatározójává válik. Minden gondolatunk, szavunk, tettünk megváltozik az által, hogy ha szívünkben Isten jelenlétének fénye ragyog. Így változhat meg az ember, így lesz lényének pozitív kisugárzása.

De nem csak életünk alaphangja változik meg akkor, ha szívünkben folyamatosan, szüntelenül hangzik az imádság, hanem életvezetésünk, döntéseink is másképpen alakulnak. Értelmesebben, eredményesebben, emberhez méltóbban tudunk élni. Isten jelenléte segít bennünket arra, hogy gazdagabb, szebb, emberibb életet élhessünk.

S az az ember, akinek a szívében folyamatosan hangzik az imádság, az szeretettel, segítőkészen viszonyul embertársaihoz. Isten szeretete arra indítja, hogy készségesen szolgálja azokat, akik között él, legyen minden jó, nemes ügy pártolója, támogatója. Az imádkozó ember szolgálatra kész ember. A szüntelenül imádkozó ember szüntelenül szolgálatra kész ember.

Olyan nagy szükség van világunkban azokra, akik így tudnak élni. Akik nem uralkodnak, hanem szolgálnak. Olyan nagy szükség van olyan emberekre, akik nem a maguk hasznát keresik, hanem mindig a másokét, hiszen Jézus arra tanít, hogy: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem! ³⁵Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti az életét értem és az evangéliumért, megmenti azt. ³⁶Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, de élete veszendőbe megy? ³⁷Mert mit is adhatna az ember váltságdíjúl az életéért?...”(Máté 11:34 - 37) „aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok; 44és aki közöttetek első akar lenni, az legyen mindenki rabszolgája! 45Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”(Márk 8:44-45)

„... ¹⁷szüntelenül imádkozzatok, ... I.Thessz.5;17.

Az Isten szeretetében élő, imádkozó ember, akinek szívében az Isten jelenléte által béke és öröm van, sokféleképpen megtapasztalja, hogy élete a mennyei hatások által folyamatosan változik, formálódik. Az imádságban Isten Lelke munkálkodik az ember szívében, lelkében. A Léleknek ez a munkája többféle.

Mindenek előtt Isten Lelke olyan örömet gerjeszt az ember szívében, ami mindent áthat. Az imádkozó ember szüntelenül vágyik arra, hogy Isten dicsérje és magasztalja és keresse az Isten közelségét. Ott, Isten élő jelenlétében, szeretetében boldog az ember igazán. Minden más örömnél nagyobb és nagyszerűbb az az öröm, ami Isten jelenléte által valósul meg az emberi szívben.

Imádkozva, Isten jelenlétét, a mennyei világ szeretetét érezve az ember szívében megerősödik a vágy Isten Igéje után. Nem annyira kortörténeti és egyéb ismeretek azok, amiket Isten Igéjéből megismerni, megérteni szeretne, hanem sokkal inkább vágyik arra a „hangra”, amely Isten Igéjéből megszólal. Az Ige csodálatos ajándéka az, hogy általa maga Isten, s Jézus Krisztus szava szólal meg annak, aki hittel olvassa. Isten maga tanít bennünket, maga mutatja meg az Ő titkait. Minél jobban belsővé válik az ember számára Isten Igéje, annál erőteljesebben fényesednek ki a Biblia belső összefüggései, mélységei. Ezért az Ige feletti elcsendesedés soha nem válik unalmassá, soha nem mondhatja az ember azt, hogy már minden ismeret birtokában van.

Isten előtt élve, és szüntelenül Őrá tekintve, Őt dicsőítve az ember az éli át, hogy olyan indítások, küldő, feladatot adó felszólítások szólalnak meg az Igéből felé, amik kimozdítják, aktivizálják. Isten feladatokkal bízza meg azt, aki az Ő szeretetében él. Ezek a feladatok különbözőek lehetnek. Van, amikor arra indít a Lélek, hogy a kapott Igét, az evangéliumot mondjuk el valakinek. Van, amikor egy szomorú, bajban lévő embert mutat meg a számunkra és arra indít, hogy legyünk vigasztalói, bátorítói, s imádkozzunk érte. Van, amikor valamilyen közösségi ügyet, feladatot helyez a szívünkre. A lényeg az, hogy az az ember, aki imádkozva él soha nem mondhatja, hogy tétlenül, feleslegesen él ezen a világon, hogy nincs feladata, nincsen semmi dolga. Imádságban mindenki felismeri a helyét ebben a világban, megérti az, hogy mi az életének az értelme, tartalma.

Fontos, hogy az ember úgy éljen ebben a világban, hogy legyen feladata, küldetése! Az az ember, aki „csak van”, aki csak sodródik, teng-leng ebben a világban, az nem lehet igazán boldog ember. A feladat, a küldetés és a boldogság, az életöröm összetartozó részei az emberi életnek.

Elmondhatjuk azt is, hogy imádságban az ember nagy jelentőségű és a körülötte élőknek, vagy akár sokaknak életét befolyásoló indításokat is kaphat. Sok olyan keresztyén embernek az életét ismerhetjük, akik nagyobb közösségeknek, országoknak, földrészeknek, vagy akár az egész világnak az életét meghatározó feladatot kaptak imádságban. S mivel hűségesek voltak nevük fennmaradt, talán szentnek nevezik őket, de mindenképpen életük követendő példa számunkra.

Mindenkinek az életében, a legkisebb és a legalkalmatlanabb embernek az életében is megtörténhet az a csoda, hogy Isten valami egészen különös útra indítja, egészen különleges feladattal bízza meg. Istennek sok áldása így lesz valóság, és az igazán új, korszakalkotó dolgok így valósulnak meg. Imádságban az ember feladatot, küldetést kap. Lehet, hogy első pillanatban azt mondja, amit a próféta is mondott: „Ó, Uram, URam! Hiszen nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok!”... de Isten erre a tiltakozásra azt válaszolja: „Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok! ⁸Ne félj tőlük, mert én veled leszek, és megmentelek! - így szólt az ÚR.”

Ha valaki imádságban meghallja Isten küldő szavát és engedelmesen elindul, hogy teljesítse a parancsot, akkor megtapasztalja, hogy életét az Aki elhívta és Aki elküldte, fénylő, áldott életté teszi.

„... ¹⁷szüntelenül imádkozzatok, ... I.Thessz.5;17.

Dr Gyökössy Endre igehirdetésében a következőket mondja el az imádságról egy történet segítségével (A jól zörgetés titka, Kézfogás a magasból 40, Szent Gellért Kiadó és Nyomda):

Közhely, hogy újabb felfedezések segítenek a régi felfedezések helyesebb megértéséhez, sokszor átértékeléséhez - ebben egyik tudomány kiegészíti a másikat.

Engem például a boldogmondások összefüggésének megértéséhez a mélylélektan segített hozzá.. Ez a tudomány segít megérteni a boldogságkeresés két zsákutcáját: a mozdulatlanságot és a habzsolást. Azt is, hogy a boldogság tulajdonképpen az élet növekedésének és tágulásának mellékterméke. S így jöttem rá, hogy a nyolc boldogmondás a szellemben, lélekben, sőt a Lélek által

növekedő és táguló élet jézusi menetrendje: a nulla ponttól a csúcsig, és a csúcstól a célig.

Az Újszövetség egyik különös, legmisztikusabb, legnehezebben érthető történetének megértéséhez: Jézus megdicsőüléséhez, azaz az Úr színeváltozásához pedig egy atomfizikus tudós vezetett olyan közel, hogy érteni vélem.

Dr. Jerome Stowel atomfizikus, természettudós egyik rádiós előadásában többek között ezeket mondta:

„Hívő ateista voltam. Nem hittem, hogy az Isten több volna az emberek elképzelésénél... De egy napon olyasmi történt velem, ami gondolkodásra kényszerített. Egy orvosi laboratóriumban dolgoztam, ahol az agy hullámhosszának a kutatásával foglalkoztunk. Már addig jutottunk, hogy bebizonyítottuk: az agyban nemcsak egy hullámhosszat, ha nem a hullámhosszak valóságos csatornáját találtuk, olyan sajátosságokkal, hogy egy-egy ember hullámhossz-sajátossága sokkal inkább megkülönböztethető, mint az egyes emberek ujjlenyomata. Többek között kísérletezni akartunk abban az irányban is, mi megy végbe az agyban abban a pillanatban, amikor az élet eltávozik, azaz a halál bekövetkezik.

Egy asszonyra esett a választásunk, akit családja elmeógyógyintézetbe adott, de ott nem elmebaj, hanem rákos agydaganatot állapítottak meg. Amikor átkerült az intézetünkbe, tudtuk, hogy a halál küszöbén van, kérdéseire ezt felettébb nem is tagadtuk.

Hogy megállapítsuk, mi megy végbe az agyban a halál bekövetkezésekor, megfelelő kis felvevő készüléket helyeztünk el az asszonyon, és egy parányi mikrofont a szobájában. Ezeket keresztül a szomszédos helyiségből mindent figyelhettünk, regisztrálhattunk. Azt is, ha valamit mondana, szólna halála előtt. Mi, az öt tudós - akik közül talán én voltam a leghitetlenebb - elhelyezkedtünk a műszereink mellett, hogy készenlétben legyünk. Az agy hullámhosszait mérő műszerünk nyelve a nulla ponton állt, a fokbeosztás a pozitív és negatív irányban

ötszáz fokig terjedt. Ezen a készüléken előzőleg egy ötven kilowattos világleadó sugárzása kilenc fokra lendítette ki pozitív irányban a műszer nyelvcskáját.

Elérkezett megfigyeltünk utolsó órája. Betegünk elkezdett imádkozni, és imádság közben dicsőítette az Istent. Arra is kérte, hogy legyen irgalmas azokhoz, aki irgalmatlanok voltak vele szemben. Majd egyedüli Hatalomnak mondta, Akiről tudja, hogy öröktől fogva van s örökké lesz, és megköszönte, hogy megismertette önmagát vele, s végül megmondta Istennek, hogy mennyire szereti Öt. Bennünket nagyon meglepett, sőt lenyűgözött a mikrofonon behallatszó imádság, tökéletesen megfeledkeztünk a kísérletről. Csak néztünk egymásra és mindnyájunk szeme könnyes volt. Én gyermekkorom óta akkor sírtam először.

Az térített magunkhoz, hogy surrogó, majd csattanó hangot hallatott a készülékünk. Mindnyájan rámeredtünk: készülékünk nyelve pozitív ötszáz fokot mutatott és elkeseredetten igyekezett többet regisztrálni, de minduntalan a határsávba ütközött, ezt adta a hangot.

Műszereink segítségével megállapítottuk, hogy egyetlen egy - az Istennel kapcsolatban lévő, imádkozó asszony agya ötvenötször haladta meg azt az erőmennyiséget, amelyet egy ötven kilowattos rádióleadó állomás használt fel arra, hogy adását a világba sugározza."

Előadásának további részében már szinte bizonyágtevő módon arról beszélt, ha ők tudták ezt az „adást” regisztrálni, hogyne tudta volna Isten adó-vevő készüléke! Majd a következő megállapítást teszi: „Nem hiszem, hogy a Jézus fejét körülvevő glória csak a művészek képzeletében született meg, mert Jézus környezete valóban tapasztalhatott, láthatott hasonló kisugárzást Jézus fejéből, sőt testéből, amikor imádkozott, illetve kapcsolatba került az Istennel”.

Eddig az atomfizikus, természettudós vallomása....

„... ¹⁷szüntelenül imádkoztatok, ... I.Thessz.5;17.

Az imádkozó ember nem maradhat soha tétlen. Isten szeretete egyre határozottabban, erőteljesebben aktivizálja, feladatokat ajándékoz számára, amelyek minden esetben egészen személyes, személyre szabott ajándékok. Ebben az aktivitásban azután minden imádkozó ember örömet talál. Lehetséges az ugyan, hogy kezdetben nehezen mozdul meg, indul el, mert talán nehéznek, olykor emberfelettinek látja a feladatot, de akkor, ha sikerül elindulni, akkor boldogan éli át feladatának, feladatainak nagyszerűségét, szépségét, gyönyörűségét.

Ebben az aktivitásban, amely az imádságból, az Istennel megtalált élő kapcsolatból fakad azt tapasztalja meg a hitben élő ember, hogy nem csak indítást kap feladataihoz hanem erőt is. Ez többféleképpen lesz valóság.

Mindenek előtt az jelenti az erőt a feladat végrehajtásához, hogy az ember mindig tudja, hogy az, Aki küldi vele van. Nem egyedül kell elindulni soha, hanem mindig az Úrral. „11De az Úr velem van, mint egy erős vitéz. Ezért elbuknak üldözőim, nem bírnak velem. Csúfosan felsülnek, kudarcot vallanak, gyalázatuk soha nem megy majd feledésbe!” (Jeremiás 20;11) „6Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?” (118.zsoltár 6) „.....én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. „(Máté 28;20)

Az imádkozó ember soha nincs egyedül. Isten jelenlétében éli az életét. Életét így jellemzi a zsoltáros: „URam, te megvizsgálsz és ismeresz engem.²Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat.³Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.⁴Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam.⁵Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.” (139.zsoltár 1-5)

Másodszor az az ember, aki Isten indítására indul el, hogy betöltse küldetését, az megtapasztalja, hogy Isten úgy vezet, olyan helyzetekbe viszi be, amelyekben a legnehezebb, megoldhatatlannak látszó feladatokat is pontosan, olykor gyorsan de mindig hathatósan végre tudja hajtani. Ajtó nyílik előtte ott, ahol nem lát ajtót, út tárul fel előtte ott, ahol nem lát semmiféle továbbjutásra adó lehetőséget. Találkozások, olyan emberek váratlan megjelenése, akik tovább tudják segíteni, váratlanul bekövetkező fordulatok történnek, amelyek által erőssé lehet még a legerőtlenebb ember is. „⁹Ha az URat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékoddnak,¹⁰nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás.¹¹Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon,¹²kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.¹³Eltaposod az oroszlánt és a viperát, eltiprod a fiatal oroszlánt és a tengeri szörnyet.¹⁴Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert

ismeri nevemet.¹⁵Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.¹⁶Megelégítem hosszú étellel, gyönyörködhet szabadításomban. (91.zsoltár 9-16)

Erőt kap az imádkozó ember arra is, hogy legyőzze saját félelmeit, hitetlenségét, kételkedését, s arra, hogy szembe tudjon szállni saját alkalmatlanságának érzésével. A belső ellenségeink, a félelmeink, az alkalmatlanságunk érzése egy egy nehéz feladat előtti indulásnál igen erősen meggyengítik az embert. Isten ereje segít bennünket, hogy legyőzzük a belső ellenséget. Halljuk, ahogyan mondja nekünk is a mi mennyei Édesatyánk: „⁹Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR mindenütt, amerre csak jársz.” (Józsúé 1:9)

De azt is megtapasztalja az imádkozó ember, hogy Isten Lelke megerősíti a szavait és a tetteit. Szavaiban olyan erő jelenik meg, amely váratlan változásokat indít el, képessé teszi arra, hogy Jézus ígéretének igazságát, beteljesedését meglássa, aki azt mondta: „²³Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott.” (Márk 11:22) Tetteiben is megtapasztalja, hogy valamit elkezd csinálni és érintése munkája által erő árad ki és csodák történnek.

Az imádkozó ember sokféleképpen megtapasztalja azt, hogy Isten ereje életét, szolgálatát támogatja. Az imádság tehát nem csak egyfajta meditáció, hanem mennyei erőket befogadó és hasznosító lehetőség minden hitben élő ember számára. Isten Igéje arra tanít, bátorít bennünket, hogy minden szavunk és tettünk az imádság által feltörő erők által legyen meghatározott. Az imádságban áradó erő segítségével küzdjük meg harcainkat, töltsük be küldetésünket.

Boldog ember az, aki ebben nem kételkedik, hanem örömmel engedi a Szentlélek Isten erőit, a mennyek országának erőit munkálkodni az életében és az élete, szolgálatát által.

¹Zarándokének. Salamoné. Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget. ³Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. ⁴Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. ⁵Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a

tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban. (127.zsoltár)

Bárhol járunk országunkban, vagy akár Európában, azt látjuk, hogy a környezetünk egyre rendezettebbé válik. Azt láthatjuk mindenütt, amit Szenczi Molnár Albert így verselt a 65. zsoltár fordításában:

Az szép sík mezők ékesednek
 Sok baromcsordákkal,
 Villagnak az szép szántóföldek
 Sűrű gabonákkal.
 Az hegyoldalak, mezőföldek
 Szép búzanevéssel
 Örvendeznek és énekelnek
 Nagy gyönyörűséggel.

A városokban és a különböző településeken is szinte mindenütt azt látjuk, hogy csodálatosan szép épületek nőnek gombamódra a földből. A világvárosokban hatalmas felhőkarcolók üveghomlokzatukkal nappal csillognak a napfényben, éjszaka pedig ragyognak a nagyvonalú megvilágításukkal. Szorgalmas kezek kitartó munkája nyomán egyre szebbé, rendezettebbé válik a világ, amelyben élünk.

Öröm látni ezeket a változásokat! Ez a folyamat, amiben élünk, minden gondolkodó és érző embert arra indít, hogy maga is járuljon hozzá ezekhez az örvendetes változásokhoz, gondosan őrizze, ápolja, szépítse saját környeztét.

De, amikor elcsendesedünk a világunkban végbemenő pozitív és örvendetes változásokat szemléljük, akkor arra is kell gondolnunk, hogy az emberi fáradozásnak kétféle módja van. Egyrészt a külső dolgok építése, gondozása, másrészt pedig a belső építkezés. Világunk akkor lesz igazán szép és emberi életre alkalmas, ha nem csak a külső építkezésre teszünk hangsúlyt, hanem a belsőre is. Az élet minőségét elsőrenden az határozza meg, hogy az emberben, az ember szívében mi van! Igaz ugyan, hogy a külső állapotok visszahatnak ránk, meghatározzák valamilyen mértékben a belső életünket, de mégis szükség van arra, hogy jobban figyeljünk oda és ne feledkezzünk el a belsőről, a szívünk, lelkünk építéséről, szépítéséről.

Arra is gondolhatunk, hogy mindaz, amit szorgalmas munkával és tudással felépítünk magunknak az bizony lehet egyfajta kompenzáció is. Valamit, ami hiányzik, így próbálunk pótolni. Gondoljuk végig, hogy vajon nem valamilyen hiányt szeretne pótolni az ember azzal a fantasztikus teljesítménnyel, amivel a világot

átformálni igyekszik? Érezzük talán, hogy szívünkben, lelkünkben nincs igazán harmónia, rend, valódi növekedés, s ezt kompenzálni akarjuk a külső dolgaink látványos megváltoztatásával, gazdagításával, szépítésével, s közben mindig érezzük azt, hogy ez nem elegendő.

S itt szólít meg bennünket először ez az Ige, a 127. zsoltár: „Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek.”

¹Zarándokének. Salamoné. Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget. ³Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. ⁴Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. ⁵Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban. (127.zsoltár)

Az ember életében a belső építkezés, a belső növekedés fontosabb, mint a külső dolgok építése. Igaz, az külső erőfeszítések sem lényegtelenek, azokat sem kell elhanyagolni, de a sorrend mégis a belső, a lelki, szellemi kérdésekkel kezdődik el.

Háromféle területet szeretnék kiemelni, ahol nagyon hangsúlyos a belső növekedés, erősödés kérdése.

Az első amire figyelni kell az az egyén belső formálódása, a belső ember növekedése, erősödése. Külsőleg úgy szoktunk építkezni, hogy megfelelő készségeket igyekszünk elsajátítani. Sokan igyekeznek minél több diplomát szerezni, hogy sokoldalúságukkal biztosítsák a karrierüket, a megélhetésüket. A világ, amiben élünk erre igyekszik rávenni mindenkit, hiszen olyan munkaerőre van szükség, amelyik sokféleképpen hasznosítható.

Mindez azonban csak a külső építkezést jelenti, bár vannak a belsőre is ható összetevői is. Az ember élete valójában akkor teljesedik igazán, ha egészséges személyiséggé tud válni. Ha szívében békesség van, lényéből szeretet sugárzik, ha megtalálta helyét, küldetését ebben a világban és minden helyzetben emberként tud viselkedni, élni. Az erős a belső emberben, aki az ember méltóságát tudja minden helyzetben felmutatni. Ehhez kevés a sokféle készség,

s nem elegendő a diplomák sokasága, sőt a tudás sem adja meg ezt. Korunk jellemzője az, hogy egyre több a sérült, beteg személyiségű ember és egyre kevesebben képesek megerősödni az emberhez méltó életformára. Ezért van olyan sok szomorú, céltalanul sodródó ember, s ezért tevődik a hangsúly a pillanatra, a pillanat adta élményekre, lehetőségekre. Azt kell mondani, hogy a világunkban lévő emberek sokasága egyre inkább csak a külső dolgokat tudja felmutatni, a belső értékekben egyre szegényebb, erőtlenebb.

Az Ige ezért figyelmeztet: Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: (csak) fáradsággal szerzett kenyeret esztek.

A második terület a család, ahol igen fontos lenne a belső építkezés. A család akkor működik jól, ha egy olyan megbonthatatlan és erős szövetségként működik, amelyben mindenkinek meg van a feladata, mindenki mindenkit teljes erejével végsőkig szolgál, támogat. A család, a házasság Isten Igéje szerint egy felbonthatatlan és egész életen át szilárdan megálló szövetség. Vannak természetesen külső feltételek is, de mindennek felett van a belső rend, a belső harmónia.

Korunkban azt látjuk, hogy a család, a házasság intézménye elveszítette a jelentőségét. Inkább a külső dolgok azok, amik nagyon fontossá váltak. Az anyagi kérdések, a testi élet területén fellelhető örömök kerültek az első helyre a fontossági sorrendben. Az emberek nem vállalják a kööttségeket, szabadon, függetlenül szeretnének élni. Ez sokféle olyan következménnyel jár, amiből súlyos károk származnak.

Megint csak szól az Ige: Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: (csak) fáradsággal szerzett kenyeret esztek.

A harmadik terület az az emberi közösség, amelyikben élni lehet. Az embernek szüksége van egy olyan közösségre, amelyikbe betagolódik az élete, amelybe betagolódik a családi közössége is. A nagyobb közösség biztonságot ad, s megeremti a lehetőségét annak, hogy az ember élete kibontakozzon.

Korunkban a közösség, a gyülekezeti és az egyházi közösség is, egyre jobban megerőtlenedik. Egyre jobban elmagányosodnak az emberek. Mindenki szenved ettől! De különösen azok szenvednek ettől, akik valamilyen okból akadályozva vannak az emberi kapcsolatok kiépítésében.

Természetesen vannak különféle intézmények, különféle szociális és egyéb szolgálatok, amiket arra találtak ki, hogy ezeket a problémákat megoldják. Egészségesen működő közösség nélkül azonban minden intézmény csak lélektelen és felületes szolgáltatássá silányul, ahol legtöbbször csak képzett hivatalnokokkal találja szembe magát az, aki magára maradt, elhagyatott.

Modern világunk, amelyik a külső építkezésben csodálatos dolgokat művel, az igazán fontos belső építkezésben soha nem látott mélységbe zuhant és zuhan. Egyre több a sérült, beteg lelkű, emberként élni nem tudó ember, egyre betegebb a társadalom alapsejtje a család és egyre inkább megszűnőben van a házasság intézménye. S az emberek egyre jobban elmagányosodnak, egyre inkább jellemzi az életünket a közösség hiánya. Magányos, kiszolgáltatott tömegeket láthatunk mindenütt.

Nem csak a külsőt kellene építeni, hanem a belsőt is! De ezt egy olyan társadalomban, amelyik csak az anyagi javakat látja fontosnak, csak abban hisz, amit lát és amit megfog, hogyan is lehetne megvalósítani?

Fontos lenne meghallanunk az Igét, Isten szavát: Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: (csak) fáradsággal szerzett kenyeret esztek.

¹Zarándokének. Salamoné. Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget. ³Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. ⁴Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. ⁵Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban. (127.zsoltár)

Minden ember érzékeli azt, hogy a belső, lelki, szellemi építkezés fontossági sorrendben a külső építkezés előtt kell, hogy legyen. Vannak olyan módszerek, törekvések, amik ezt a célt hivatottak szolgálni. Be kell azonban vallani, hogy minden erőfeszítés hiányosnak bizonyul. Jelent valamit talán az, amit az ember elgondol, de mégsem lesz tökéletes, vagy a kezdeti jó indulás után egyre zavarosabbá és erőtelenebbé válik. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: (csak) fáradsággal szerzett kenyeret esztek.

Isten Igéje arra tanítja meg azt, aki hajlandó rá figyelni, hogy „...akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget.” A Károli Fordítás még szebben adja vissza az eredeti szöveget, amikor azt mondja: „Szerelmesének álmában ad eleget.”

Arra tanít bennünket Isten az Ő Igéje által, hogy a belső építkezés csak akkor működik, ha Isten szeretete kiárad ránk és mi is tudunk válaszolni erre, emberi mértékkel ugyan, de lángoló szeretettel.

Amikor egy önmagát nem találó, ide-oda sodródó, szétesett életű ember átéli azt, hogy Isten lehajol hozzá és végtelen szeretettel átöleli őt, akkor fantasztikus változások mennek végbe szívében és a lelkében. Ebben a szeretetben magára talál az ember! Ebben a szeretetben egy hatalmas rendeződés megy végbe, amely egy pillanat alatt kezdődik el és egész életen át tart. Hatalmas, mindent meghatározó, sodró erővel tör fel az ilyen ember szíve mélyén az öröm, az ujjongás, a hálaadás. Elkezdnek megmozdulni azok az erők, amiket addig nem használt, amiknek létéről esetleg semmit nem tudott, vagy nem is sejtett semmit. Felszabadulnak ezek az erők, mégpedig nem összevissza, rendezetlenül, hanem Isten szeretetétől meghatározva, fegyelmezve. Elkezdődik a szívben, a lélekben egy hatalmas változás, a belső ember megépülése. Isten szeretete által indul meg ez, és teljesen természetesen, automatikusan. És nem csak az ember erőtartalékai mozdulnak meg, hanem a Szentlélek Isten ereje is áradni kezd, s még hatalmasabban munkálja ezt a belső változást.

Isten szeretetének áradása nyomán egyszer csak megjelenik egy csillogó szemű, felszabadult, boldog, jóra, szeretetre kész, alkotni vágyó ember. Mindenki szeme láttára formálódik át abból a szomorú, vergődő, állandóan panaszkodó, szenvedélyek rabságában vergődő, szenvedő emberből ez az új ember.

Ezért mondja az Ige által Isten mindenkinek: Ha azt szeretnéd, hogy életed megváltozzon, ha vágyol arra, hogy megoldódjának a problémáid, akkor halld meg az jó hírt: Isten végtelen szeretettel szeret téged! Azt várja tőled, hogy nyisd meg a szívedet, életedet ez előtt a szeretet előtt, hogy felemeljen és teljesen átformáljon. El akar segíteni arra, hogy ne csak a külső dolgokat formáld, építsd, hanem mindenek előtt a belsőt. A belső ember ereje, szépsége, dinamikája határozza meg a külső dolgok minőségét!

Nincs más megoldás. Tudomány, a filozófia, a kultúra, az egymás után szerzett diplomák... nem jelentenek igazi megoldást. Egyedül az élő Isten szeretete, ami Jézus

Krisztusban jelent meg ebben a világban, segíthet rajtad. Nincs semmi feltétele ennek a változásnak. Isten nem azt mondja, hogy csak 20 éves korig lehet igényelni, nincsenek nehezen betartható szabályok, amiket be kell tartani! Mindig készen van ez az szeretet a számodra, hogy betöltsön, hogy felemeljen, csak nyisd ki a szívedet.

A házassággal, a családi élettel kapcsolatosan is azt kell elmondani, hogy sokféle emberi törekvés próbálja segíteni, gazdagítani a házaspárokat, a családokat, sok előadás, segítő szolgálat működik azért, hogy támogassa a jó házasságot, kiegyensúlyozott családi életet. Ezek nagy része azonban csak külső építkezést jelent. A mindennapi élet azt mutatja, hogy a házasságok nagy része nem sajnos működik, sok igen hamar szétesik, és ha nem történik meg ez, akkor sincsen olyan légkör a családi életben, az otthonban, ahol jó élni, ahol egészséges környezetben, sérülésmentesen növekedhetne fel a következő generáció.

Isten Igéje arra tanít bennünket, hogy a belső építkezés a házasságban, a családi életben is csak ott biztosított, ahol Isten szeretete betölti a családtagok szívét és a családi otthon légkörét ez a szeretet határozza meg. Isten szeretete megteremti a lehetőségét annak, hogy a családtagok egymás felé nyitottan, szeretettel szolgálva éljék az életüket. Olyan összetartozásra erősít meg mindenkit, ami minden széthúzást lehetetlenné tesz.

Isten szeretete számára ajtót kell nyitni, s engedni kell, hogy ez a szeretet mindig meghatározó erővé váljon. ....akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget."

Isten adja a segítségét, nincsen semmi előfeltétele ennek a segítségnek. De csak akkor kezd el működni, ha az ember ezt engedi. Azokat az elméleteket, amik közforgalomban vannak a házassággal, a családi élettel kapcsolatban szabad elfelejteni, mert nem működnek.

A közösséggel kapcsolatban, amikbe az ember egyénileg és családjával együtt beletartozhat ugyanezt kell elmondani.

A világ olyan, amilyen. Alapvetően nem lehet megváltoztatni. De Isten szeretete által kialakulhatnak olyan közösségek, amelyek életteret jelentenek családok, emberek számára. Ezekben a közösségekben a szeretetteljes, segítőkész magatartás a jellemző.

Ezek a közösségek felépülnek élő szervezetté, házzá, amely folyamatosan növekszik és működik.

Első renden a gyülekezeti közösségre gondolok itt! A gyülekezeti közösségnek mindig ilyen közösséggé kell élni. Ez a szoros összetartozás, lelki közösség, testvéri közösség a lényege.

Isten Lelke, szeretete ilyen közösséggé formálhat minden hitben élő közösséget, ha engedjük. Ebben a közösségben jól érzi magát az, aki beletartozik, helye van ott, feladata van, segítséget és vigasztalást találhat benne. Olyan ez, mint a pusztaságban lévő oázis, ahol meg lehet pihenni, fel lehet üdülni, frissíteni lehet a készleteket.

Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget! Nagy ígéret ez mindannyiunk számára. Fontos, hogy tudjuk, hogy akit Isten szeretete nem tölt be, aki nem az Ő szeretetében, Őt szeretve él, annak csak a külső építkezései lehetnek egy ideig sikeresek, de mindaz amit így felépít a végén a fejére szakad, értelmetlenné válik, és maga alá temeti. Nem oldódik meg semmi a külső építkezések által. A siker, a gazdagság, a sokak által irigyelt polgári élet nagyszerű ajándék, de önmagában kevés. ²Hiába keltek korán, és feküsztek későn: (csak) fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget.

A nagy összegyűjtés

¹Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, hajtás sarjad gyökereiről. ²Az ÚR lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az ÚR ismeretének és félelmének lelke. ³Az ÚR félelme lesz a gyönyörűsége. Nem a látszat után ítél, és nem hallomás után dönt, ⁴hanem igazságosan ítél a nincstelenek ügyében, és méltányosan dönt az ország szegényeinek dolgában. Megveri a földet szájának botjával, ajka leheletével megöli a bűnöst. ⁵Igazság lesz derekának öve, csípőjének öve pedig a hűség. ⁶Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hizott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket. ⁷A tehén a medvével legel, kölykeik együtt heverésznek, az oroszlán pedig szalmát eszik, mint a marha. ⁸A csecsemő a viperalyuknál játszadozik, és az alig elválasztott gyermek mérges kígyó üregébe dugja a kezét. ⁹Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki, betölti a földet az ÚR ismerete, ahogyan

a tengert víz borítja. ¹⁰Azon a napon Isai gyökeréhez fognak járulni a nemzetek, mert ő lesz a zászlaja a népeknek, és székhelye dicsőséges lesz.

Ha Ézsaiás próféta könyvét olvassuk figyelmesen, akkor sok olyan részlet tárul fel előttünk, amelyekből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy sok prófétai jövendölés még nem teljesedett be, és ezek közül a még be nem teljesedett próféciaik közül több mintha éppen most a szemünk előtt teljesedne.

Ilyen prófétai üzenet az, amelyik Izráel összegyűjtéséről és megtéréséről szól. I.u. 70-ben szétszóratott Izráel népe, és sok évszázadon át halálbüntetés terhe mellett tilos volt hazájuk területére visszatérniük. De az Ószövetségben mindenütt szól az ígélet, hogy Isten összegyűjti a választott népét és ezt így olvassuk: ²⁴„Kihozlak benneteket a népek közül, összegyűjtelek az országokból, és beviszlek benneteket a saját földetekre. ²⁵Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítalak benneteket. ²⁶Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. ²⁷Az én lelkemet adom belétek, és gondoskodom róla, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.” Pál apostol pedig azt mondja: ²⁵„Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiak ezt a titkot, hogy magatokat el ne higyjétek, hogy a megkeményedés Izráelre nézve csak részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegeyen. ²⁶És így az egész Izráel megtartatik, amint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat: ²⁷És ez nekik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket.”

Szemünk előtt teljesednek be ezek a kijelentések! Az emberek nagy többsége ezt nem érti, mert rejtve van előlük, de az, aki Isten Igéjét olvassa és ismeri, aki hitben él, az látja azt, hogy Isten hogyan teljesíti be ígéreteit, hogyan formálja a világ életét, hogy terveit megvalósítsa erős kézzel, hatalommal.

Mindezt látva az is nyilvánvalóvá lehet számunkra, hogy a világ, amelyben a jelen korban élünk, mérhetetlen nagy változásokban él. Ezeknek a változások sok félelmetes következménye lesz az Ige szerint. Fájdalmak, szenvedések áradatáról beszél az Ige, míg megjelenik az az erő a világon, amelyik egy krisztusszerű megváltást ígér a világnak, s amit az emberek el is fogadnak majd. S ez a krisztusszerű megváltás egy olyan békét hoz erre a világra, ami csak látszatbéke lesz, s nem lesz hosszú életű. Így olvassuk Pál apostolnál: ¹„Ennek idejéről és órájáról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, ²mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. ³Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás,

mint a fájdalom a várandós asszonyra, és nem fognak megmenekülni.” (IThessz.5.)

„11És láttam, hogy a földből feljön egy másik fenevad; két szarva volt, mint a Báránynak, de úgy beszélt, mint a sárkány. 12Ez gyakorolja az első fenevad teljes hatalmát annak színe előtt, és rábírja a földet és lakóit, hogy imádják az első fenevadat, amelynek meggyógyult a halálos sebe. 13Nagy jeleket tesz, még tüzet is parancsol le az égből a földre az emberek szeme láttára; 14és megtéveszti a föld lakóit azokkal a jelekkel, amelyeket a fenevad színe előtt megtehet; és azt mondja a föld lakóinak, hogy készítsenek bálványképet a fenevad tiszteletére, akin a kard által ejtett seb van, de életre kelt. 15Megadatott neki, hogy lelket leheljen a fenevad képmásába, hogy megszólaljon a fenevad képmása, és hogy akik nem imádják a fenevad képmását, azokat mind megölesse. 16És megadatott neki, hogy mindenkit, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelöltessen meg, 17és hogy senki se vehessen vagy adhasson el semmit, csak az, akin bélyegként rajta van a fenevad neve vagy nevének a száma. 18Itt van szükség a bölcsességre! Akinek van értelme, számítsa ki a fenevad számát, mert egy embernek a száma az. Az ő száma pedig hatszázhatvanhat.”(Jelenések 13,15-)

Amikor látjuk a nyugateurópai gondolkodás alakulását, bizonyos keresztyén nézetek erőteljes hangsúlyozását és a keresztyénellenességet, a háttérhatalom valóságos munkálkodását, akkor megint azt mondhatja a Bibliát olvasó és értő ember, hogy szemünk előtt történik mindaz, amiről a próféták szóltak, és amiről maga Jézus is, az apostolok is beszélnek.

Mindezek után Jézus átveszi az uralmat a világunk felett: 1És láttam, hogy egy angyal leszállt a mennyből, az alvilág kulcsa volt nála, és egy nagy lánc a kezében. 2Megragadta a sárkányt, az ősi kígyót, aki az ördög és a Sátán, és megkötözte ezer esztendőre, 3levetette az alvilágba, bezárta, és pecsétet tett rá, hogy meg ne tévessze többé a népeket, amíg el nem telik az ezer esztendő: azután el kell oldoztatnia majd egy kis időre.

„4És láttam trónokat: ezekre ültek azok, akik ítélő hatalmat kaptak. És azoknak a lelkeit is, akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyágtételért és az Isten igéjéért, akik nem imádták a fenevadat, sem az ő képmását, és nem vették fel az ő bélyegét homlokukra és kezükre: ezek életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. 5A többi halott nem kelt életre, míg el nem telt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. 6Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és

a Krisztus papjai lesznek, és vele fognak uralkodni ezer esztendeig." (Jelenések 20;4-)

Ez az időszak lesz az, amiről itt Ézsaiás próféta szól! „6Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket." Ézsaiás 11,6-)

Ennek az időszaknak a végén „7Amikor pedig eltelik az ezer esztendő, a Sátán elbocsáttatik börtönéből, 8és elmegy, hogy megtévessze a népeket a föld négy sarkán, Gógot és Magógot, hogy összegyűjtse háborúra őket, akiknek annyi a száma, mint a tenger fövénye. 9És felvonultak a föld színén, és bekerítették a szentek táborát és a szeretett várost, de tűz szállott alá az égből, és elpusztította őket. 10Az ördög pedig, aki megtévesszette őket, a tüzes és kénes tóba vettetett, ahol a fenevad és a hamis próféta is van, és gyötrődnek éjjel és nappal örökkön-örökké." (Jelenések 20;7-10)

A Sátán teljes legyőzése után történik meg az, amiről olyan sokszor hallunk, a második feltámadás, s az örökkévalóságnak, az Isten új világának kezdete. „11És láttam egy nagy fehér trónt és a rajta ülőt: színe elől elfutott a föld és az ég, és nem maradt számukra hely. 12És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trón előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Egy másik könyv is kinyitott, az élet könyve, és a halottak a könyvekben írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint. 13A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki a maga cselekedetei szerint. 14És a Halál és a Pokol belevettetett a tűz tavába. Ez a második halál, a tűz tava. 15Ha valaki nem volt beírva az élet könyvébe, az a tűz tavába vettetett."... 1És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. 2És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve." (Jelenések 21;1-2.)

Jó így látni mindazt, ami körülöttünk történik! Boldog ember az, aki tudja, hogy Isten hamarosan véghez viszi terveit, s elhozza, megvalósítja mindazt, amit ígért, az Őt szeretőknek megadja az Ő teljes szabadítását, amely mindennél csodálatosabb, amit szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem sejtett.

Mi Atyánk (Máté 6;9.)

Ha az evangéliumokat olvassuk, akkor több olyan történetre találunk, amelyben az evangélisták arról számolnak be, hogy Jézus időnként felmegy magányosan, tanítványaitól eltávolodva, egy távolabbi hegyre, vagy olykor egy elhagyatott helyre, hogy ott az Atyával együtt legyen, imádkozzon. Éjszakákat tölt el így, magányosan imádkozva. A tanítványok csodálkozva néznek az aktívan imádkozó Jézusra, talán nem értik Jézus imádságos életét. Egyik ilyen alkalommal az történik, hogy „így szólt hozzá egyik tanítványa: Uram, taníts minket imádkozni, ahogy János is tanította a tanítványait!” (Lukács 11.1.)

A tanítvány kérésére Jézus válaszol. Válaszával egyrészt bátorítja a tanítványokat az imádkozásra, bátorítja őket arra, hogy kéréseiket bizalommal vigyék Isten elé, aki meghallja, és meghallgatja az imádságaikat. „Ezt mondja nekik: kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek. 10Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitvatik. 11Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, 12vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? 13Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Lukács 11:9-13.) A bátorító szavakon túl, a kérésre válaszolva, megtanítja őket a helyes imádság alapszabályaira. Mondanivalóját így kezdi: Ti így imádkozzatok! Mi Atyánk ....

Az Úri imádságot a keresztyének, különösen a történelmi egyházak tagjai, úgy nevezték el, hogy ez „az Úrtól tanult imádság”. Ezért aztán minden istentiszteleten, esetleg más alkalommal is, imádságként rendszeresen elmondják a gyülekezet jelen lévő tagjaival együtt. Ez nem baj. Jó dolog az, ha Isten Igéjének bármelyik részlete az ember szívébe bele van írva, és azt elmondja akár naponta többször is. Jézus azonban nem azért tanította meg követőit erre az imádságra, hogy ez legyen számukra a legfőbb imádság, hanem azért, hogy imádkozni tanítsa őket, azaz az imádság alaptörvényeit, szabályait ismertesse meg velük, megtanítsa őket arra, hogy mi az imádság lényege, s ezzel segítette őket arra, hogy minden imádságuk ennek megfelelően szólaljon meg.

Az első alaptörvény, amit meghallhat a tanítvány az Úri Imádságból az a megszólításból hangzik fel számára: Mi Atyánk!

Ha a vallásokat megvizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy szinte minden vallásban a félelem dominál, van ott az imádkozó ember szívében. Istenét a pogány ember igyekszik mindig kedves, nyájas szavaival, áldozataival kiengesztelni, maga iránt jóindulatúvá tenni, s minden erejével arra próbálja ösztönözni, hogy adjon segítséget, védelmet, ha valamilyen nehéz helyzet állna elő. Az imádkozó és az istene között a pogányságban mérhetetlen nagy távolság van. Az imádkozó

kiszolgáltatott istene pillanatnyi indulatának, az istene pedig korlátlan hatalommal és szabadon rendelkezik vele, úgy ahogyan éppen kénye-kedve tartja.

Az Ószövetségben is ezt a távolságot láthatjuk Isten és ember között, bár jelentősen változik ez az állapot pogány gondolkodáshoz mérten. Isten ugyanis az ószövetségben közelít az emberhez. Elsőrenden a választott néphez, de valamilyen mértékben minden emberhez is. Meghatározó az Isten és az ember kapcsolatában az az alapgondolat, amiről a teremtéstörténetben így olvasunk: „26Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jóságokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik. 27Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. 28Azután megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen!” (IMóz.1:26-28)

Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak! Az ember teremtésének ez a módja arra bátorítja fel a hívő embert, hogy ne a félelem, a kiszolgáltatottság érzése legyen az, ami meghatározza az Istennel való kapcsolatát, hanem inkább a bizalom, a szeretet.

Azt mondhatjuk az ószövetségi Igék ismerete alapján, hogy Isten különleges méltósággal ruházta fel az embert. Úgy tekint ránk, teremtményeire, mint fiaira, akik Őrá hasonlítunk, az Ő képmására teremtettünk. Ez a kapcsolat azonban a bűnesettel megromlott. Az ember elfordult Istentől, fellázadt ellene, elutasította a teremtési rendet, s így elveszítette Istenét. Ezért az Ószövetségben még nem látható az Istennel való bensőséges kapcsolat olyan mértékben, nem működik még olyan erővel, mint a bűneset előtt, s később, ahogyan azt az Újszövetségben láthatjuk.

Az Újszövetségben Istennek az ember iránti szeretete csodálatos erővel ragyog fel. Amikor azt olvassuk, hogy: 16Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. 17Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. (János 3:16-17), akkor Isten mérhetetlen, emberileg fel nem fogható szeretetéről hallunk. Arról szól ez az Ige, hogy minden ember egyaránt drága, fontos Őneki, minden embert gyermekeként szeret. Így szólíthatjuk meg: Mi Atyánk! Ő a mi Atyánk.

Istennek ez a szeretete, az, hogy Ő a mi Atyánk, ez akkor lesz számunkra igazán valóság, amikor hittel befogadjuk Jézus Krisztust a szívünkbe. Ez fogalmazódik meg ebben az Igében is! Jézus Krisztusban lesz a gyakorlatban Isten a mi Atyánkká. Aki nem fogadta be Jézust, aki nem hisz Őbenne, azt is szereti Isten, annak is Atyja, de várja azt a pillanatot, hogy szeretetét megbizonyíthassa számára. Ez akkor történik meg, amikor az ember igent mond az Ő szeretetére, amikor megnyitja szívét Isten Jézus Krisztusban megjelent szeretete előtt. Amíg az ember a tékozló fiú módján távoli vidékeken él, a bűnben, a lázadásban, addig nem érezheti meg, nem tapasztalhatja meg Isten atyai szeretetének valóságát.

Amíg Isten Jézus Krisztus által nem lesz Atyánkká, addig mi emberek mindenkitől függetlenül, saját akaratunktól, elgondolásainktól, vágyainktól vezérelve éljük az életünket. Ez a független életforma lehet jól berendezett, jó környezetben élt életforma, de valójában mindig csak egy kimondhatatlan nagy árvaság, elhagyatottság, kiszolgáltatottság. Az emberek nagy többsége az utóbbit éli, tapasztalja meg, ilyen szomorú állapotban él.

Amikor megtörténik a változás és Jézus Krisztus által valóban Isten gyermekeivé leszünk, akkor teljesedik be az, amit olvasunk az evangéliumban: „12Aki pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, 13akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.” (János 1:12-13.)

Jó így élni! Mindig tudva, érezve, hogy: Isten valóban az én mennyei Atyám, én pedig az Ő gyermeke vagyok!

Mi Atyánk (Máté 6:9.)

Általában minden gyermek, különösen kicsiny korában, az édesapját tartja a legerősebbnek, legokosabbnak, legbölcsebbnek a világon. Ő az, aki a gyermek számára a biztonságot, a védelmet jelenti minden helyzetben. A kisgyermek ezért olyan szeretne lenni, mint az édesapja, olyan erős, olyan okos, és olyan erőt sugárzó.

Természetesen egy idő után mindig kiderül, hogy az édesapja nem a legerősebb, nem is a leghatalmasabb ezen a világon. Talán még az is kiderül előbb, vagy utóbb, hogy nem tud mindent, és életében voltak, vannak tévedések. S az is kiderül, hogy nem tud minden helyzetben védelmet biztosítani gyermekének. Sokszor az

is bekövetkezik, hogy a gyermek ezt látva szeretne különb, erősebb, ügyesebb, okosabb lenni az apjánál.

Korunkban a közgondolkodás olyan módon hat a gyermekekre, hogy nagyon sokan amikor felnövekedek elfordulnak szüleiktől, s talán meg is mosolyogják, meg is vetik az „öreget”, mert az már többet nem példa a számukra, hanem szájalmas, erőtlen, esendő figura csupán.

Rossz ez az állapot. Megrontja a nemzedékek kapcsolatát és ez a romlás nemzedékről nemzedékre megmarad. Hiszen az a fiatal, aki így tekint apjára, szüleire, ugyanezt fogja megkapni saját gyermekeitől is. Isten Igéje arra tanítja azokat, akik figyelnek rá, hogy „Tiszteld atyádat és anyádat...” Aki istenfélő emberként él, hitben éli az életét, az ezt a törvényt akkor is megtartja, ha az különféle gondok, hiányosságok láttán nehezen fogadható el számára az emberi logika törvényei szerint.

Elmondhatjuk, hogy Isten, a mi Atyánk, valóban hatalmas. Az egész világmindenség az Ő alkotása. Minden, ami él és mozog az Ő akarata szerint él, működik és minden az Ő szavára jött létre. Felfoghatatlan számunkra Isten hatalma, nagysága. Isten nagyságának, hatalmának, bölcsességének szemlélésébe a tudós is térdre hull. Ha egyszer az örökkévalóságban ránk ragyog teljes fényével az Ő dicsősége, akkor is azt fogjuk érezni, hogy az Ő nagyságát, dicsőségét, bölcsességét megismerni, felfogni az örökkévalóság végtelen ideje sem lesz elég számunkra.

Gyermekeként csak leborulni tudunk az Ő nagysága előtt és csak csodálni, dicsőíteni tudjuk Őt. Csak azt tudjuk mondani, amit a trón előtt álló szeráfok mondanak szüntelenül: „Szent, szent, szent a Seregek URa, dicsősége betölti az egész földet!” (Ézsaiás 6:3) Ebben a dicséretben és magasztalásban teljesedik ki az életünk, és telik meg szívünk igazi örömmel.

Nagyságán, hatalmán, bölcsességén túl az rendít meg bennünket legjobban, hogy Ő kimondhatatlan szeretettel szeret minket. Úgy szeret, hogy „egyszülött Fiát adta értünk”. Az ő szeretetét megismerve és boldogan elfogadva olyan biztonságot, védelmet találunk, amely mindenné erősebb. Ezért bátran rábízunk magunkat és boldogan élünk az Ő szeretetében. Dicsérjük, magasztaljuk a mi Atyánkat.

Tudjuk, hogy Őneki gondja van ránk. Tudjuk, hogy életünk minden részlete ismert az Ő számára. Jézus azt mondja nekünk, hogy bátran bízunk meg a mi mennyei Atyánkban: „⁶Ugye, öt verebet adnak két fillérért, de Isten egyről sem

feledkezik meg közülük. ⁷Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva. Ne féljete, ti sok verébnél értékesebbek vagytok!" (Lukács 12:6-7)

Milyen jó ez, milyen nagy ajándék, hogy úgy szólíthatjuk meg Istenünket, hogy „Mi Atyánk”, és ez nem csak egy szép mondat a számunkra, hanem valóság.

Természetes az, hogy ahogyan a kisgyermek olyan szeretne lenni, mint amilyen az édesapja, mi is hasonlítani szeretnénk a mi Atyánkra.

Akkor lesz látható a mi életünkön az, hogy kinek a gyermekei vagyunk, ha a mennyek országának erőivel megerősítve éljük az életünket. Nem a mi emberi erőnkkel, nem a mi emberi adottságainkkal igyekszünk erősek lenni, hanem azzal a felülről jövő erővel, amely a mi Atyánktól áradhat a mi életünkbe. A mi emberi képességeiket legfeljebb a mennyei erők rendelkezésére bocsátjuk, hogy mindaz Istent dicsérje és magasztalja, eszköz legyen az Ő kezében. Ezért mondja az apostol: „...erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében.” (Efézus 6:10)

Arról is látható az, hogy kinek a gyermekei vagyunk, ahogyan gondolkodunk. Jézus azt mondja Isten gyermekeiről, hogy „⁴⁵Meg van írva a prófétáknál: „És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.” Aki az Atyára hallgatott, és tőle tanult, az mind énhozzám jön.” (János 6:45) Másutt pedig így bátorít az apostol bennünket: „¹⁶Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljete szívetekben Istennek. ¹⁷Amit pedig szóltok vagy teszete, mind az Úr Jézus nevében tegyete, hálát adva az Atya Istennek őáltala.” (Kol.3:16)

Végül abban kell, hogy látszódjon az, hogy kinek gyermeki vagyunk, hogy azzal szeretettel, azzal a jósággal igyekszünk odafordulni a világ és az embertársaink felé, ahogyan a mi Atyánk ezt tette. Ez a lelkiület elsősorban azok felé kell, hogy nyilvánvalóvá legyen, akik hitben testvéreink. De minden ember felé egyaránt ezzel a szeretettel, ezzel az indulattal kell közeledni, ha lehetséges.

Hatalmas, bölcs és jóságos a mi Istenünk, a mi Édesatyánk! Csodáljuk, dicsőítjük Őt, örvendezünk az Ő szeretetét tapasztalva. Szeretnénk olyanok lenni, mint Ő. Azért imádkozunk, hogy segítsen meg bennünket, hogy hadd lássák meg sokan, hogy az Ő gyermekei vagyunk Jézus Krisztus által.

³¹Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik majd az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg. ³²Aki az Emberfia ellen szól valamit, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól,

annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.³³Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcseről lehet megismerni a fát.³⁴Ti viperafajzatok! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létetekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.³⁵A jó ember jó kincseiből jót hoz elő, a gonosz ember gonosz kincseiből gonoszt hoz elő.³⁶De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: ³⁷mert szavaid alapján ítéltetsz majd igaznak, és szavaid alapján ítéltetsz majd bűnösnek.(Máté 12;31-37)

„³¹Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik majd az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg. ³²Aki az Emberfia ellen szól valamit, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.” Jézusnak ezek a szavai egy gyógyítási csoda után hangzottak el. Meggyógyított egy vak és néma megszállottat, s a jelenlévő farizeusok közül néhányan azt mondták, hogy: „Ez nem űzheti ki az ördögöket másként, csak Belzebubbal, az ördögök fejedelmével!” (Máté 12;23)

Azt látjuk az evangéliumokban, hogy Jézus gyógyítási csodáinál többször hangzik el az a kérdés a jelenlévők szájából, hogy: Micsoda hatalommal cselekszik ez? Némelyek azt mondják: Nem Józsefnek a fia ez, akinek a testvérei itt élnek közöttünk? Ezekben a kérdésekben, megnyilatkozásokban is ott van a kételkedés, de az, ami itt elhangzik az már nyílt támadás Jézus tevékenysége ellen.

Jézus földi életével kapcsolatosan az evangéliumok nagyon világosan elmondják azt, hogy amikor Ő hozzánk érkezett, akkor elközelített, megjelent ebben a világban az Isten országa, az Isten királyi uralma. Abban a világban jelenik meg Isten országa, Isten királyi uralma, amelyikről a Sátán így beszél Jézus megkísértésének történetében, hogy: „⁵Ezután felvitte őt az ördög, megmutatta neki a földkerekség minden országát egy szempillantás alatt,⁶és ezt mondta neki: Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom.⁷Ha tehát leborulsz előttem, tied lesz mindez.” (Lukács 4:5-7.)

Isten királyi uralmának elközelgetésének lényege az, hogy a Szentlélek Isten munkája, ereje megmutatkozott Jézus életében, Jézus gyógyítási csodáiban és más tetteiben, sőt a tanításaiban is látható. Majd Jézus mennybemenetele után,

amikor eljött a pünkösd napja, akkor hatalmas erővel jelenik meg Isten uralma, hatalmas erővel áradt ki a Szentlélek ereje az apostolokra és az ő igehirdetésük, bizonyágtételük által hitre jutottakra. Jézus halála és feltámadása által megnyílt annak a lehetősége, hogy teljes erővel megjelenjen az egész világon, minden ember számára az Isten országa, országlása.

A Szentlélek Isten ereje pünkösd után már emberek sokaságát ragadta ki a halálból, a kárhozatból és ajándékozott nekik új életet, üdvösséget. A Szentlélek Isten ereje által terjedt az evangélium mindenütt a világon és egyre többen lettek Jézus követőivé, egyre több gyülekezet alakult meg a világ különböző városaiban, településein egészen addig, amíg a világ arculata teljesen megváltozott. A pogányság vereséget szenvedett, Isten országának erői legyőzték, háttérbe szorították. Megjelent az Isten királyi uralma, megjelent ebben a világban az Isten országa.

Természetesen tudni kell azt, hogy ez a győzelem nem semmisítette meg a pogányságot, csak megerősítette, háttérbe szorította, de a pogányság, a bűn uralma újra és újra megmutatkozik az emberi történelemben. A teljes győzelem majd akkor következik be, amikor Jézus visszajön és lesz új ég és új föld.

Ez a folyamat az első pünkösszel kezdődött el, és tart egészen addig, amíg be nem fejeződik ennek a világnak a története.

A farizeusok Isten uralmának Jézus által történő megnyilvánulásaira mondták azt, hogy „Ez nem űzheti ki az ördögöket másként, csak Belzebubbal, az ördögök fejedelmével!” Isten uralmának ilyen durva elutasítása megbocsáthatatlan bűn, azért mert aki így nyilatkozik az elutasítja Isten kegyelmét, szeretetét. Azzal az emberrel, aki Isten kegyelmét elutasítja nem lehet semmit tenni, nem lehet rajta segíteni. Saját magát rekeszti ki Isten szeretetéből, saját maga utasítja el Isten bocsánatát.

Mivel minden bűn, minden vétek eltörölhető, megbocsátható, de a bocsánatnak, Isten szabadító hatalmának az elutasítását semmivel nem lehet helyre hozni, ezért Isten uralmának, a Léleknek a káromlása helyrehozhatatlan tett.

Isten Lelke ma is munkálkodik. Sokféleképpen mutatja meg erejét, hatalmát Isten királysága. Gyülekezetekben, egyházakban, sőt a világban is láttatja erejét, szabadító hatalmát. Amikor ezt meglátjuk, amikor a lélek munkájának megnyilvánulásait tapasztaljuk, akkor nekünk is lehetőségünk van arra, hogy véleményt nyilvánítsunk róla. Mindig ott kell lenni a szívünkben Jézus figyelmeztetésének: „...aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.” Véleményünket ne a

megszokásainkra hagyatkozva formáljuk ki, ne is valamilyen körnek a kijelentéseire figyelve, hanem imádkozva és Jézusra figyelve. Csak így kerülhetjük el a Lélek káromlásának megbocsáthatatlan bűnét.

³¹Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik majd az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg. ³²Aki az Emberfia ellen szól valamit, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben. ³³Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát. ³⁴Ti viperafajzatok! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj. ³⁵A jó ember jó kincseiből jót hoz elő, a gonosz ember gonosz kincseiből gonoszt hoz elő. ³⁶De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: ³⁷mert szavaid alapján ítéltetsz majd igaznak, és szavaid alapján ítéltetsz majd bűnösnek.(Máté 12:31-37)

Jézus szavai látszólag megtörnek a 33. verstől kezdődően. Úgy tűnik, mintha új témáról kezdene tanítást mondani. Az előző két versben Jézus ugyanis arra utal, hogy a farizeusok az Ő munkáját ördögtől valónak tartják, s ez olyan bűn, amire nincs, nem lehet bocsánat. Ha valahol Isten Lelke munkálkodik és az ember erre azt mondja, hogy az nem Istentől való, akkor teljes mértékben szembehelyezkedik Isten szeretetével, kegyelmével, s így kizárja magát Istennek minden ajándékából.

A 33. verstől kezdve azonban mégsem török meg a tanítás, Jézus nem kezd egy másik kérdést tárgyalni, hanem azt mondja el az övéinek, hogy a Szentlélek Isten nem csak körülöttünk, hanem bennünk is munkálkodni akar. Ez a keresztyénségnek, a hívő életnek a lényege! Nem csak Jézus gyógyításaiban tetteiben, az apostolok szolgálatában, vagy más szolgák munkájában látható a Lélek munkája, hanem mindenkinek a saját életében is meg akar jelenni. A Lélek ezt a munkáját az embernek fel kell ismerni és örömmel kell fogadni mert csak így részesülhet Isten ajándékaiból.

Mi emberek magunktól a bűn miatt csak rossz gyümölcsöt tudunk teremni. Az, hogy ez nem így van minden esetben, az nem tőlünk van, hanem ez Istennek a különös kegyelme, a Lélek különös munkája. Isten nem engedi a világban beteljesedni azt a romlást, ami a bűn miatt kezdettől fogva fenyegeti ezt a világot. Visszatartja a széthullásnak, a káosznak az erőit különféle ajándékaival.

Így a jó, ami a világ bukott volta miatt mégis megjelenik ebben a világban az nem más, mint Isten irgalmának, megtartó kegyelmének a munkája.

Jézusban arra hív Isten minden embert, hogy a bűnnek és a kárhozatnak a rabságából akarjon kiszabadulni. Akarjon jó gyümölcsöket teremni. A szabadulás, a változás úgy lehetséges, hogyha az ember elfogadja Isten kegyelmét és megnyitja a szívét a Szentlélek Isten erői számára. A Szentlélek Isten áradása nyomán megelevenedik az az ember, aki Isten hívásának enged, új életet kap, amelynek következtében az életében megjelenő rossz gyümölcsök helyett jó gyümölcsök kezdenek teremni.

Az ember önmagában csak a bűnnek a gyümölcseit teremheti. A jó gyümölcsök csak a Szentlélek által teremhetnek. Jézus azért halt meg értünk, hogy kiszabadítson bennünket a bűn fogságából és lehetőséget teremtsen arra, hogy az ember szívében, életében a Szentlélek Isten ereje által megjelenhessen a jó.

Ezért az embernek arra kell törekedni, hogy engedelmesen fogadja el és támogassa a Lélek munkáját az életében. Ezért mondja az apostol a hitben élő emberekről, hogy: „¹Nincsen azért most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak, ²mert az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. ³Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor bűnért való áldozatként tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben,⁴ hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. ⁵Mert akik test szerint élnek, a test dolgaira törekszenek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaira. ⁶A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békeség, ⁷minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert Isten törvényének nem engedelmeskedik, és nem is tud engedelmeskedni. ⁸Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.⁹Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De, akiben nincs Krisztus Lelke, az nem az övé.”

Ha valaki a Lélek munkáját nem fogadja el, sőt ellene mond annak, esetleg még sátáninak is nevezi azt, az menthetetlen ember. Az ilyen ember bűnére nincs, nem lehet bocsánat.

A farizeusok szavai, amikkel Jézust elítélik, arról árulkodnak, hogy a bűnnek és a kárhozatnak az állapotában vannak, Isten szeretete, kegyelme az életükben nem munkálkodik.

A szavaik, amik tükrözik az ő döntéseiket, Krisztushoz való viszonyulásukat, nyilvánvalóan mutatják azt, hogy milyen ítélet hangzik el majd felettük. Magatartásuk azt érteti meg velünk, hogy az ember lehet nagyon vallásos, nagyon templomos, nagyon hitbuzgó de ez még nem jelenti azt, hogy üdvössége van. Az üdvösség akkor lesz a mienk, ha Isten Szentlelkének erői veszik át életünk felett az irányítást és jó gyümölcsöt teremnek, üdvösségre, örök életre tartanak meg bennünket.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved. (Máté 6:9)

Az Úri Imádság megszólító szavai után az első kérdés hangzik fel: „...szenteltessék meg a te neved.” Ennek a kérdésnek a magyarázata nem könnyű feladat! Megértéséhez először azt kell megfogalmazni, hogy mi a jelentősége a névnek a Bibliában, azután pedig azt kell megfogalmazni, hogy miképpen lehet valamit, vagy valakinek, pl. Istennek a nevét megszentelni.

A név, különösen az Ószövetségben, nem csupán arra szolgált, hogy valakit egy szokásos névvel nevezzenek el, hanem arra is, hogy az illető személyiségét, tulajdonságait is megfogalmazzák a segítségével. Így pl. tudjuk azt, hogy Ábrahám nevének a jelentése így hangzik: „sok népeknek atyja”. Összefügg ez az ő elhívásával és a neki adott isteni ígérettel. Korábban a neve az volt, hogy Ábrám, ami azt jelentette, hogy „tekintélyes atya”. Jákób neve azt jelentette, hogy „a sarokba (Ézsau sarkába) kapaszkodó; fondorlatos”, amely a Jabbók révénél az angyallal való küzdelemben Izráelre változott, ami azt jelenti, hogy „Isten ereje, harcosa; Istennel viaskodó”. Sámuel próféta nevét valószínűleg így fordíthatjuk le, hogy: „Isten meghallgatott”. Ez a név arra utal, hogy Sámuel édesanyja a silói szentélyben sírva könyörgött azért, hogy Isten ajándékozza meg egy gyermekkel. Ígéretet tett, hogy ha gyermeke születik, akkor hálából Istennek szenteli a majd megszületett gyermeket. Isten meghallgatta a kérését és Sámuel valóban Istennek szentelten a silói szenthelyen élte az életét hatéves korától kezdve.

Isten neve a Bibliában az un. tetragrammaton (JHVH vagy JHWEH), amit a zsidó emberek soha nem mondanak ki, engedelmeskedve a tízparancsolatnak. Ez a négy betű a létigének egy különös alakja, ami minden igeidőt magába foglal. Mózes, amikor elhívta őt Isten, akkor: „.....azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaimhoz, és azt mondom nekik: atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők

megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? ¹⁴Isten ezt felelte Mózesnek: *Vagyok, aki vagyok.* Majd azt mondta: *Így szólj Izráel fiaihoz: A „Vagyok” küldött engem hozzátok.* ¹⁵Még ezt is mondta Isten Mózesnek: *Így szólj Izráel fiaihoz: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, így szólítsatok engem nemzedékről nemzedékre! (II.Mózes 3:13-15)*

Isten tehát ezt a nevét jelentette ki Mózesnek: *VAGYOK.* illetve: *VAGYOK, AKI VAGYOK.* Ezt a nevet pedig a létige különös formája miatt úgy is lehet fordítani, hogy *„Leszek, aki leszek”, „Vagyok, aki leszek”, „Leszek, aki vagyok” ....*

Ebben a névben benne van az *Mózes számára és minden hitben élő ember számára, hogy az ember bármilyen nehézségben, veszélyben is mindig számolhat azzal, hogy Isten VAN.* Amikor eljön az ideje akkor megmutatja magát, hatalmát, és az embert megszabadítja, megmenti, győzelemre vezet. Ugyanakkor az is benne van ebben a névben, hogy *Ő soha nem változik meg, mindig ugyanaz marad: „Vagyok, aki leszek”, vagy „Leszek, aki vagyok”.* Minden ember ezért, aki *Őbenne* bízunk biztonságban van, megbízható, erős kősziklára építette az életét.

Isten neve azonban azt is jelenti az ember számára, hogy *Ő mindenek felett van és az Ő személye, nagysága, bölcsessége a teremtmény számára megismerhetetlen.* A teremtménynek elég annyit tudni róla, hogy *Ő a „VAGYOK”, aki szereti az övéit és nem hagyja el őket, nem feledkezik el róluk soha.*

Ezt kell nekünk is tudni életünknek minden idejében, minden körülmények között. *Ő, aki Jézus Krisztusban hozzánk közeljött, Őbenne kijelentette magát nekünk, Ő a mi mennyei Édesatyánk, aki minden helyzetben megbizonyítja számunkra azt, hogy Ő a VAGYOK, így ha Őbenne bízva éljük az életünket nem szégyenülünk meg soha.*

A név azonban azt is jelenti, hogy valakivel akkor lehetünk igazán mély személyes kapcsolatban, s akkor szólíthatjuk meg, hívhatjuk segítségül, ha ismerjük a nevét.

Isten nevének ismerete, az a lehetőség, hogy *Őt személyesen ismerjük és ki tudjuk mondani az Ő nevét, meg tudjuk Őt szólítani, így számunkra ez egy mélyebb személyes kapcsolat lehetőségét jelent és ugyanakkor bizonyos hatalmat, lehetőséget jelenthet számunkra az életünk útján, a küzdelmeinkben, ha az Ő nevében bízunk, ha szorult helyzetünkben az Ő nevét kiáltjuk, ha segítségül hívjuk Őt.*

„Hallgasson meg téged az ÚR a veszedelem napján, legyen oltalmad Jákób Istenének neve!” (Zsolt.20;2).

²⁹Jézus azután eltávozott onnan, elment a Galileai-tenger mellé, felment a hegyre, és ott leült. ³⁰Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, ő pedig meggyógyította őket. ³¹A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok egészségesek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izráel Istenét. ³²Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton. ³³Tanítványai így válaszoltak: Honnan volna itt a pusztában annyi kenyérünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot? ³⁴Jézus megkérdezte tőlük: Hány kenyéretek van? Ők így feleltek: Hét, és egy kevés halunk. ³⁵Miután megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, ³⁶vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtörte, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷Mindnyájan ettek és jóllaktak, azután hét kosarat szedtek tele a maradék darabokkal. ³⁸Akik pedig ettek, négyezren voltak férfiak, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva. ³⁹Ezek után Jézus elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba, és lement Magadán vidékére.

Az evangéliumokban két hasonló történetet olvashatunk Jézus kenyérszaporítási csodájáról. Az első történetben ötezer ember megvendégeléséről van szó, a másodiknál pedig négyezer ember megvendégeléséről. Az ötezer ember megvendégelésénél öt kenyér és két hal, a négyezer megvendégelésénél pedig hét kenyér volt a tanítványoknál és egy kevés hal. Mindkét történetnél megjegyzik az evangélisták, hogy csak a férfiak voltak ennyien, a nők és a gyermekek számáról egyik csodatételnél sem számolnak be.

Az egyes írásmagyarázók szerint az ötezer ember megvendégelése valószínűleg a tavaszi időszakban történhetett és a Galileai tengertől északra lévő területen, míg a négyezer megvendégelése a nyár közepén történt és a Galileai tengertől (dél-) keletre eső vidéken.

Amit ebben a történetben először felfedezhetünk az az, hogy Jézus milyen komolyan veszi az emberi szenvedést, mennyire együtt érez a szenvedőkkel, a

nélkülözőkkel és az lesz nyilvánvalóvá, hogy minden feltétel nélkül kész segíteni annak, aki hozzá fordul nyomorúságával.

Az evangélisták bizonyágtétele alapján azt láthatjuk meg, hogy Jézusra ez szolgálatának minden idején jellemző volt. Soha nem utasított el senkit, legfeljebb csak azért szólalt meg egyszer-egyszer elutasítóan, hogy a választott néphez, Izráelhez való küldetését hangsúlyozza és egyben a választott népét figyelmeztesse arra, hogy meg kell térnie. Ilyen esetben is azonban megkönyörült azon, aki hozzá fordult!

Jézus könyörületos magatartása mindenképp előtt arra indíthat bennünket, hogy bátran menjünk Őhöz a mi fájdalmainkkal, terheinkkel, gondjainkkal és bátran kérjük az Ő segítségét. Erre biztat bennünket nem csak az evangéliumokban fellelhető sok történet, hanem Jézus személyes hívása is: „²⁸**Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.**” (Mt.11;28)

De Jézus szeretete, hívása arra is bátorít bennünket, hogy törekedjünk mindig arra, hogy minden beteg, megsebzett, roskadozó, nélkülöző embert Őhöz segítsünk, Őhöz vigyünk. Személyes bizonyágtételünknek, beszélgetéseinknek legyen ez alapvető motívuma, mondjuk el minden bajban lévőknek, szenvedőknek, hogy Jézus hívja őt, mert Ő tud és akar segíteni. S imádságunkban is mindig gondoljunk azokra, akik a közelünkben az Ő segítsége, gyógyító hatalma által gyógyulttá, szabaddá lehetnek. Könyörögjünk értük!

Keresztyén életünknek legyen mindig, minden helyzetben az az alapgondolata, hogy Jézusnak van hatalma arra, hogy az embert felemelje, és Ő meg is cselekszi, kiárasztja gyógyító, felemelő hatalmát arra, aki Őhöz megy, vagy akiért Őhöz kiáltunk.

Néha buzgóságunkban inkább csak a megtérésről, az örök életről vagy örök kárhozatról szólunk azoknak, akik körülöttünk élnek és nem látjuk meg azt, hogy milyen terheket hordoznak, milyen fájdalmaik gyöttrik őket. Olykor nincsen bennünk elegendő szeretet, figyelmesség, vagy nem látjuk meg, nem értjük, hogy a másik embernek mi a gondja, fájdalma, mi az, ami miatt szenved. Szeretettel, szívünk szeretetével, figyelmesen, segítő kezet nyújtva kellene közelednünk mindenkihez. Ez alapszabálya kell, hogy legyen a keresztyén életünknek. Isten erői minden esetben a szeretetben munkálkodnak és szinte soha nem munkálkodnak a szeretetlenségben, vagy az agresszióban. Nem kioktatni kell az embereket, hanem szeretettel felemelni, segíteni őket arra, hogy Jézus

szeretetében gyógyuljanak, új életre támadjanak. Erről soha nem szabad elfeledkezni!

Természetesen Jézus földi életének sok eseményéből, csodájából azt is láthatjuk, hogy bár igen nagy dolog, de mégis önmagában kevés az, ha valaki meggyógyul, vagy éppen feltámad a halottak közül. Ezzel ugyanis még nem oldódott meg az élete. Többre van szükség. Jézus nem alapított valamilyen egészségügyi, lelkigondozói vagy egyéb segélyszolgálatot. Nem ez volt a küldetése. Mindent megtett az emberért, de ugyanakkor egyértelműen kijelentette, hogy az embernek szüksége van arra, hogy Isten országát, uralmát megismerje és benne éljen. Újjonnan kell születnetek! Az élet, a teljes élet vagy az örök élet akkor lesz az emberé, ha megnyitja a szívét Jézus előtt, ha szívébe fogadja Isten uralmát, Isten uralmában kezd élni. A meggyógyult még a halál rabja, csak egy rövid időre elhárult a romboló erők támadása, egy rövid ideig viszonylagos békeességben élheti az életét, de a romboló erők visszatérnek hozzá és semmit nem tud tenni ellenük.

Jézus szolgálatában azonban az első szinte minden esetben annak a veszélynek az elhárítása, amiben az ember él. Meggyógyítja, megtisztítja először azt, aki Őhöz megy. S a gyógyítás, a segítségadás után szól az üdvösségről, a teljes gyógyulásról. Sok esetben erre a titokra a gyógyult ember akkor döbben rá, amikor gyógyulásáért hálából Jézust követni kezdi. Erre az igazi gyógyulásra belülről kell eljutni, a szívnek kell megérni, megvilágosodni.

Jézus tehát szánakozik a mi nyomorúságaink, betegségeink felett és igyekszik segíteni rajtunk, ha kérjük Őt. Bátran menjünk hozzá, s bátran vigyünk oda másokat is, akik nyomorúságban vannak, terheket hordoznak. Legyen szívünkben mindig bizalom Őiránta és szeretet a mellettünk élők felé. Ugyanakkor mindig tudnunk kell azt, hogy a testi nyomorúságból való szabadulás még nem jelent teljes gyógyulást. Akkor leszünk szabadok, ha az Ő karja átölel bennünket, ha az Ő szeretete kiárad ránk.

²⁹Jézus azután eltávozott onnan, elment a Galileai-tenger mellé, felment a hegyre, és ott leült. ³⁰Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, ő pedig meggyógyította őket. ³¹A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok egészségesek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette

Izráel Istenét.³²Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.³³Tanítványai így válaszoltak: Honnan volna itt a pusztában annyi kenyérünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot? ³⁴Jézus megkérdezte tőlük: Hány kenyereitek van? Ők így feleltek: Hét, és egy kevés halunk.³⁵Miután megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, ³⁶vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtörte, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷Mindnyájan ettek és jóllaktak, azután hét kosarat szedtek tele a maradék darabokkal. ³⁸Akik pedig ettek, négyezren voltak férfiak, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.³⁹Ezek után Jézus elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba, és lement Magadán vidékére.

A nagy sokaság, amely Jézus körül összegyűlt mindenről elfeledkezve hallgatja Jézus szavait és szemléli a csodatetteit. Elfeledkeznek az időről, nem érzik az éhséget sem Jézus közelében. Gyakran láthatunk hasonló helyzetet az evangéliumokban, s talán magunk is átélünk valami hasonlót, amikor Jézus jelenlétében érezzük magunkat. Jézus szeretete, kisugárzása, csodálatos lénye lenyűgözi az embert minden időben. Tulajdonképpen ilyen istentiszteletekre, bibliaórákra vágyakozunk, amikor Jézus közelében elfeledkezhethetünk minden másról. Az Ő szeretete, dicsősége kiárad ránk.

Jézus azonban látja ezeknek az embereknek a szükségét és így szól a tanítványaihoz: **„Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.”** A tanítványok pedig egészen természetesen azt válaszolják, amit mindenki válaszolna, hogy: **„Honnan volna itt a pusztában annyi kenyérünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot?”**

A tanítványok Jézus szavaira adott válasza teljes logikus! Több ezer embert egy pusztaság kellős közepén hogyan is lehetne megvendégelni? Jézus szavai a tanítványok számára mégis úgy hangzanak fel, hogy a tanítványok érzik azt, hogy valamit tenni kell, s valamit tenni is lehet. A cselekvéshez azonban nincs adva egyetlen feltétel sem.

Hitben járva a tanítvány sokszor kerül hasonló helyzetbe. Valamit tenni kellene, adott a feladat, de nincsenek meg a feltételei a cselekvésnek.

Mi tanítványok ilyenkor zavarban vagyunk. Legfeljebb széttárjuk a kezünket és azt mondjuk, hogy: Sajnálom! Nem tudok semmit tenni!

Jézus közelében a tanítvány sokszor átéli a tehetetlenségét, az erőtlenségét, az alkalmatlanságát. A helyzetet az súlyosbítja, hogy Jézus szavai mégis arra figyelmeztetik a tanítványt, hogy valamit tenni kell. Akkor is tenni kell valamit, ha ez lehetetlennek látszik, ha erőtlen, tehetetlen, alkalmatlan vagy.

Mit lehet ebben a helyzetben tenni? Jézus segíti a tanítványokat a cselekvésre. Azt kérdezi tőlük: „Hány kenyeretek van? Ők így feleltek: **Hét, és egy kevés halunk.**”

A tanítványoknak elő kell venni a hét kenyeret és azt a néhány halat, ami náluk van. Oda kell vinni ezt a csekély mennyiségű ételmezt Jézushoz.

Ez a megoldása ennek a kényelmetlen, megoldhatatlannak látszó helyzetnek. Ami van, azt oda kell vinni Jézushoz. Másképpen fogalmazva, ami van azt elő kell venni és Jézusban bízva el kell kezdeni azzal a helyzettel megoldani. Nevetséges ugyan ez a külső szemlélő számára, de a tanítványnak mégis ezt kell tenni.

A történet pedig így folytatódik: „³⁵Miután megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, ³⁶vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtörte, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷Mindnyájan ettek és jóllaktak...”

Jézusnak engedelmeskedve a tanítvány megtapasztalja azt, hogy igaz az az ígéret, amely így hangzik: **Minden lehetséges annak, aki hisz.** (Márk 9:23) De a hit azt jelenti, hogy a tanítványnak át kell adni mindent, oda kell tenni mindent Jézus kezébe. Nem mondhatja, hogy erre neki szüksége van, nem tarthat vissza magának semmit. Minden oda kell vinni Jézushoz és minden át kell adni neki.

Nem könnyű ezt megtenni. Hiszen ez a néhány kenyér éppen elegendő lett volna a tanítványi kör számára, hogy a pusztában ne szenvedjenek az éhségtől, vagy ahogyan Jézus mondja: „Ne dőljenek ki az úton”, ami előttük van. A hitben élő embernek mindig tudnia kell, hogy csak úgy lehet a hite eredményes, ha az életét is kockára tudja tenni a Jézusnak való szolgálatban. Csak akkor látja meg azt, hogy minden lehetséges a hívőnek, ha teljesen át tudja adni az életét a szolgálatában. Ez a legnehezebb, mert az ember azt szokta mondani, hogy mindent odaadok, de, ami nekem az élethez, a léthez szükséges, azt visszatartom, mert ahhoz jogom van.

Számtalan példát lehet találni a Bibliában, amikor valaki meg tudja hozni a döntés és teljesen megbízik Istenben, így tud cselekedni. Ábrahám példáját szoktuk

leggyakrabban kiemelni, aki Isten hívó szavára mindent elhagyott és hitt, tökéletesen megbízott Isten ígéletében. Egész életét ebben a bizalomban élte, holott nagyon hosszú ideig minden ellene mondott annak az ígéletnek, amit Istentől kapott. De más példát is lehet felhozni.

Vannak olyan magyarázatok, amik arra törekednek, hogy ezt a történetet racionálisan megmagyarázzák. Bizonyára sokszor lehet ilyen magyarázatot is találni. Nem mindig kell valamilyen természetfeletti csodára gondolni! Azonban azt kell tudni, hogy a csoda akkor is csoda, ha nem természetfeletti módon megy végbe.

Valaki egyszer azt mondta el, hogy egy nagyon mély nyomorúságban lévő ismerőst látogatta meg, megszánta és meggondolatlanul úgy segített rajta, hogy minden pénzét odaadta neki. Hazafelé aztán ijedten arra gondolt, hogy még egy hét van a fizetésig és ő a családjával együtt teljesen pénz nélkül maradt. Csüggedten felült az autóbuszra. Leült az ülésre, s amikor a mellette lévő üres székre pillantott azt látta, hogy néhány pénzdarab hever ott. Felemelte. Pontosan annyi pénz volt odahelyezve, amennyi ő átadott az ismerősének. Nem volt semmi természetfeletti esemény, de mégis ez természetfeletti eseményként értelmezhető, mert az volt.

Sokszor élünk át ilyen csodákat! Talán néha észre sem vesszük. Isten nem feledkezik meg rólunk soha, parancsol felőlünk az Ő angyalainak, hogy őrizzenek minket minden utunkon. Hitben élve azonban egyre jobban és egyre többször rá kell hagyatkoznunk Isten szeretetére, és igénybe kell vennünk az angyalok szolgálatát. Ha bátran odaadjuk magunkat, akkor ez egy izgalmas, embert próbáló életforma lesz, de sokféleképpen meg fogjuk tapasztalni azt, hogy minden lehetséges annak, aki hisz.

²⁹Jézus azután eltávozott onnan, elment a Galileai-tenger mellé, felment a hegyre, és ott leült. ³⁰Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, ő pedig meggyógyította őket. ³¹A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok egészségesek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izráel Istenét. ³²Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton. ³³Tanítványai így válaszoltak: Honnan volna itt a pusztában annyi

kenyerünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot? ³⁴Jézus megkérdezte tőlük: Hány kenyereitek van? Ők így feleltek: Hét, és egy kevés halunk. ³⁵Miután megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, ³⁶vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtörte, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷Mindnyájan ettek és jóllaktak, azután hét kosarat szedtek tele a maradék darabokkal. ³⁸Akik pedig ettek, négyezren voltak férfiak, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva. ³⁹Ezek után Jézus elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba, és lement Magadán vidékére.

A történet lezárásaként még ott van az a mondat, ami így hangzik: „³⁷Mindnyájan ettek és jóllaktak, azután hét kosarat szedtek tele a maradék darabokkal.”

Olyan gyakran fordul elő, hogy a világból a hitben élőket figyelő emberek megjegyzik azt, hogy az egyház, a lelkészek kiszedik az emberek zsebéből a pénzt, vagy ingyen dolgoztatják a hiszékeny embereket. Köztudomású, hogy gyülekezeteink tagjainak egy része a biblia tizedet fizeti havonta. Ez történhet úgy is, hogy a gyülekezet céljaira fizetik be ezt az összeget, és történhet úgy is, hogy különféle nemes célra adják oda. Ilyen lehet egy nagy család támogatása, betegek, idősek gondozása, vagy éppen valamilyen cél pártolása. Ha ezt a világból valaki megtudja, aki nem ismeri a Bibliát, aki a keresztyén élettel nincsen tisztába, az még nagyobb felháborodással kezdi híresztelni azt, hogy milyen gonosz az egyház.

Ez a történet azt mutatja meg számunkra, hogy Jézus kezébe, neki szolgálva bátran oda lehet szálni a tizedet, vagy bármilyen részét az életünknek. Akár az egész életünket is! Azt, amit odaszánunk, azt nem fogjuk veszteségnek érezni, mert javainknak, életünknek egy részét azért kapjuk, hogy azzal Istennek szolgáljunk, lehetőségünk legyen arra, hogy a hálaáldozatunkat bemutassuk.

Azt azonban mindenképpen hangsúlyozni kell, hogy az, aki Istennek odaadja a tizedet, vagy valamilyen mértékben hálaáldozatot mutat be a javaiból, az nem lesz soha vesztes. Itt a történetben azt olvashatjuk, hogy a hét kenyérből és a kevés halból hét tele kosár maradt, ennyit szedtek össze. Nem tudom, hogy milyen kosarokról van szó, de érezkelni lehet ebből, hogy sokszorosát kapták vissza annak, amit odaadtak.

A gyülekezetben, ahol szolgáltam hosszú időn át sokat építkeztünk. Mindig kevés volt a pénz. De minden munkánkban nyilvánvalóvá lett az, hogy amit Isten ügyére fordítottunk azt valamilyen formában visszakaptuk. Elkezdtünk egy nagy munkát, minimális pénzzel és be tudtuk fejezni úgy, hogy a pénzünk még mindig ugyanannyi volt, vagy több, mint amivel elindultunk.

Természetesen Istennel mi emberek nem üzletelhetünk. Ez nem üzlet. De egészen bizonyos az, hogy amit Őneki odaadunk az nem fog hiányozni, s azt valamilyen módon visszakapjuk. Nem szegényedünk meg, hanem inkább gazdagodni fogunk az istennek adott áldozatunk bemutatása által.

Bátorít bennünket ez az Ige arra, hogy adjuk oda Jézusnak azt, amit kér tőlünk, bátran adjuk oda és legyünk tanúi az Ő hatalmának, éljük át az Ő meggazdagító szeretetét.

Sőt talán még azt is lehet mondani, hogy ha Istentől áldást várunk, ha szeretnénk, hogy Ő meggazdagítsa az életünket, akkor ezt azzal jelezhetjük, hogy a hét kenyeret és a kevés halat odaadjuk Jézusnak. A legtöbb ember úgy gondolja, hogy csak Istentől kell várni mindig mindent. Ez nem igaz. Add oda az életedet, add oda a hálaáldozatodat Istennek és meg fogod tapasztalni, hogy Ő válaszol rá. Ezt jelenti a hitben élt élet.

¹⁴Amikor a sokasághoz értek, odament hozzá egy ember, térdre borult előtte, ¹⁵és ezt mondta: Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros, és nagyon szenved: gyakran esik a tűzbe meg a vízbe is. ¹⁶Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani. ¹⁷Jézus így válaszolt: Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt ide! ¹⁸Ekkor Jézus rákiáltott, és kiment abból az ördög, a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában. ¹⁹Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: Mi miért nem tudtuk kiűzni? ²⁰Ő így válaszolt: Kishitúségetek miatt. Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda - akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen. ²¹Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre. (Máté 17:14-21)

Ez az apa a tanítványokhoz megy beteg gyermekével, akik erőtlenségük miatt nem tudnak semmit tenni a gyermek gyógyulásáért. Hiába próbálják kiűzni belőle

a tisztátalan lelket, nincs hozzá elegendő erejük. A tanítványok megszégyenülnek.

Gyakran halljuk az emberektől azt, hogy elutasítják az egyházat, megvetően szólnak a keresztyénekről. Látják, tapasztalják az egyháznak, a keresztyén embereknek az erőtlenségét, a hiányosságait és ezért nyilatkoznak így.

Tudomásul kell venni azt, hogy a keresztyén ember is gyarló, sokféle hibával, hiányossággal küszködő ember. És mivel az egyház ilyen emberek közössége ezért nem lehet soha az egyház sem sehol tökéletes. Van, amikor talán szebb arcot mutat, megnyerőbb a tevékenysége, de sokszor olyan mértékben látszanak a bűnei és hiányosságai, hogy az mindenkit megrendít, elbizonytalanít.

Jézus ezért arra tanít bennünket, hogy az emberek előtt ne próbáljunk valamilyen felsőbbrendű jóságnak, tökéletességnek a látszatával fényeskedni, ne mondjuk azt, hogy bezzeg mi jobbak vagyunk, mint ez a világ. Sőt, ne oktassuk ki az embereket erkölcsi és egyéb kérdésekben a tökéletességünk látszatát keltve. Ez a magatartás, dicsekedés oka lehet minden megszégyenülésünknek. A mi többletünk a világ fiaival szemben csupán annyi, hogy Jézus vére megtisztított bennünket minden bűntől. Isten számára tiszták vagyunk. Ez a legfontosabb mondanivalónk! Az egyház, a hívő élet, a Krisztus követés elsőrenden nem az emberi jószág reklámjául szolgál, hanem Isten kegyelmét, szeretetét hirdeti, a jó hírt, az evangéliumot.

Természetesen a hívő ember élete Jézus szeretete és hatalma által a megtérésben megváltozik. Sok jó, sok drága ajándék jelenik meg benne, a gyarlósága, tökéletlensége ellenére. Ezt látni kell és ezért hálát kell adni. Bármennyire is gyalázza a világ az egyházat, a hívő embereket, Jézus tanítványait, azért látni kell azt, hogy Jézus kegyelme által a hívő ember csendesebb, szelídebb, békességre törekvő, józan és szorgalmas életet él. Családi élete kiegyensúlyozottabb és kész segíteni azokon, akik bajban vannak. Ez a változás természetesen megjelenik minden hitben élő ember életében, minden egyháznak az életében, de ezt a világ nem látja, vagy nem akarja meglátni, sokkal inkább látja a hibákat, a hiányosságokat. Alázattal tudomásul kell venni ezt, s hálát kell adni minden változásért, amit Jézus hatalma munkál az életünkben.

Ez a történet azonban azt érteti meg velük, hogy Jézus azt akarja, hogy növekedjünk a hitben, tisztuljon az életünk és napról napra jobban erősödjünk meg a szolgálatra. Jézus azt akarja, hogy minél kevesebben legyenek azok, akik

azt mondják, amit ez az apa mondott egykor: ¹⁶Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.

²³A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit. (Máté 13:23)

A Máté evangéliumának 13. részében található hét példázatban Jézus a hallgatói előtt Isten országának titkait tárja fel. A magvető példázata ezek közül a példázatok közül az első és a legterjedelmesebb.

Keresztyén hitünk megélése szempontjából rendkívüli fontosságú ezeknek a példázatoknak a megértése. Nem elméleti kérdésekről beszél itt Jézus, hanem nagyon is gyakorlati kérdésekről, a mindennapok gyakorlatát, a keresztyén élet gyakorlati titkait tárja fel hallgatói előtt.

Mindenek előtt talán azt kell tisztázni ennek a példázatnak a megértéséhez, hogy mit is jelent ez a fogalom, ez a két szó: Isten országa. Azért kell erről szólni, mert sokan nem értik ennek a két szónak a jelentését, ugyanis Isten országáról úgy gondolkodnak, mint ahogyan a földi országokról szoktak az emberek gondolkodni. A földi országoknak meghatározott területe van, ahol városok, települések találhatóak és bizonyos számú lakosság él. Ennek megfelelően Isten országa sokak számára úgy értelmezhető, mint egy mennyei ország, ahol az angyalok élnek Isten uralma alatt és ahová majd egyszer mi is beléphetünk, a földi életünk befejeződése után. Lehet így értelmezni valóban ezt a két szót, de Jézus itt ebben a példázatban nem erről beszél.

Jézus földi munkájának kezdetén meghirdette azt, hogy Isten országa, vagyis Isten uralma, hatalmas ereje megjelent ebben a világban. Ott és akkor, abban a világban jelent meg Isten uralma, amelyik addig kizárólag a sötétségnek, a gonosz erőknek a fennhatósága alatt élt. Isten uralma, országlása Jézus érkezésével, az Ő kereszthalála által, s a Szentlélek kiáradásának a hatalmas eseményében jelent meg ebben az Istentől elszakadt, idegen erők által uralt világban. Isten országa, uralma, győztes erővel jelent meg, ezt mutatja a keresztyénségnek a gyors terjedése, világot átformáló hatása, ami bizonyítja, hogy Jézus a kereszthalálával végérvényesen megtörte a sötétségnek, és a kárhozatnak a hatalmát. Ez a küzdelem Jézus dicsőséges visszatéréséig még tovább folyik a világegyetért, az emberéért. Hatalmas küzdelem ez, aminek félelmetes

voltát a saját életünkben is tapasztaljuk és a körülöttünk lévő világ eseményeiben is láthatjuk.

Isten uralma, országa jelen van ebben a világban, s az Ő uralmát semmiféle erő nem képes legyőzni, megszüntetni. Majd akkor lesz látható Isten országának teljes győzelme, amikor Jézus dicsőséges Úrként megjelenik az ég felhőin, angyalai által kísérvé, s átveszi a hatalmat mindenek felett.

Mi, akik hitben éljük az életünket Isten országának a polgárai vagyunk, s úgy éljük az életünket, hogy Isten országának győzelméért kell küzdenünk földi életünk ideje alatt. Életünkben megjelennek Isten uralmának erői, értékei, életünkben megjelenik Isten uralmának, országának rendje. A fegyverünk, amellyel Isten országának győzelméért küzdünk nem más, mint az Ige, az evangélium, amit mindenkinek szeretettel hirdethetünk, elmondhatunk. Az Ige, az evangélium pedig egyszerűen és mindenki számára érthetően megfogalmazva úgy hangzik, hogy: Úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Az evangélium, amivel keresztyénként küzdünk Isten uralmáért tehát az, hogy Isten szeretete, mentő hatalma, megtartó ereje jelen van ebben a világban és minden ember megnyithatja a szívét Isten uralma előtt, befogadhatja azt. Ha valaki megnyitja a szívét, akkor életében csodálatos változás történik, Isten megszabadítja és felemeli a bűnből, a kárhozattól és új életet ajándékoz neki, az Ő gyermekévé fogadja, Isten országának polgárává teszi. A fordulat, az uralomváltás tehát akkor következik be, amikor valaki meghallja az evangéliumot és elfogadja, vagyis hittel átadja magát Jézusnak.

Ez a példázat tehát Isten országának, uralmának a terjedéséről és megjelenéséről szól. Egyértelműen elmondja Jézus, hogy Isten országában, uralmában nem az emberi tudomány, megismerés vagy elhatározás által kezdhünk élni, hanem az élő Ige, az evangélium által ébresztett hit által. Aki hallja és szívébe fogadja az Igét, annak az életében történik meg a változás, az szabadul ki a halál országából és lesz polgárává az élet országának.

Hiszem, hogy ebben a gyülekezetben sokan vannak, akik az evangéliumot meghallották és befogadtak a szívükbe és megtapasztalták az Igének, az evangéliumnak a teremtő, életre támasztó erejét, s naponta tapasztalják Isten uralmának valóságát, erejét és meggazdagodtak Isten országnak gazdagsága által.

²³A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit. (Máté 13:23)

Ahhoz, hogy ez a változás bekövetkezzen és az Ige termést hozzon, illetve az, hogy ember életében az Isten országának erői változásokat munkáljanak, szükség van bizonyos feltételek meglétére. Ha ezeket a feltételeket szeretnénk megfogalmazni, akkor mindenképp előtte a Jézus által elmondott előző részleteket kell meghallani és komolyan venni.

Az első, amit megláthatunk az az, hogy Isten uralmának győzelme, változás, termés ott nem várható, ahol az Ige hallgatója felületes, érzelmileg és értelmileg lezárt. Az Ige nem elevenedik meg akkor, ha az ember nem fogadja be azt a szívébe. Az ilyen felületes, lezárt embernél ugyanis az Ige nem juthat el a szívig.

Az ilyen igehallgató nem hallja meg az Igét, csak formálisan van jelen az istentiszteleteken, vegyül el a hallgatóságban. Részt vesz egy istentiszteleten, de figyelme elkalandozik, részvétele csak üres formalitás. Az ilyen ember nem hallja meg azt, ami hirdettetik, s így nem is fogja fel, érti meg a felhangzó Igét. Eltávozva pedig már semmire sem emlékezik már.

Itt tehát nem látható semmiféle változás! Igaz, az igehirdetők azért mindig reményességben szólnak az ilyen emberek előtt is, mert megtörténhet az a csoda, hogy egy ilyen ember, aki teljesen kívül marad az igehirdetés alkalmával, mégis valami véletlen folytán a szívébe fogadja azt az Igét, amelynek élete alkalmas időben mégis láthatóvá válik, termőre fordul. Alapvetően azonban a kemény szív, a lezárt emberi magatartás nem ígér nagy és látható eredményeket.

A második, amiről Jézus szól ebben a példázatban a felületesen lelkesedő ember. Olyan ember ez, aki képes gyorsan lelkesedni, de a szíve mélyén mégis kemény és elutasító marad. A lelkesedése hamar elillan és semmiféle változásra nem képes, semmiféle gyümölcsöt nem tud teremni a lelkesen fogadott Ige ereje.

Az igehirdetés szempontjait tekintve ilyen emberek nagy számban vannak jelen ott, ahol látványos, hangulatos összejöveteleket rendeznek. Erőtéljes zene, látványos külsőségek, jókedv, dicsőítés, olykor nagyobb tömeg is jellemző az ilyen alkalmakra, előre hívják a megtérteket, hogy ezzel is fokozzák az élményt. Hosszú távon azonban a lelkesedés legtöbbször nem hozza meg a változást. A lelkesedés elmúltával kiderül, hogy semmi nem változott, minden maradt a

régiben. Az Ige élete nem volt hosszantartó. Természetesen itt is lehetséges, hogy vannak, akiknek a lelkesedése nem ilyen, hanem valamilyen mértékben meg tud erősödni az Ige magva és növekedni képes. Az igehirdetőnek itt is jó reménységben kell lenni minden jelenlévőt illetően.

A harmadik veszély, amiről Jézus szól ebben a példázatban az az ember, akinek a szívét e világ sokféle gondja, baja vagy éppen a gazdagság csábítása tölti be. Az ilyen embert olyan mértékben töltik be a gyorsan növekvő és elburjánzó, a jó mag növekedését akadályozó gondolatok, hogy Isten Igéjének nem marad tere, nem marad lehetősége arra, hogy életre keljen. Természetesen újra hangsúlyozni kell azt, hogy itt is reménységgel kell vetni az Igét, mert annak ellenére, hogy lehetetlennek látszik, mégis megtörténhet a csoda. Jöhet annak az embernek az életében is egy olyan fordulat, aki a világ sokféle gondjával, bajával, okoskodásával megterhelt, vagy akit éppen a gazdagság, a siker, a földi élet lehetőségei kötnek le, hogy felismeri az evangélium fontosságát és befogadja azt.

Van azonban több olyan jellemvonása a jó földnek, amiket feltétlenül el lehet mondani róla. Érdemes ezeket a jellemvonásokat számon tartani.

Ilyen jellemvonás az, amikor valaki Isten Igéjét éhesen és szomjasan, vágyakozva és nyitott szívvel hallja meg és fogadja el. Erre az alapmagatartásra lehet azt az Igét alkalmazni, amit Jézus mondott: „¹⁵Bizony mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be oda.” (Márk 10:15) A gyermeki lelkület mindig a feltétlen bizalomban, a teljes nyitottságban és elfogadásra való készségben mutatkozik meg, ez alapvető fontosságú az Ige befogadása és élete szempontjából.

Fontos azonban az is, hogy az ember tudja félretenni a maga igazságait, ne vitatkozzon, hanem engedje alázatosan azt, hogy Isten Lelke tanítsa. Az emberek igen nagy része szeret vitatkozni. Mindjárt vannak a szívében ellenvetések, ha szól az Ige. Sokszor ez a vitatkozás nem túl színvonalas, csupán a közszellem által megfogalmazott tételeket ismételteti az ilyen vitatkozó ember gondolkodás nélkül.

Jó az, ha vannak kérdéseink, mert a kérdéseinkre választ kaphatunk, de akkor, ha vitatkozni kezdünk, ha ellentmondunk, akkor ezzel nem segítjük Isten uralmának, országának megjelenését, erősödését, növekedését az életünkben. A farizeusok és az írástudók magatartás példázza számunkra ennek a magatartásnak a lehetetlen voltát. Meg kell érteni a vitatkozó embernek, hogy nem elméletekről van szó, amikor az Ige hangzik, hanem Isten élő szava szólal

meg, ami nagyon keményen gyakorlati dolgokra mutat rá, s amik a mindennapi életet érintik.

S van még egy nagyon fontos jellemvonás, ami a jó földdel kapcsolatosan megemlítendő! Ez pedig az Isten iránti kimondhatatlan, őszinte szeretet és bizalom. Ahol az ember szívében Isten, Jézus Krisztus iránti szeretet tüze ég ott az Ige erőteljesen növekedni tud, s nagy változások történnek általa.

Jézus három tanítványát avatta be olyan titkokba, amik rendkívüli fontossággal bírtak. Ők voltak az un. kedves tanítványai, a belső kör. Ez a három tanítvány Jézust különlegesen mély szeretettel szerette. Ez a szeretet tette lehetővé számukra azt, hogy Jézust jobban megismerjék és Isten országának erejét életükben és szolgálatukban erőteljesebben érvényesülni lássák. Beteljesedett az Ő életükben az, amit János evangéliumában olvashatunk: „21A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (János 14:21)

Bizonyára sok más jellemvonást is lehetne felsorolni a jó földről. Ez a néhány azonban alapvető jelentőségű! Nyitottság, gyermeki lelkület, alázat és Jézus iránti kimondhatatlan szeretet.

²³A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit. (Máté 13:23)

Azt mondja Jézus, hogy amikor a jó földbe esett mag életre kel és növekedni, majd teremni kezd, akkor ez az elvetett egyetlen mag a megsokszorozódik. Jézus azt mondja megtermi a százszorosát, hatvanszorosát, vagy harmincszorosát.

Mit jelenthet ez a gyakorlatban? Hogyan terem az Ige, az evangélium ilyen bőségesen?

Úgy gondolom, hogy ezekre a kérdésekre a választ úgy lehet megadni, hogy arra a hatásra kell gondolnunk, ami megjelenik egy ember életében, vagy élete által. Az Ige, az evangélium átformálja annak az életét, akinek a szívében jó talajra talál és megfelelő lelki, szellemi körülményeket. Ez az átformálódás az evangéliumnak, az Igének az erejét láttatja meg, hirdeti mindenki számára. Egy érintésből, az Igének egyetlen szavából, vagy mondatából egy olyan folyamat

indul el, amelynek hatása sokszorosá lesz, százszoros, hatvanszoros, vagy harmincszoros erővel, erőhatással jelenik meg.

Ilyen hatása az Igének, az evangéliumnak az, amikor valakinek az élete teljesen megváltozik, a régi élete helyett egy új élet jelenik meg az evangélium által.

Sok példát lehet erre felhozni, sokan a saját példájukat is el tudják mondani bizonyágtételben.

Nem olyan régen egy arab fiatalembernek a bizonyágtételét hallgattam végig az interneten, aki elmondta, hogy harcos, agresszív emberként érkezett Európába és Jézus szeretete megérintette, s átadta a szívét, életét Jézusnak. Azóta mindenkinek elmondja azt, hogy Jézusban megtalálta az igazi életet, a valódi békességet, az igazi örömet. Azóta arra törekszik, hogy mindenkit, elsősorban a honfitársait Jézushoz vezesse, hirdesse nekik az evangéliumot.

De hallhatunk olyan emberekről, akik züllött, részeges életet éltek, mindenkit tönkretettek, aki mellettük éltek. Elsősorban a családjukat. S amikor Jézus az életük urává lett, akkor minden megváltozott. Dolgozni kezdtek, józanul, tisztán kezdtek élni, Istent dicsőítve és magasztalva. Kelet Magyarországon sok faluban ilyen ébredés ment végbe az elmúlt években, évtizedekben, megváltoztak falvak fizikailag is és lelkileg, szellemileg is az evangélium, az elvetett Ige által.

S ahogyan az előző példában is láthattuk, annak a szívéből megszólal a bizonyágtétel, az Ige, az evangélium hirdettetik nagy erővel sokak számára. Megtermi az elvetett Ige a százszorosát, hatvanszorosát, vagy harmincszorosát!

De nem csak a megváltozott életben, nem csak a bizonyágtételben, hanem más módon is megjelenik a termés.

A felvidéki ébredésben úgy is megjelent ez a csoda, hogy a gyülekezetek a két világháború között árvaházakat hoztak létre és sok száz árva gyermeket fogadtak be, otthont teremtettek nekik és úgy nevelték fel őket, hogy mindegyik árva gyermeknek szakmája legyen, hogy felnövekedve boldogulni tudjon.

A híres Skót Misszió Bibliafordításokat finanszírozott, és milliószámra küldte a különböző országokba a Bibliát, ingyen.

Schweitzer Albert kórházat alapított Afrikában, ahol ingyen gyógyította az ottan ellátatlan, mély szegénységben és nyomorúságban élő embereket. Molnár Mária a pápuák közé ment, hogy az evangéliumot hirdesse nekik és segítse az ottani emberek életét. Ezernyi példát lehet felhozni a múltból és a jelen időből is arra nézve, hogy hogyan teljesedik be az Ige: ²³A jó földbe esett mag pedig

az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.

Gyülekezetekben, különféle közösségekben is sokféleképpen lesz láthatóvá az, hogy az Ige a szívekbe hullva és jó talajt találva, hogy lesz fantasztikus változások elindítójává és véghezvivőjévé.

Ezért nagyon komolyan kell venni azt, hogy ha változást, megújulást szeretnénk látni valakinek az életében, ha változást, megújulást szeretnénk látni a gyülekezetnek az egyháznak az életében, akkor egyetlen lehetőség adatott a számunkra, az evangélium hirdetése. Semmi nem munkál olyan mély és nagy változást emberek, közösségek, országok életében, mint az evangélium. Minden más erőfeszítés erőtlenebb és kevesebb eredményt hoz.

Azért van ez így, mert az evangélium, az Ige által Isten uralmának, Isten országának erői hatnak emberek, közösségek, népek életére. Az, aki az Igét hirdeti az Isten uralmának győzelmét, hatalmas erejét szemlélheti nagy nagy örömmel.

Országunk, népünk, a világ átformálásában az egyetlen igazán hatékony fáradozás az evangélium hirdetése. S az evangélium ránk bízott. Jézus azt mondta mennybemenetele előtt: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!¹⁶ Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” (Márk 16:15-16)

Bár csak a gyülekezetekben úgy hangzana mindig, mindenki által az Ige, hogy ezt a nagy csodát örömmel tudná szemlélni mindenki.

¹Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. ²Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. ³Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. ⁴Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. ⁵Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. ⁶Bizony, jószágod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben. (23.zsoltár)

Az Ószövetségben és az Újszövetségben is többször találkozunk a pásztor és a nyáj képével, ami Istennek, Jézus Krisztusnak és a kiválasztottaknak a kapcsolatát jeleníti meg a Bibliát olvasó ember számára.

Jézus így tanít bennünket ezt a képet használva: „¹¹Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. ¹²Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, az látva, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és szétkergeti őket. ¹³A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. ¹⁴Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ¹⁵ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát, és én életemet adom a juhokért.”

Ha elcsendesedünk a 23. zsoltár nagyon ismert mondatai felett és megpróbáljuk megfogalmazni a zsoltárból megszólaló üzeneteket, akkor mindenképp előbb azt mondhatjuk el, hogy nagy ajándék számunkra, hogy életünk során mindig tudhatjuk azt, hogy „Az Úr az én pásztorom”! Ez ugyanis azt jelenti számunkra, hogy az életünk nem gazdátlan élet.

Mi emberek nem tudjuk elviselni azt az állapotot, amikor életünk gazdátlaná válik. Tartozni akarunk családhoz, barátokhoz, tartozni akarunk valamilyen emberi közösséghez. Mindenkinek a szívében ott van a vágy, hogy valakihez, valakikhez, valahova tartozzon. Ady szépen fogalmazza meg ezt az alapvető emberi vágyat, amikor így szól:

Sem rokona, sem ismerőse
Nem vagyok senkinek,
Nem vagyok senkinek.

Vagyok, mint minden ember: fenség,
Észak-fok, titok, idegenség,
Lidérces, messze fény,
Lidérces, messze fény.

De, jaj, nem tudok így maradni,
Szeretném magam megmutatni,
Hogy látva lássanak,
Hogy látva lássanak.

Ezért minden: önkínzás, ének:
Szeretném, hogyha szeretnének
S lennék valakié,
Lennék valakié.

A mi úgynevezett modern világunkban azonban egyre inkább látható az, hogy az emberek egy nagy része magára marad, egyedül, gazdátlanul éli az életét. A nagy

rohanásban széthullik a család, nincs idő az emberi kapcsolatok ápolására. Vannak helyzetek, vannak olyan életkori sajátosságok, amikor az ember rádöbben arra, hogy nem kell már senkinek.

A napokban voltam egyik idősek otthonában és az udvaron sétálgatott egy idős testvérünk, aki néha-néha eljött a bibliaóránkra. Odaléptem hozzá és megkérdeztem, hogy hogy van. A válasza szinte haragos kétségbeeséssel hangzott: Hogy vagyok? Minek vagyok, miért kell nekem még egyáltalán lenni? A gazdátlanság fájdalma tört fel a szívéből ezekkel a szavakkal.

Milyen nagy ajándék az, amikor valaki el tudja mondani, hogy „Az Úr az én pásztorom”. Ő az én gazdám. Nem vagyok gazdátlan, nem vagyok elhagyatott, mert én Őhöz tartozom, Övé vagyok.

Amikor az ember ki tudja mondani, hogy „Az Úr az én pásztorom”, akkor ez megszünteti az elhagyatottság érzését, bármiben is van biztonságot ad a számára, és ez a tudat teljesen átértékeli, átformálja az emberi kapcsolatait is.

Mindent meg kell tenni azért, hogy az emberek eljussanak erre a felismerésre, el tudják mondani: Az Úr az én pásztorom! Mindent meg kell tenni azért, hogy azok közül az emberek közül, akik csak kóborolnak gazdátlanul ebben a világban, ide oda hányódnak céltalanul és elveszetten, eljussanak erre az állapotra, ki tudják mondani azt, hogy „Az Úr az én pásztorom!”

¹Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. ²Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. ³Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. ⁴Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. ⁵Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. ⁶Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben. (23.zsoltár)

Isten Igéjéből azt is megtudhatjuk, hogy a Pásztor és a nyáj között, illetve a Pásztor és a juhok között személyes kapcsolat van. Jézus ezt mondja a János evangéliumában: „...aki az ajtón megy be, az a juhok pásztora. ³Neki ajtót nyit az ő, és a juhok hallgatnak a hangjára, a maga juhait pedig nevéükön szólítja és kivezeti. ⁴Amikor a maga juhait mind kivezeti, előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját. ⁵Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert az idegenek hangját nem ismerik.”

Nem csak gazdánk van, hanem olyan gazdánk, akivel személyes kapcsolatban élhetjük az életünket. Ez a kapcsolat egy csodálatosan mély szeretetkapcsolat. Ebből a szeretetkapcsolatból következik pl. az, hogy a Pásztor minden egyes juhát számon tartja és megőrzi. Soha nem mondja azt, hogy nem számít, ha egy elveszett, mert van még bőven. Jézus így tanít: „⁴Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja?⁵ És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, ⁶ hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: ÖrüljeteK velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat.⁷ Mondom nektek, hogy ugyanígy egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre.”

Ez a személyes szeretetkapcsolat még inkább meggazdagítja a juhok életét és még inkább erősíti a biztonságérzetüket.

Ez a szeretetkapcsolat arra segíti a nyáj minden egyes tagját, hogy idejében felismerje az idegent, aki nem jószándékkal közelít a nyájhoz. A pásztor hangja biztos tájékozási lehetőséget teremt.

Ma a mi világunkban hihetetlen hangzavar tölt be mindent. A hangadók erőteljesen kiáltják bele a sötétségbe: Utánam jöjjetek. Én tudom az igazságot. Mindenki megcsal, csak énbennem lehet megbízni!

A gazdátlan emberek, akiknek nincs pásztoruk ide oda futkosnak és különféle csapdába esnek, különféle veszélyek áldozatai lesznek. Egyre inkább eluralkodik a világunkban a zűrzavar. Ahogyan elveszítik az emberek az ősi tájékozási képességüket, a korábbi korosztályoktól tanult ösztönös technikákat, erkölcsi alapelveket, úgy fokozódik egyre inkább a félelmetes zűrzavar. Mindennap látjuk ennek a valóságát és megdöbbenve láthatjuk azt, hogy a gazdátlan, de önmagát felvilágosultnak gondoló emberiség, hogy megy át a kergebirkák ijedt, tanácstalan és zűrzavaros félelmetes önpusztító kaotikus rohanásába.

Milyen jó is annak, aki el tudja mondani azt, amit a zsoltáros elmondott: AZ Úr az én Pásztorom! Ismerem a hangját és Őt követem. Más hangra nem figyelek és mást nem fogok követni semmiképpen.

Akinek az Úr a Pásztora az nem téved el és nem válik semmiféle tolvajnak, rablónak az áldozatává.

De azt is el tudjuk mondani, hogy az utunkon gyakran előfordul, hogy eltévedünk, lemaradunk a nyájtól. Valami leköti, eltereli a figyelmünket és azt vesszük észre,

hogy magunk vagyunk a rengeteg félelmetes sötétjében. De ebben a helyzetben sem vagyunk kiszolgáltatottak, ebben a helyzetben sem a reménytelenség tölt el bennünket. Mert a hang hallatszik és a hang után indulva visszatálunk a Pásztorhoz, aki védelmet ad és aki biztonságosan vezet bennünket az úton.

Milyen jó is így élni! Milyen jó ennek a szeretetkapcsolatnak a biztonságában gyönyörködni és milyen jó mindig hallótávolságban maradni, hogy a Gazdánknak, Pásztorunknak a hangját mindig hallhassuk.

¹Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. ²Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. ³Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. ⁴Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. ⁵Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. ⁶Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben. (23.zsoltár)

A pásztor nélkül élő emberekre az a jellemző, hogy életüket mindig az adott lehetőséghez igazítják. Bízna a szerencsében vagy a sorsban, esetleg saját szorgalmukban, leleményességükben. Vannak, akik talpraesettebben bolyonganak ebben a világban, olykor bővülködnek a javakban, minden lehetőséget élelmesen megtalálnak és kihasználnak. A többség azonban nem így él. Inkább az jellemző rájuk, hogy néha könnyebb talán az életük, máskor pedig nehézségekkel, nélkülözésekkel, gondokkal terhelt.

A szerencse forgandó, így aki a szerencsében bízva éli az életét az sokszor szenved az árvasága, a kiszolgáltatottsága miatt. Ez természetesen próbálja valamilyen módok kompenzálni, úgy, ahogyan lehetősége adódik rá.

Az az ember, aki nem magányosan bolyongva éli az életét, aki el tudja mondani azt, amit a zsoltáros mondott: Az Úr az én Pásztorom! – az mindig tudja, hogy az út, amelyen halad az nem bizonytalan. A Pásztor vezeti, irányítja, pásztorolja őt az úton, amelyen jár. Ennek az útnak mindig van célja, soha nem történik meg az, hogy nyomorúságos zsákutcába kerül, ahonnan már nem lehet tovább menni.

A Pásztor olyan úton vezeti az övéit, amelyik változatos út, amelyiken újabb és újabb szépségek tárulnak fel az övéi előtt ezen az úton és mindig gondoskodik a Pásztor a nyájáról, külön-külön minden egyes juháról. Soha nem történik meg az,

hogy megszűnik az élet lehetősége, hogy az út valamilyen tragikus mélységbe vezet.

Ha hitben élünk és visszatekintünk az útra, amin végigvezetett bennünket a Pásztor, akkor el tudjuk mondani azt, hogy voltak nehezebb napok, s voltak könnyebb napok is, de bármi is volt, bármi is vett bennünket körül, mindig megtapasztaltuk a Pásztor gondoskodó szeretetét. A nehezebb úton bátorított és erősített bennünket, s az út végén pedig feltárult előttünk az Ő szeretetének, gondoskodó hatalmának a gazdagsága. Örömmel tapasztaltuk meg azt, hogy aki Őbenne bízunk nem szégyenül meg soha.

Akkor, ha megnézzük azoknak az útját, akik hitben élik az életüket, akik a Pásztor nyájához tartoznak, akkor nyilvánvalóan láthatjuk azt, hogy a Pásztor igaz, jó úton vezet mindig az övéit és mindig megmutatja számukra, bizonyítja az Ő hűségét, gondoskodó szeretetét.

A mi Pásztorunk az Ő Igéjével, halk és szelíd szavával pásztorol bennünket, vezet minket az élet útján. Ha figyelünk az Ő szavára és követjük engedelmesen az Ő akaratát, akkor semmi baj nem érhet bennünket.

Feladatunk az, hogy mindenkinek elmondjuk azt, hogy az embernek nem kell a szerencsében bízva élni, nem kell egy egész életen át össze-vissza bolyongani a pusztaságban, nem kell szenvedni a bizonytalanságtól, nem kell úgy élni, hogy az ember szüntelenül rá kényszerül, hogy arra figyeljen, hogy hova rohan a többi birka, hol talál magának utat, életlehetőséget. A Pásztorhoz lehet csatlakozni, az Ő nyájához lehet tartozni és Ő vezeti azt, aki Őneki adja magát, s vezeti az élet útján.

⁹Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben! ¹⁰Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. ¹¹Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljes legyen. ¹²Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. ¹³Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. ¹⁴Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. ¹⁵Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. ¹⁶Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra

rendeltelek, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérteK az Atyától az én nevemben, megadja nekteK. ¹⁷EzeteK azért parancsolom nekteK, hogy szeresséteK egymást.

Azzal nagyjából mindenki egyet ért, hogy a Bibliának, különösen az Újszövetség fogalmainak a középpontjában a szeretet fogalma van. Az Ószövetségben olyan módon jelenik meg először a szeretet fogalma, hogy Isten az ellene lázadó embert nem hagyta magára, hanem már a bűneset után Szabadítót, szabadulást ígért a számára. Ennek az ígéretnek a megvalósulásnak kezdete Ábrahámnak, ill. Izráel népének a kiválasztásában történt meg. Ábrahámot, illetve Izráel népét azért választotta ki Isten, hogy az idők folyamán majd beteljesedhessen az, amit a nekik szóló áldásban olvashatunk: „²Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyá teszem nevedet, és áldás leszel.³Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (I.Mózes 12.2-3.)

De megmutatkozik Istennek a szeretete az Ő sokszor engedetlen, értetlen, hűtlen választottaival való kapcsolatában is, amikor pl. a kemény ítéletek és a megtérésre sarkalló prófétai üzenetek után azt mondja nekik: „¹⁶Mert nem örökké perlek, és nem vég nélkül haragszom, hiszen elalélta előttem a lélek, az emberek, akiket én alkottam.¹⁷Megharagudtam a haszonlesés bűne miatt, haragomban megvertem őt, és elrejtőztem. Ő azonban elpártolt tőlem, és ment a maga feje után.¹⁸Láttam, hogyan élt, mégis meggyógyítom! Vezetem őt, vigasztalással fizetek neki és gyászolóinak.¹⁹Megteremttem ajkán a hála gyümölcsét: Békesség, békesség közel és távol! Ezt mondja az ÚR: Meggyógyítom őt!” - majd így olvashatunk Isten kegyelméről, szeretetéről ezután: „⁶Mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt, megszólít téged az ÚR, és mint ifjú menyasszonynak, ha megvetett volt is, ezt mondja Istened:⁷Magadra hagytalak néhány pillanatra, de nagy irgalommal ismét összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad.⁹Mert úgy teszek, mint Nőé idejében: Ahogyan megesküdtem, hogy nem árasztja el Nőé özönvize többé a földet, úgy esküszöm meg most, hogy nem haragszom rád, és nem dorgállak meg többé. ¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad. ¹¹Ó, te nyomorult, vihartépte, vigasztalan! Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. ¹²Rubinból készítem el bástyáid ormait, kapuidat briliánskövekből, falaidat körös-körül pedig

gyémántokból.¹³Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.¹⁴Igazság által leszel erős, nem kell félned az elnyomástól: távol marad tőled, sem a rettentéstől: nem közelít hozzád."

Istennek ez a csodálatos hűsége, szeretete sok ószövetségi kijelentésben, próféciában szemlélhető.

Az Újszövetségben pedig a szeretetről sokféleképpen olvashatunk, de erről a sok Ige között mindenképp előtérbe kell hozni a János ev.3;16-ban megfogalmazott üzenet szót. Jézusban eljött az Isten hozzánk a lázadókhoz, ellenségeihez, hogy felajánlja számunkra kegyelmét, s megszabadítson bennünket a bűnnek és a kárhozatalnak állapotából. Ez a szabadulás Jézus halála és feltámadása által lehetséges, ezt mindenki számára felkínálja Isten. Egyetlen feltétele van a szabadulásnak: hittel el kell fogadni Isten szabadítását. Aki hittel elfogadja, vagyis engedi életében érvényesülni Istennek Jézusban megjelent szeretetét, az megtartatik, üdvözülni fog, aki pedig nem fogadja el, az elkárhozik, mert önmagát zárta ki Isten szeretetéből, végbe megy rajta a bűn ítélete.

Fontos hangsúlyozni azt, hogy Isten Jézus Krisztusban szereti ezt a világot. Van ugyan általános kegyelem, amely a világot őrzi, hogy a bűn miatt érvényes ítélet ne jusson teljességre. De Isten életet ajándékozó szeretete Jézusban adatott minden ember számára. Úgy szereti Ő ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte!

Ez azt jelenti, hogy a különféle érzelmes általánosítások, amelyekben az emberek Krisztustól függetlenül szólnak a szeretetről, Isten szeretetéről, nem a bibliai üzenethez tartoznak s ezért elkerülendők. Az Újszövetség alapüzenete ez: Jézus Krisztusban szeret téged az Isten. Ha Krisztushoz mérs és elfogadod Őt, akkor Isten szeretete kiárad rád, átölel, teljesen szabaddá tesz.

Ha Jézus életünk urává lett, ha Őbelé vetett hittel éljük az életünket, akkor Isten szabadító, életre támasztó szeretete kiárad az életünkre, valóságosan benne élünk az Ő életet ajándékozó s megtartó szeretetében. Ez az esemény azután mindenképp előtt sokféleképpen megváltoztatja a világhoz való viszonyulásunkat.

Alapvetően ez azt jelenti, hogy Istennek a Jézus Krisztusban kiáradó szeretete minden ember felé szeretetre és segítőkész magatartásra indít bennünket. Minden emberre úgy tekintünk, hogy Isten szereti őt és kész számára életet, gyógyulást, szabadságot ajándékozni. Lehetőségeink szerint ezt a gyakorlatban is igyekszünk tudomására hozni mindenkinek. Hirdetjük ezért a jó hírt, az

evangéliumot! Hogy ezt tehessük, azért szeretettel, segítőkészen próbálunk forgolódni az emberek között.

Ez a magatartás az egyházat, a hívők közösségét egy különleges közösséggé teszi ebben a világban. A világban ugyanis az érdekek, az emberek vágyai, törekvései határozzák meg az életet, az életnek a rendjét. A közgondolkodás szerint ez viszi előre a világot. Az ellentétek, a viták, a versengések a világunk hajtóerői a világ fiainak látása és tapasztalata szerint. Az Istentől szeretett emberek pedig soha nem az érdekeiket akarják érvényesíteni, nem a vágyaikat szeretnék első renden megvalósítani, hanem az életüket valóságosan meghatározó isteni szeretetet uralma alatt élve, Isten jóságát, szeretetét sugározzák tovább.

De hangsúlyozni kell, hogy ez az életforma soha nem emberi megoldást kínál, hanem jelzés arra nézve, hogy Isten Jézusban szereti ezt a világot, és ezt a szeretetet be lehet fogadni minden embernek, és ez hatékony, minden átformáló, újjáteremtő erővé lehet annak az életében és élete által, aki befogadja azt. A keresztyén ember a felülről kapott szeretetével utat készíthet annak a szeretetnek, amelyik életre támaszt, amelyik felemel, szabaddá tesz.

A világban megjelenő törekvéseket, amik a világ megjobbítását, az emberi élet szebbé tételét szolgálják, feltétlenül támogatandóak tartjuk, Mert ez is benne van a szeretetben való szolgálat munkájában, de mindig tudni kell a hívő embernek azt, hogy az emberi élet gyógyulása, nyomorúságoktól való szabadulása egyedül Istennek a Jézus Krisztusban megjelent szeretete által lehetséges. A hitben élő embernek mindig az Ő életét meghatározó szeretetet kell sugároznia, a világban megjelenő viszonylagos jót kell támogatnia de mindig azzal az alapigazsággal, hogy az emberi életnek a valódi megoldása egyedül Istennek a Jézus Krisztusban megjelent szeretete által lehetséges.

Ez azt jelenti, hogy a keresztyén ember szeretete mindig Isten szentsége, tisztasága által kiáradó szeretet által meghatározott. Úgy független mindenféle ember elgondolástól, hogy azt, ami Isten akarata, Igéje szerint elfogadható, azt támogatja, segíti, de nyilvánvalóvá teszi mindenki számára, hogy egyedül Krisztusban van az ember számára megoldás, csak Őbenne és Őáltala van az ember számára élet, üdvösség, megtartatás.

Ez a magatartás azonban különös módon sokszor elutasításra talál a világban. Jézus életében nagyon jól látjuk, hogy Ő igazán minden emberi nyomorúsághoz odahajolt, mindenkin segített, aki Őhöz ment. Gyógyított, felemelt mindenkit, akit hozzá vittek, mégis szüntelenül szól a gyűlölködő hang körülötte.

Jézus ezért mondja nekünk is, hogy: „¹⁸Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. ¹⁹Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem a világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. ²⁰Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. ²¹De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem.”

Ettől függetlenül mégis Istennek Jézus Krisztusban kiáradt szeretetében megalapozva, a Krisztus indulatával, az az szeretettel kell minden ember felé közeledni! Szeretettel, hogy elmondhassuk az örömhírt mindenkinek, aki kész meghallani: Isten Jézusban szeret téged! Ha befogadod az Ő szeretetét, akkor életed élletté válik, szabaddá leszel mindentől, ami lehúz, ami megkötöz.

⁹Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben! ¹⁰Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. ¹¹Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljes legyen. ¹²Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. ¹³Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. ¹⁴Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. ¹⁵Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. ¹⁶Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendeltelek, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ¹⁷Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.

Jézus azonban ebben az Igében azonban egy nagyon fontos parancsot ad a tanítványainak, amit feltétlenül meg kell hallani és engedelmesen követni kell. Ezt mondja nekik: ¹²Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Majd így folytatja: „...én választottalak ki titeket, és arra rendeltelek, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök

megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ¹⁷Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást."

Jézus tanítványai egymással szeretetközösségben kell, hogy éljenek ebben a világban. Arról ismerik meg az emberek, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy szeretetitek egymást! - mondja Jézus.

Furcsa is lenne, ha a világ felé a szeretet parancsát követnénk, és egymás között pedig a közömbösség, vagy éppen a szeretetlenség lenne a jellemző. Ez nem csak hiteltelenné tenné a bizonyágtételüket, hanem egyszerűen ellehetetlenítené. Krisztusról ugyanis csak olyan közösség tud hatékonyan vallást tenni, csak olyan közösség tudja Őt jól szolgálni, amelyik az Ő szeretete által éltetett szeretetközösség.

A tanítványok legfontosabb feladata az, hogy Jézust dicsőítsék és Őrála tegyenek vallást minden ember előtt. Ha Jézust dicsőítjük és ha Őrála teszünk vallást az emberek előtt, akkor az a lényeges, hogy ezt együtt, egy szívvel és egy lélekkel tudjuk tenni. Ez pedig úgy sikerülhet igazán jól, ha egymást szeretjük. Ha nem a viták jellemzik a közösségünket, nem méricskéljük egymást, nem kérdezzük azt, hogy ki a jobb, ki a nagyobb hívő, hanem örömmel magasztaljuk Jézust és örömmel teszünk vallást az Ő szeretetéről. A szeretetközösség azt jelenti, hogy a kicsiny, az erőtelen éppen olyan fontos, mint a nagy és erős.

Többször előfordult az, hogy valaki elköltözött a gyülekezetünkől és új lakóhelyén próbált közösséget találni. Olykor egy egy testvérünk szomorúan jött vissza és elpanaszolta, hogy nem talált befogadó testvéri közösségre. Talán túlságosan merev volt a gyülekezeti élet, talán nagyon ítélető és méricskélő. Nehéz volt beilleszkednie. Talán a végén sikerült, de nem volt egyszerű.

Szeretni kell egymást. Jézus szeretetében el kell felejteni mindent, ami elválaszt, arra kell koncentrálni ami, aki összeköt s így kell meg találni a közösséget egymással.

A mi világunkban ezt nagyon kell tudni minden keresztyénnek, hiszen olyan sok ember él egyedül körülöttünk. Egyedül maradt valamiért, s közben olyan nagyon szeretne közösséget találni. Szeretné valakinek elmondani azt, ami a szívében van. Szeretné megvallani félelmeit, fájdalmát, szeretne beszélni azokról a terhekről, amiket hordoznia kell. Egy olyan gyülekezet, amelyik Jézus parancsát meghallotta és komolyan veszi, szinte szívja magába az ilyen embereket és Krisztus szeretetébe vonja.

Óriási missziói lehetőség a közösségeink számára ez. Nem kell mást tenni, csak szeretetközösségben élni. Az ilyen közösség szinte beszívja magába azt, aki elveszetten éli az életét.

S ez a szeretetközösség olyan formáló erejű közösségé tud válni, amelyikben mindenki növekedni kezd a hitben és az ismeretben is.

A gyülekezetekben, nagyon helyesen, vannak olyan alkalmak, amikor a tanítás hangzik el különféle témákról. Házasságról, gyermeknevelésről, vagy más kérdésekről. Jók ezek az alkalmak, de igazán a szellemi tisztulás, a növekedés olyan közösségben lesz látható, amelyik szeretetközösségként működik. Ilyen közösségben valósul meg az, hogy egymás hite által erősödnek a tagok, egymással való kapcsolatban tisztul a látásuk, nevednek az ismeretben. Ez egy folyamat, amit nem lehet előadássorozatokkal kiváltani.

A szeretetközösség azért is fontos, mert egy nyugtalan, zűrzavaros világban éljük az életünket. Mindenféle üzenetek, emberi igazságok szólalnak meg különböző oldalakról. Egy összetartó szeretetközösségben meg lehet szabadulni ebből a félelmetes zűrzavarból, olyan helyre, olyan közösségbe lehet érkezni, ahol Isten Igéje szól szeretetben. S ez olyan jó.

Azon gondolkodtam el a napokban, hogy a Biblia Isten Igéje és az Ige hirdetésére buzdít minden hívő embert. Ma azt látjuk a világban, hogy különféle igék hatnak az emberekre, befolyásolják az emberek gondolkodását. Ez mindig így volt. Az embereknek az életrendje a meghallott valamilyen Ige által alakult ki. Mi hisszük és tudjuk azt, hogy Isten Igéje az az információ, igazság, ami az az életet helyes irányba vezérli és az életet valóban segíti, és meggazdagít. A tanítványi szeretetközösségben ott valóban Isten Igéjére figyelhetünk, megerősödhetünk arra, hogy mindig Isten Igéjét tegyük az első helyre. A szeretetközösségben védettek vagyunk, nem zavar meg bennünket az a sokféle beszéd, ami a világ felől hangzik felénk. „¹⁶Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljete szívetekben Istennek.”(Kol.3:16)

A szeretetközösségben azt is megtapasztaljuk, hogy Isten Lelke sokféle lelki ajándékot helyez el a tagok életében. Mindenkinek az életében felfedezhetünk egészen különleges, fantasztikus ajándékokat. És ez azt eredményezi, hogy különféle gyümölcsök kezdenek teremni a gyülekezet közösségében. Olyan ajándékok, amik esetleg a világ számára is áldássá lesznek. De ha a világ számára

esetleg nem, a közösség számára mindenképpen valósággá válik a gyümölcstermés.

Elmondhatjuk azt, hogy az őskeresztyén gyülekezet szeretetközössége hogyan szüntette meg azokat az ellentéteket, amik annak a kornak az életét megnehezítették. Nem indítottak kampányokat, hogy bizonyos jelenségeket felszámoljanak, hanem a szeretetközösségben kialakult az új látás, az új életforma. Ilyen ellentét volt a szolga és a szabad, a zsidó és a görög ellentéte, vagy éppen a férfi és a nő életrendjének a problémája. Krisztusban, egymással szeretetközösségben eljutottak arra, amit Pál mondott: „...nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.”

Rendkívüli fontosságú az, amit Jézus mond nekünk: „¹²Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.”

Rendkívül fontos tehát, hogy Istennek a Jézus Krisztusban kiáradó szeretetében éljük az életünket. Fontos, hogy halljuk meg, hogy Jézus azt mondja nekünk: Maradjatok meg az én szeretetemben! S ez a szeretet határozza meg életünket, amíg itt vagyunk ebben a világban. Mindenki hadd érezze meg azt, hogy Isten csodálatos szeretete hordoz bennünket és árad át rajtunk. De nem felejtsük el soha, hogy ennek a szeretetnek a nagy ajándéka, hogy Isten gyermekei vagyunk és testvérek. Jézus azt akarja, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeret bennünket, s azt akarja, hogy mindenki lássa a szeretetközösség megerősödése, élő működése által, hogy valóban Jézus tanítványai vagyunk.

A modern liberalizmusról

¹²Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. I.János 5;12.

Az elmúlt századokban az emberek gondolkodását alapvetően meghatározta a keresztyén erkölcs, amelynek alappillére a Tízparancsolat. Senki nem vonta kétségbe ennek az erkölcsi normának az érvényességét. A bibliai mértékek az élet minden területét erőteljesen és hatékonyan szabályozták. Korunk egyik

legfélelmetesebb jelensége az, hogy emberek milliói élnek úgy, hogy semmiféle értékrendet nem ismernek és nem tartanak magukra nézve kötelezőnek, legfeljebb alkotnak maguknak egy saját értékrendet, vagy elfogadják és igyekeznek követni valamelyik embercsoportnak az erkölcsi nézeteit. Ez azt eredményezi, hogy a társadalom morálisan szétesett állapotban van, illetve az erkölcsi nézetek szempontjából erőteljesen megoszlik. Különbféle egymással ellentétes, olykor igen szélsőséges nézetek jelennek meg a társadalomban. Ezek a szélsőséges és egymással vitában álló nézetek próbálkoznak azzal, hogy egy demokratikus társadalmat hozzanak létre. Természetesen demokratikus társadalom csak ott lehet működőképes, ahol az emberek bizonyos alapvető erkölcsi, etikai kérdésekben azonos nézeteket vallanak és követnek, s valamilyen módon kulturáltan tudnak élni.

Az erkölcsében relativizálódott társadalom legfőbb, legmeghatározóbb értékei a következők lehetnek: fogyasztás, siker, gazdagság, hatalom, verseny, állandó növekedés, hedonisztikus életforma, ösztönök általi meghatározottság, szexuális vágyak kiélése... Mindez azt mutatja, hogy a modern, felvilágosodott ember, erkölcsi értékek hiányában emberlétét elveszítve, egyre inkább az állatvilág felé közeledik moráljában, életformájában, életminőségében. (Bár lehet, hogy ezt az állítást az állatok sértésnek vennék!) Mindenképpen igazzá válik az, hogy az ember, amikor nagynak érzi magát, amikor úgy érzi, hogy már-már megistenült, akkor életformája megközelíti vagy akár el is éri az állati létformát. Ezt a „felvilágosodás” hatására kialakult istentagadó életformát ma modern (bal)liberális életformának nevezzük.

Az erkölcsi hanyatlásnak a súlyos következményei közel egy évszázada érzékelhetőek ugyan, de még nem jutottunk el a teljes mélypontra. Sejtethető azonban az, hogy a teljes káosz felé vette az irányt a (bal)liberálissá vált világ, amely erőteljesen munkálja az emberekben a csalódottságot, az emberi élet értelmetlenségének, kiüresedésének az érzését. Valószínű, hogy egy ilyen folyamat egy antikrisztusi totális diktatúrához vezet el igen rövid időn belül, amelyikben a keresztyénségtől ellopott szeretet fogalma és a humánus alapfogalom lesz, de aminek természetesen semmi köze sincsen a Bibliához.

Vissza kellene térni a bibliai mértékekhez. Az egyházaknak, az igehirdetőknek az a feladata, hogy ezt szolgálják teljes erővel. Mondják el mindenkinek, hogy egyedül és kizárólag Jézusban van megoldása az emberi életnek, és a világnak is Jézusra van szüksége, hogy pozitív módon alakuljon a sorsa, s a sok szenvedés okozó, félelmetesen súlyos gondok és feszültségek megoldódjanak.

El kell mondani mindenkinek azt, hogy: ¹²Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.

²⁰Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. (Gal.2;20)

A ma azt szeretném, ha újra a húsvéti események felett csendesednék el, s hallanánk meg az általuk megszólaló üzenetet.

A történet, bármelyik evangéliumból olvassuk is, azt mondja el, hogy a megfeszített Jézus harmadnapon feltámadt a halálból és élő személyként, élő Úrként jelent meg a tanítványok között. Feltámadása után még negyven napig nem távozott el és több alkalommal jelent meg a tanítványok számára. Igaz a tanítványok mérhetetlen zavarát is érzékeltetik az evangélistánk, hiszen felfoghatatlan számukra az, hogy Jézus, akit eltemettek, hozzájuk érkezik, de minden alkalommal mégis átéli Jézus jövetelét, valóban találkoznak Ővele. Így olvassunk erről Pál apostol vallástételében, a korinthusiaknak írt első levélben: „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, ⁴eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint, ⁵és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. ⁶Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. ⁷Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak. ⁸Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is. ⁹Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak nevezzenek, mert üldöztem Isten egyházát.” (I.Kor.15;5-9.)

Sokan ma is kétségbe vonják Jézus feltámadását. Azt mondják, hogy ezeket a történeteket a tanítványok, Jézus követői találták ki. Nem meglepő ez, hiszen az emberek nagy többsége ma is azt vallja, hogy igaz a néphagyomány, amely szerint az elhunytak közül szerint még nem jött vissza senki. Az emberi tapasztalat, az emberi ész, felfogóképesség nem tudja igazságként, tényként elfogadni a halál utáni életet, illetve a feltámadást. A zsidóság egy része ugyan hitte, hogy van élet a halál után és a pogány vallások tanításaiban sok helyen találunk ilyen

értelmű nyilatkozatot, de a racionálisan gondolkodó, a magát felvilágosultnak nevező ember számára a feltámadásról szóló híradás elfogadhatatlan.

Jézus feltámadásának a tényét nem is könnyű elfogadni az embernek, hiszen a tanítványok is kételkedtek, amikor hírt kaptak az asszonyoktól Jézus feltámadásáról. Úgy gondolták, hogy a fájdalom által kiváltott vízió megtévesztése nyomán beszélnek ilyen képtelenséget. De ha elcsendesedünk akkor segít bennünket a húsvét csodájának, a feltámadásnak az elfogadásban az, hogy a feltámadott Jézus személyes jelenléte megmutatkozott nem csak abban a negyven napban, amíg még itt volt a földön, hanem az elmúlt évezredekben is, és a jelenben is, mert sokféleképpen megmutatta, hogy él és megmutatja az Ő jelenlétét és hatalmát minden időben, megmutatja hatalmát azoknak az életében és élete által, akik hisznek Őbenne.

A feltámadott Jézus mindenképp előtt abban mutatja meg a hatalmát, hogy annak az élete, aki hisz Őbenne, aki befogadja Őt alapvetően megváltozik. Minden igehirdetésnek ez az alapvető üzenete: Fogadd be a szívedbe Jézust, tárj ajtót előtte és amikor megnyitod a szívedet, akkor megtapasztalod, hogy életed megváltozik. Ő felemel Téged! Életet ajándékoz neked. Gyógyító erői az életedbe áradnak!

A testi indulatoktól meghatározott, ösztönök által vezérelt életből, amiben az ember testi születésétől kezdve él, Jézus hatalma által egy minőségileg más élet formálódik ki szinte egyik pillanatról a másikra. De talán nem is jó ez a megfogalmazás, hogy kifformálódik, hanem inkább azt kell mondani, hogy új élet születik Jézus személyes érkezése, hatalma által.

Ez az új élet sokféle minőségi változást mutat. Mindenképp jellemzi a tiszta gondolkodásmód, a testi érzésektől megtisztult igényes életforma. Ennek Jézust befogadó, újjászületett embernek az életében megjelennek olyan értékek, amik minden vele kapcsolatban lévő ember számára áldást hordoznak. A szeretet, a jószág, a szelídség, az alázat, az ismeretben és a jóban való növekedés, meggazdagodás igénye, a világ és a földi élet dolgainak a világos értékelése és sok más érték. Mert a feltámadott Jézus által megtisztul az ember látása, igaz, helyes értékrendben tud gondolkodni Nyilvánvalóan hosszan lehet sorolni azokat az értékeket, azt a többletet, amit az új élet hordoz, amire egy igehirdetés keretén belül nincsen lehetőség. Ez az óriási változás pedig soha nem emberi erőforrásból táplálkozik, soha nem az emberi akarat munkálja, hanem a szívben Lelke által élő, feltámadott Jézus Krisztus munkálja mindezt a Lélek által.

De Krisztus hatalma abban is megmutatkozik, hogy az egyén életében gyógyulási folyamatok indulnak meg. Szenvedélyekből, bűnökből, különféle megkötözöttségekből, súlyos erkölcsi mélységekből, hibákból szabadulni kezd az ember. Az élő, a feltámadott Jézus hatalma mutatkozik meg ezekben a gyógyulásokban, szabadulásokban.

A feltámadott Jézus hatalma mutatkozik meg abban is, ahogyan formálódik a hitben élő emberek családi élete, közösségbe tagozódása.

A család Jézus hatalma által egy szeretetközösségként működik, amelyben az igazi szeretet, a hűség, az egymás tisztelete, szolgálata a jellemző, és amelyikben az élő Jézus Krisztus van a középpontban, hiszen Ő, a feltámadott lesz az Úr.

A család pedig természetes módon betagozódik a hívők közösségébe, a gyülekezetbe, amely ugyancsak egy szeretetkapcsolatban élő, egymásra figyelő, egymást szolgáló közösség lesz.

²⁰Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. (Gal.2;20)

Jézus hatalma megmutatkozott abban, hogy ez a közösség, az egyház egyre jobban áthatotta és meghatározta az embervilágot. Mindenütt megjelennek ezek a közösségek, a gyülekezetek, az apostolok missziói munkája nyomán. A gyülekezetek alakulása, az egyház növekedése, erősödése sem emberi teljesítmény következménye, hanem a feltámadott, az élő Jézus Krisztus munkája, aki Igéje és Szentlelke által munkálkodik, folyamatosan teremti az egyházat.

Néhány évszázad alatt átformálódik a világ és egy olyan új világ jön létre, amelyikben minden mássá lesz. Régi, talán változhatatlan tartott szokások, hagyományok, törvények eltűnnek, semmivé lesznek és kialakul egy új világ, egy új világrend. A feltámadott Úr, Lelke által, olyan változásokat munkál, ami emberi eszközökkel, emberi erőfeszítések által nem formálható ki.

Mindebben mindenki számára látható, hogy Jézus valóban feltámadt, valóban él. Ilyen nagy változásokat egy rövid ideig élt mártírhalált vállaló vándortanító

tanításai nem hozhatták volna létre, csak egy feltámadott, élő Úr hatalma által, munkája által valósulhattak meg.

Jézus tehát valóban, bizonyíthatóan feltámadt a halottak közül. Él, munkálkodik azoknak az életében, akik Őt befogadták, személyes kapcsolatban van velük és hatalmas erejét megmutatja azoknak az élete által, akik hitben élnek, munkálkodik ebben a világban.

Még azt is el lehet mondani a feltámadás kapcsán, hogy az élő, feltámadott Jézus az Ő népének élete, szolgálata, példamutatása által rövid idő alatt átformálta ezt az egész világot. Nem lett mindenki az Ő követője, tanítványa, nem lett keresztyén a világ, de az Ő hatalma ennek a világnak az életét, rendjét alapvetően megváltoztatta az Ő népe által.

Általánosan elfogadott lett az emberek között pl. a szegények felkarolása, a betegek ápolása, gyógyíttatása. A világ elfogadta ezt a gondolatot, ami korábban nem volt gyakorlat. Kórházak épültek és szegényeket támogató intézmények jöttek létre Jézus szeretetétől és Igéjétől inspirálva. Kialakult egy olyan iskolarendszer, amelyik a jövő generációt készítette az aktív életre. Az emberek segítőkészen kezdtek viszonyulni egymáshoz, a másik ember iránti szeretet és tisztelet határozta meg az életet, s az önzés, a törtetés, ami a pogányságot jellemezte inkább, megszűnt vagy szelídülni kezdett. Úgy fogalmazzuk meg ma ezt, hogy létrejött egy olyan társadalom, amelynek már a keresztyén gyökerekből fakadt az élete. Nem keresztyén társadalom ez, hanem a keresztyénség által meghatározott társadalom. Ez természetesen nem mindig és nem mindenben tökéletes, minden időben változó képet mutat, nem mindig és nem mindenben volt példamutató ennek a működése, de alapvetően mégis ez jellemezte a társadalmat mintegy 2000 éven át.

Az élő Jézus hatalma tehát egy olyan hatalom, amely képes volt megváltoztatni az egész világot, s képes volt arra, hogy ezt a változást évezredekig át megtartsa.

²⁰Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. (Gal.2;20)

Mi azt éljük át a mi életünkben, hogy az élő Jézus által munkált életforma egyre inkább megerőtlenedik és az ősi pogányság tör rá hatalmas erővel a világunkra. Kiürülnek a templomok, a templomban lévők is csak formailag vannak jelen az istentiszteleteken, valamilyen vallásos cselekményt gyakorolnak. Az élő Jézus jelenléte pedig egyre kevesebb embernek, közösségnek az életét hatja át. Ennek következménye az a szomorú és félelmetes folyamat, ami végbemegy a világunkban. A keresztyénség felelős érte! Amikor azt mondják emberek, hogy én nem vagyok olyan rendszeresen ott a templomban, hanem otthon imádkozom, akkor megvallják, hogy aktívan részt vesznek ebben a romlási folyamatban, cselekvő módon okozói annak.

Ez mutatkozik meg aztán abban, hogy az egyik ember nem becsüli meg a másikat, hogy a durvaság, a törtetés, az önzés az anyagiasság árasztja el a világot. Széthullik minden, ami eddig biztosnak és rendíthetetlennek látszott. A drog, az alkohol, a depresszió és az erőszak uralkodik mindenütt. Széthullik a család, felületessé válnak az emberi kapcsolatok... Nem sorolom tovább.

A felvilágosodás az embert, az észet ültette a trónra és ennek meg lett a következménye! Mert ahol az ember ül a trónon, ahol az ember önmagát nevezi ki istennek, ott a romlás egészen természetes folyamat. Az ember zsenialitása csak a bestialitásának megmutatására elegendő. Kialakulóban van egy olyan világ, amelyikben megvalósul a Jelenések könyvének jövendölése: „¹És láttam, hogy a tengerből feljön egy fenevad, tíz szarva és hét feje volt, szarvain tíz korona, és a fejein istenkáromló nevek.²Ez a fenevad, amelyet láttam, párduchoz hasonlított, lába, mint a medvéé, szája, mint az oroszláné: a sárkány átadta neki erejét, trónját és nagy hatalmát.³Láttam azt is, hogy az egyik feje szinte halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult. Az egész föld csodálta a fenevadat: ⁴imádták a sárkányt, mivel átadta a hatalmat a fenevadnak, imádták a fenevadat is, és így szóltak: Ki hasonló a fenevadhoz, és ki tudna vele harcra kelni? ⁵És adatott neki nagyokat mondó és istenkáromló száj, és adatott neki hatalom a cselekvésre negyvenkét hónapon át; ⁶és megnyitotta száját káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az ő nevét és sátorát, azokat, akik a mennyben laknak. ⁷Megadatott neki, hogy hadat indítson a szentek ellen, és legyőzze őket, megadatott neki a hatalom minden törzs és nép, minden nyelv és nemzet felett: ⁸hogy imádjá őt mindenki, aki a földön lakik, akinek nincs beírva a neve a megöletett Bárány életkönyvébe a világ kezdete óta. ⁹Ha valakinek van füle, hallja!”

Mindaz, amit látunk körülöttünk azt mutatja, hogy rendkívül nehéz idők következnek el erre a világra, sok szenvedéssel és sok nyomorúsággal! Ma már

ezt mindenki érzékeli, aki egy kicsit képes felfogni a világunkban végbemenő folyamatokat. Az emberek ijedten újabb és újabb ötletekkel állnak elő, hogy hogyan lehet mindezt megakadályozni. Mindenki megpróbálja elmondani, hogy szerinte mi lenne itt a megoldás. Vannak egészen primitív ötletek és vannak igen jól hangzó, reménységet adó megoldási tippek. Azonban tudnunk kell, hogy minden megoldás hibás, minden remény csak valami gonosz lázalom. Itt ugyanis arról van szó, hogy az élő Jézus hatalma nincsen olyan erővel a világban az Ő népe által, mint korábban, s a gonoszság, a sötétség erői, szellemi hatalma árasztotta el ezt a világot. A mélységből feljönnek azok az emberellenes erők, amiket az ember képtelen megfékezni és legyőzni.

A megoldás az lehet egyedül, hogy mi, akik itt vagyunk még az istentiszteleten (15-20), a református egyházban ma kb. 50 000 ember, mert vasárnaponként az egész országban kb. ennyien vannak a templomban a 10 000 000-ból, vagy az 1 600 000- reformátusból, szívünkbe kellene fogadni Jézust, az élő és feltámadott Jézust és nem az írástudók Krisztusát, s engedni kellene, hogy életünket formálja át. Jelenjen meg életünkben az Ő formáló, teremtő ereje. Tegye az életünket értéket hordozó, fegyelmezett, hűséges létté. Kérni kell azt, hogy erősítsen meg bennünket Lelkével, hogy a környezetünkben lévők felé erővel és hatalommal tudjuk hirdetni az evangéliumot. Mert a hívő embernek egyetlen fegyvere van, amivel küzdeni tud Jézus uralmáért, az élő Krisztus jelenlétét és szeretetét hirdető evangélium. Ha hűségesen mindenki a helyén lesz és teszi a dolgát, azt amit Jézus rábízott, akkor meg fogjuk tapasztalni azt, hogy az evangélium hatalmas erő, ami képes legyőzni az emberi ellenállást, hitetlenséget. Megfordítható, megváltoztatható az a tendencia, amiben élünk. Jézusnak, az élő Jézusnak az uralmába kizárólag az evangélium hirdetése által lehet embereket meghívni. Jézus uralmának kell megjelenni az emberek életében, megerősödni ebben a világban, hogy változások következzenek be. S az evangéliumot egyedül a hitben élő emberek tudják hirdetni!

Nem könnyű küzdelem ez! Ne ringassuk magunkat valamilyen romantikus álomban. A világ támadni fog bennünket, ha ezt hűségesen tesszük. Gúnyolni és üldözni fognak bennünket. Betiltanak, talán még az egyházból is kizárnak bennünket. Elneveznek mindenféle szektásnak és vallásos fanatikusnak. Erre azonban nem kell figyelnünk, nem kell ezzel törődni. Nem emberek tetszését kell kiérdemelni, hanem a feltámadott, élő Jézushoz kell hívni az embereket. Vállalni kell az üldözést is, ha olyan idő következik el. Mert nemsokára üldözni fogják az igazi keresztyéneket az egész világon.

Ha Jézusban megerősödünk, akkor ez hatni fog erre a világra is, amelyik a gonosz erők csapdájába esett, és tehetetlenül vergődik ebben a csapdában. Jézus azt akarja, hogy induljunk el és küzdjünk az Ő oldalán. Hagyjuk el, felejtsük el a különféle szép beszédeket és a mai egyházra olyan jellemző mindenféle emberi figurázást, praktikát. Jézus él és nekünk Vele, az Ő erőivel megerősítve kell élnünk és küzdenünk. Jézus él, élni akar bennünk és közöttünk és rajtunk át az Ő hatalmas erejével formálni akarja ezt a körülöttünk lévő világot.

Tudomásul kell venni, hogy a keresztyénségnek az elmúlt 2000 éves története lezárult. Új korszak érkezett el. Ami volt az nem hozható vissza többé és nem is alkalmas semmire már. Ebben az új korszakban csak akkor maradhatunk meg, akkor lehetünk meghatározó erővé, ha a feltámadott Jézus bennünk él és közöttünk van.

Természetesen van egy olyan variáció is a mi életünkben, hogy a pogányság elsőprő erejét már nem tudjuk megtörni semmi módon. A felvilágosodás, a liberális és istentelen életszemlélet hatalmas erővel tarol le mindent és rombolja szét az életet. Ha ez így van, akkor is arra van szükségünk, hogy az élő Úr hatalma, kegyelme tartson meg bennünket. Tartson meg egy olyan világban, ahol egyre nehezebb lesz hitben élni, de egyre nehezebb lesz emberként is élni. Erősödjünk meg az élő Úrban, az Ő szeretetében, hatalmas erejében. Jézus ugyanis nemsokára visszajön és felveszi ebből a világból azokat, akik az övéi. Nem hagyja őket el, nem hagyja őket elveszni. Így olvassuk az Igében: ³Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket. Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia. ⁴Ez majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgyhogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten...". "amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, ¹⁷azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. ¹⁸Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel!"

Jézus feltámadott, él. Ő velünk van, ha mi hiszünk Őbenne, megmutatja hatalmát, erejét bennünk és általunk. Megtart bennünket és Ő az, aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint.

„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!” - (Zakariás 4:6.)

Ma az élet minden területén arra törekszenek az emberek, hogy hatékonyabb munkával és folyamatosan megújuló technológiákkal nagyobb és nagyobb teljesítményt érjenek el. A lelki életben is kísért ez a törekvés mindenkit, különösen a lelkipásztorokat. Hitben élő gyülekezeti tagok és lelkipásztorok sok munkával szüntelenül törekednek a hatékonyabb szolgálat végzésére, s különféle modern technikákat, istentiszteleti és közösségépítő formákat igyekeznek alkalmazni, hogy az egyháztól elidegenedett embereket elérjék, megszólítsák és visszavezessék az egyház, a gyülekezet közösségbe.

A szorgalmas és állandóan hatékonyabb munkára törekvő emberek azonban a világban is sokszor tapasztalják azt, hogy nem mindig elegendő az emberi igyekezet. A világban végbemenő különféle folyamatok, természeti katasztrófák és váratlan események (árvíz, szárazság, járványok stb.) megronthatják és visszavethetik az emberek jól megtervezett, szorgalmas munkájának eredményeit.

A hívő embereknek pedig tudni kell, még a lelkipásztoroknak is, hogy bár nagyon fontos a szorgalmas munka és az odaadó szolgálat, Isten országának építése első renden nem csupán emberi feladat, hanem legfőképpen a Lélek munkája által történik. Ha a Lélek nem munkálkodik, akkor az emberi szolgálatok, bármilyen nagyszerűek és korszerűek, szinte semmi eredményt nem hoznak.

A Lélek munkája úgy tapasztalható meg, hogy az Istennek szolgáló ember érzi, tapasztalja, hogy van a munkáján áldás. Isten csodálatos ereje kezd megmutatkozni a különféle szolgálatokban. Ajtó nyílik meg ott, ahol minden lezárulva látszik. A semmiből egyszerre csodálatos gazdagság bomlik ki. Emberek hitre jutnak, közösségre jutnak egymással és elindulnak olyan folyamatok, amiknek gyümölcséről a szolgálatot végző még csak álmodni sem mert.

Hívő embereknek, lelkipásztoroknak igen fontos ezt tudni és erre építeni a szolgálatukat, életüket. Érezni kell mindig azt, hogy nem vagyok olyan fontos, amilyennek képzelem gyakran magamat. Fontos tehát, hogy aki Istennek szolgál teljes szívvel szolgáljon, de soha ne tartsa magát olyan fontosnak, hogy azt higgye, hogy az Ő munkája nélkülözhetetlen és leleményességével, modern módszereivel és szorgalmával mindent megoldhat, mindent elérhet. Isten munkálkodik ebben a világban, az egyházban, a gyülekezetben Lelke által. Mi ebben a munkában Isten ajándékaként részesek lehetünk akkor, ha magunkat

megalázva, nagy öntudatunkat félretéve és fontosságunkat elfelejtve, nem leszünk akadályai a Lélek munkájának.

Tanuljuk meg: Nem erővel és nem hatalommal, hanem az én Lelkemmel, mondja a seregeknek Ura!

Ne hidd magadról, hogy te vagy a világ Megváltója! Csendesedj el és légy alázatos, hogy a Lélek munkáját megláthasd, megtapasztalhasd! Ne felejtse el, hogy „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Jakab 4:6.) Isten nem azt akarja, hogy te naggyá légy és sikeressé, hanem Ő akar naggyá lenni az életedben, szolgálatodban!

Minden vigasztalás Istene

³Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. (II.Kor.1;3-4.)

A napokban egy orvosi rendelő előtt várahoztam. A betegek a felhangzó hívásra, érkezési sorrendben, indultak a vizsgálatra. Várahozás közben váratlanul arra lettünk figyelmesek, hogy valaki kijött a rendelőből és keserves zokogás tört fel belőle. Kísérője igyekezett vigasztalni, erősíteni, de láthatóan erőtlének voltak a szavai, mert az illető betegnek valószínűen olyan lesújtó diagnózist közölt az orvos, aminek hatását nem lehetett semmilyen gyors vigasztalással enyhíteni. A zokogó asszonyt valószínűleg lánya kísérte. Leányának erőtlenségét mutatta az, hogy vigasztaló szavait mondogatva erősen átölelte zokogó édesanyját, arcát arcához szorította, hogy testi közelségével, érintésével megnyugtassa a félelmében, a megrendültségében.

Mi emberek kerülünk ilyen helyzetbe földi életünk során. Azok, akik szeretnek bennünket nem tehetnek mást ilyen helyzetben, csupán együttérzéssel és szeretettel támogatnak bennünket, és ugyanakkor maguk is szenvednek tehetetlenségüktől, annak tudatától, hogy semmi módon nem tudnak segíteni rajtunk. A bajban lévők általában saját magával kell megküzdeni. A körülötte lévők szeretete, együttérzése ugyan segítséget jelent a számára egy bizonyos mértékig, de problémájával, félelmeivel mégis egyedül kell szembenéznie, megbirkózni. Akkor, ha a környezetét folyamatosan terheli fájdalommal és tőlük vár segítséget csupán, akkor ezzel olyan mértékben megterheli a körülötte

élőket, hogy akár el is fordulhatnak tőle, nem szeretetlenségből, hanem azért, mert hosszabb ideig nem tudják elhordozni a bajban lévőnek görcsös kapaszkodását és saját tehetetlenségük érzését.

Az apostol azt mondja el, hogy Istennél van minden helyzetben vigasztalás. Ő a „az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban”.

Isten vigasztalásának ereje mindenekelőtt abban nyilvánul meg, hogy szeretetét kiárasztja ránk és felemel minket az Ő élő jelenlétébe.

Isten jelenlétének dicsősége olyan hatalmas erővel árad ki arra az emberre, aki nyomorúságában Őhöz fordul, hogy mindaz, ami olyan fájdalmas, ami olyan nagy fenyegetést, veszélyt jelent a számára, az megerőtlenedik. István vértanú szenvedése juthat eszünkbe, akik vádlói előtt van és élete utolsó pillanatai éli már és ezeket a pillanatokot úgy éli át, hogy azt tudja mondani, így olvassuk: „⁵⁵Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint Isten jobbjá felől áll. ⁵⁶Ekkor így szólt: Íme, látom a megnyílt eget és az Emberfiát, amint Isten jobbjá felől áll. ⁵⁷Akkor azok hangosan kiáltoztak, bedugták a fülüket, és egy akarattal rárohantak, ⁵⁸azután kiűzték a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig egy Saul nevű ifjú lába elé tették le felsőruháikat. ⁵⁹Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: Uram, Jézus, vedd magadhoz lelkemet! ⁶⁰Azután térdre esett, és hangosan felkiáltott: Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt! És amikor ezt mondta, meghalt.”(Ap.csel.7:55-60.)

Isten szeretete, dicsőségének fénye olyan vigasztalás az ember számára, ami minden mélységben, minden fájdalomban megerősíti és segítséget ad a számára. Mozgósítja a belső erőforrásokat és mennyei erővel is erősít. Ezért rendkívül fontos Jézus Krisztus által Isten szeretetében élni, és akkor, amikor valami megrázó esemény történik, váratlan helyzet alakul ki, akkor még inkább megnyílni ez előtt a szeretet előtt.

De Isten jelenlétében az ember tudja azt is, hogy Istennek van hatalma arra, hogy megszabadítson bennünket. Őelőtte nincsen olyan baj, nyomorúság, amelyből ne tudna kiragadni bennünket. Életünk során sokszor megtapasztaltuk már azt, hogy csodálatos módon ajtó nyílt előttünk ott, ahol emberileg semmiféle továbbhaladásra nem volt lehetőség.

Nyomorúságainkban Isten megbizonyítja irántunk érzett végtelen szeretetét, és megláttatja velünk az Ő csodálatos hatalmát. Semmi sem lehetetlen az Ő számára.

Természetesen van olyan helyzet is, amikor a szenvedés, a nehézségek arra szolgálnak, hogy Isten valamit elvégezzen bennünk, vagy általunk. Amikor az Ő szabadító hatalmát megtapasztaljuk, akkor értjük meg azt, hogy miért is kellett a mélységeken áthaladni.

De végső esetben, amikor már fizikailag nincsen semmiféle lehetőség a szabadulásra, akkor a hitben élő ember tudhatja azt, hogy élete Isten tulajdona. Isten pedig azt, aki az Övé nem hagyja elveszni, nem hagyja megszégyenülni. Így olvashatjuk a római levélben: „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? ³²Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? ..... ³⁷De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. ³⁸Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, ³⁹sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”(Róma 8;31-39.)

Minden vigasztalás Istene

³Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. (II.Kor.1;3-4.)

Az apostol miután elmondta a bátorító üzenetet feladatot ad levele olvasóinak: Isten „megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”

Ha megértettük, hogy Isten, a Jézus Krisztusnak Atyja az, aki minden vigasztalásnak Istene, akkor egyértelművé válik számunkra az, hogy nem a mi vigasztalásunkra van szüksége a mellettünk lévő és nyomorúságban vergődő embereknek, hanem Isten vigasztalására. Természetesen a mi együttérzésünk, a mi szeretetünk sem lényegtelen, de nem elegendő arra, hogy igazi vigasztalást adjon. Isten vigasztalására van szüksége minden embernek. Isten vigasztalás pedig egyedül Jézus Krisztusban adatik.

Mindig megrendülten hallgatom azokat az igehirdetéseket, amikkel igehirdetők emberi módon szeretnék vigasztalni azokat, akik Istentől távol élnek. Sőt, nem

csak vigasztalások, hanem erkölcsi, lelki tanítások is hangzanak el olyan emberek felé, akik Istentől távol, elveszetten élik az életüket. Az ilyen igehirdetés egyrészt azt a reakciót váltja ki, amely az emberek lelkesedését jelzi. Milyen szép beszéd volt! – mondják, jelezve, hogy semmit nem értenek belőle. Másokban azonban ellenállást ébresztenek. A vigasztalást csupán kegyes beszédnek érzik, az erkölcsi és egyéb tanításokat pedig gyakran idejétmúlt okoskodásnak vélik és vitatkozni kezdenek vele.

Tudomásul kell venni, hogy Isten vigasztalása, bölcsessége egyedül Krisztusban adatik az ember számára. Amíg Jézus Krisztust be nem fogadja valaki, addig minden szép és okoskodó beszéd erőtlen, s talán értéktelen is.

Ha azzal a vigasztalással szeretnénk megvigasztalni másokat, nyomorúságban lévőket, amit mi kaptunk, akkor először Krisztusról kell vallást tenni, Krisztushoz kell vezetni a szenvedőt, hogy feltáruljon számára Isten irgalmassága, megtapasztalja azt, hogy Ő valóban **„az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban.”**

Az apostol miután elmondta a bátorító üzenetet feladatot ad levele olvasóinak: Isten **„megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”**

Minden vigasztalás Istene

³Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. (II.Kor.1;3-4.)

Nem olyan nagyon régen mondta el valaki azt, hogy evangélizáció volt a gyülekezetükben. Egy jó nevű és hívő körökben általánosan elismert, kedvelt lelkipásztor szolgált a gyülekezetben. Az istentisztelet után az egyik kedves, sokak által elismert hívő asszony odaszólt a mellette ülőnek: No látod! Neked is meg kellene végre térni! Az illető, aki örömmel hallgatta az igehirdetést, amikor ezt a megjegyzést meghallotta, akkor később megbántottan azt mondta a

ismeerőseinek: Na, én most voltam utoljára ilyen összejövételre, soha többet nem jövök el evangélizációnak nevezett alkalomra.

Gyakran fordul elő, hogy hívő emberek, lekipásztorok is, különféle kritikai megjegyzést engednek meg maguknak, ítékeznek emberek felett, és különféle feltételeket szabnak számukra, amiknek teljesítésével azok bizonyíthatják igaz keresztyénységüket.

Ennek a magatartásnak az oka nem csak a lelki éretlenség (butaság), vagy a tapintatlan szeretetlenség, hanem egy erős kompenzációra való törekvés is, amely által az illető saját bizonytalanságától szeretne megszabadulni. Amikor a másikat kritizálok, ítélgetem, akkor ez számomra mindig egy biztonságérzetet ad: Bezzeg én! Én nem vagyok olyan! Én megtértem, befogadtam a szívembe Jézust, nem úgy, mint ez a másik!

Pál apostol szavai így hangzanak felénk: „³Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”

Isten az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene! Ha mi ezt tudjuk, akkor a mi feladatunk az, hogy az irgalom Atyjának és minden vigasztalás Istenének szolgálói legyünk az emberek között. Senki nem bízott meg bennünket azzal, hogy ítélgessünk, megszégyenítsünk másokat, kirekesszünk embereket, vagy valamilyen mértéket állítsunk az emberek elé, aminek teljesítését megköveteljük (hívő emberként, lekipásztorként...) a hitük komolyságának bizonyítására. Egyedül az evangélium bízott ránk. Krisztusról, Istennek Krisztusban megjelent irgalmáról, vigasztalásáról tanúskodhatunk. Elmondhatjuk, hogy életünkben ez miképpen érvényesült, és megmutathatjuk annak gyümölcsseit szavaink és tetteink által! Kizárólag Isten irgalmának, vigasztalásának szolgálata lehet a mi szolgálatunk, semmi más. A halálban, bűnben élő, elveszett embernek nincsen szüksége fontoskodó és megalázó kijelentésekre, ostoba dogmatikai okfejtésekre, hiszen bajban van, elveszettsége miatt szenved. Irgalomra, szeretetre, isteni vigasztalásra van szüksége.

Sajnos sok népegyházi fundamentalista közösség ezt nem képes megérteni és irgalom, vigasztalás helyett a szeretetlen agresszióval igyekszik a bűnöst jó útra téríteni és így aztán üdvözíteni. Ez azonban, ha néha sikeresnek látszik is, nem teremhet jó gyümölcsöt. Csak az a keresztyén ember szolgálja Istent, aki az Ő irgalmát és vigasztalását képviseli.

Tudomásul kell vennünk azt, hogy Isten nem vár el semmit tőlünk, emberektől, mert, ha valaki, akkor Ő tudja, hogy mi hamisság, s bűn vagyunk. Ő kezdi el bennünk Igéje és Lelke által a változást és ő az, aki felemel minket az Ő világosságába, egy új, és megszentelt életre. Ő az „³Áldott Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, s azzal bízott meg bennünket, hogy mi is megvigasztaljunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”

Hogyan lehet ismereteket szerezni és hogyan lehet növekedni az ismeretben?

Márk 9;²Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, felvitte csak őket külön egy magas hegyre, és szemük láttára elváltozott. ³Ruhája olyan tündöklő fehér lett, amelyet a földön ruhafestő nem tud fehéríteni.⁴És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt, és beszélgettek Jézussal. ⁵Péter megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lenni; hadd készítsünk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.⁶Nem tudta ugyanis, hogy mit beszél, mert nagy félelem fogta el őket. ⁷De felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok! ⁸És amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül. ⁹Amikor jöttek lefelé a hegyről, megparancsolta nekik, hogy senkinek el ne mondják, amit láttak, csak amikor az Emberfia már feltámadt a halottak közül.

Márk 9:1-9.

Jól ismerjük mindannyian ezt a történetet, Jézus megdicsőülésének történetét, és tudjuk azt is, hogy üzenetek gazdagsága szól felénk ebből a történetből!

Mindenekelőtt azt láthatjuk, hogy Jézus a tizenkettőből csak három tanítványt visz fel a hegyre, hogy megdicsőülésének eseményét átélhessék, annak szemtanúi lehessenek. Ez a három tanítvány Jézus számára a legkedvesebb a tizenkettő közül. Ez a belső tanítványi kör. Több olyan különleges esemény részesei lehetnek ők, amiket a többi tanítvány nem élhetett át. Kérdezheti valaki, hogy vajon miért olyan kedves Jézus számára ez a három tanítvány? Miért kivételezik

velük? Miért ők azok, akik több titkot ismerhetnek meg, mint a többi tanítvány? Jézus előtt nem egyforma mindenki? Mégis csak van személyválogatás Jézus szeretetében?

A válasz egyszerűen hangzik! Azért vannak közelebb Jézushoz ők és azért jelenti ki számukra Jézus gyakrabban a rejtett titkait, mert ők azok, akik valóban teljes szívből szeretik Jézus. Szívükben lángoló szeretet van Jézus iránt. Igaz, különböző a szeretetük, de mégis sokszor felfedezhető a magatartásukban, Jézushoz való viszonyulásukban, hogy őszintén és teljes szívvel ragaszkodnak Jézushoz, szeretik Őt. Szeretetük természetes módon „emberi szeretet”.

A felvilágosodás szelleme az embereket arról a féligazságról győzte meg, hogy az ember számára a tudás, az ismeretek gyarapítása mindennél fontosabb. Az ész tette fel a legmagasabb helyre, istenként tiszteletet követelve számára. Azt hirdették, és ezt mindenki el is hitte, hogy az ember az eszét jól használva, a tudásának gyarapításával tudja meglátni, megismerni az igazságot és tudja helyesebben értékelni a dolgokat és az ész hatalma segítségével lehet úr a világ felett. A tudás által lesz szebb, gazdagabb és igazságosabb a világ. (Ha majd a szellem napvilága ragyog be minden ház ablakán, elmondhatjuk: Itt megálljunk! Eljött már a Kánaán.) Protestáns körökben ez a gondolat nagyon gyakran felfedezhető. A protestantizmus is bevette ezt a féligazságot (lehet, hogy hitének kiüresedésével inspirálója is volt). Az egyházak, a lelkészek különféle tanfolyamokra, továbbképzésekre küldenek mindenkit a gyülekezetekből, hogy ezzel is segítsék a gyülekezeti élet erősödését, a gyülekezeti élet hitbeli elmélyülését. A lelkészek is abban bíznak, hogy a különféle ismeretek segítségével sokkal mélyebb ismeretekre jutnak el hit terén, s így jobb pásztorok, igehirdetők, szolgák lesznek. S azt látjuk, hogy ahogyan a világban az ész trónra ültetése annak ellenére, hogy sok hasznot hozott, mégis sok zűrzavart és mély romlást eredményezett (hiszen abszolút értelemben vett igazság, tudomány nem létezik), amely az emberi értékek elerőtlenedését és eltűnését jelentette s az életminőséget megrontó romboló hatása mai napig is tart, úgy az egyházban is a továbbképzések és mindenféle tudós kurzusok is általában leginkább csak az egyházi élet elerőtlenedését eredményezik. Az ész trónra ültetése nem a hitet, hanem a szeretetlenséget, az önteltséget és a hamis magabiztosságot erősíti és természetesen a sokféle ostobaság terjedését. Következtében egyre gyakrabban hangzik fel a szószéken szóló igehirdető felé a megjegyzés: Nem úgy van az testvér! Én másképpen és jobban tudom, hiszen most vizsgáztam a témából. De ha nem is szól fel a jól képzett, tudós gyülekezet

a lelkipásztorának, a háttérben mégis elhangzik a kritika: Mit beszél ez összevissza? A tudomány megosztó, zavartkeltő hatása jelentkezik a közösségekben, mert nem a hit mellé ragasztottuk a tudományt, ahogyan az Ige tanítja, hanem a tudományból szeretnék hitet fabrikálni. Ez viszont nem megy!

Ahol a Jézus iránti szeretet van a szívekben, ebben erősödnek, ebben növekednek a hívő emberek, ott pillanthatják meg a megdicsőül Krisztust, ott olyan titkok tárulnak fel, amiket nem lehet semmiféle tanfolyamon és továbbképzésen megismerni! Arra kellene tanítani az embereket, hogy alázzák meg magukat Istennek hatalmas keze alatt, hogy imádságban forduljanak a mennyei világ felé, s mindenek felett Jézust szeressék teljes szívükkel, vágyakozzanak az Ő közelségébe, tárják ki a szívüket Jézus előtt, mert csak ebből lehet élet, megújulás, ebben adatik kizárólag megbízható, használható és csodálatos ismeret. Jézus annak mutatja meg dicsőségét, aki Őt szívből szereti és nem az okoskodóknak. Ő maga mondja: „²¹A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”

Ebben a történetben három tanítványról olvasunk, akik Jézushoz a legközelebb álltak. Az a kilenc, akiket Jézus nem vitt magával a hegyre, azok egy kicsit kevesebbet ismerhettek meg Jézus titkaiból, de azért ők is sok ismeret birtokában voltak és ők is Jézus kedves tanítványai voltak. A hetven tanítvány még távolabb helyezkedett el Jézustól, s még kevesebb titoknak az ismerői voltak. Így folytathatjuk tovább. Jézus körül koncentrikus körökben helyezkednek el azok, akik Jézust követik. Nem kell mindenkinek a legbelső körben lenni, bár ez rendkívül nagy ajándék nagy ajándék!

Keresztyén gondolkodásunknak nagy hibája az, hogy mindenkit a legbelső körbe szeretnénk látni, ezért azokkal, akik ezt nem értik és nem vállalják, türelmetlenek vagyunk és minden módon próbáljuk őket „megjavítani”. Nem kellene. Ezzel a türelmetlenséggel sok kárt okozunk. Mindenkinek örülni kell, aki Jézusra hittel néz és hálát kell adni érte. A háromnak, vagy a tizenkettőnek pedig azzal a többlettel kell szolgálni, amire felemeltettek. Kell, hogy legyenek olyan tagjai az egyháznak, akik többet ismernek Jézus titkaiból, mint azok, akik csak évente egyszer, vagy még ritkábban jönnek el az istentiszteletre, különösen a lelkipásztorokra vonatkoztatva értem ezt! De a rájuk bízott titkokat nem feltétlenül nem kell feltétlenül mindenkivel megtárgyalni, megvitatni. A többlettel szolgálni kell, alázattal és hűséggel.

A tanítványok számára ebben a különös élményben Jézus megdicsőülése által egy másik világ jelenléte lesz érzékelhető, a mennyei világ jelenléte. Megrendülten, félelemmel élik át azt, hogy a mennyei világ fénye, dicsősége, ilyen közel jön hozzájuk. A Jézus lényéből sugárzó erő, fény azonban nem veszélyezteti őket, hanem csupán megrendítő és félelmetes a számukra. Isten Jézus Krisztusban védelmet ad a hitben élő embernek, hogy a mennyei világ felől érkező erőhatások ne okozzanak súlyos, esetleg visszafordíthatatlan fizikai, lelki károkat számára.

Imádságban minden hitben élő ember megközelíti valamilyen mértékben a mennyei világot, mindenki számára felragyog valamilyen mértékben Krisztus. Ezt tudnunk kell! Intenzív és átadott imádságos életünk által folyamatos növekedést élhetünk át ebben a megtapasztalásban. Hogy ki milyen mértékben, milyen módon éli át a mennyei világnak az erőhatásait, Krisztusnak, Istennek a jelenlétét, és milyen módon jelentkezik az az életében, szolgálatában, az egyéni adottság. Vannak, akik erőteljesebben tapasztalják meg a mennyei világ erejét, s vannak, akik pedig csak alig érezhető módon. Az azonban egyértelmű, hogy kivétel nélkül minden keresztyén ember számára valamilyen mértékben megnyílik a mennyei világ az imádságában, csendességében, akkor, amikor Krisztus megdicsőül előttük. Azok a keresztyének, akik példaképei a nyájnak, akiket talán szenteknek, hitben nagy keresztyéneknek ismerünk, különösen ilyenek. Az ő átéléseik meghaladhatják az általános, a megszokott mértéket. Jó lenne, ha minden időben lennének olyan keresztyének a gyülekezetekben, a lelkipásztorok között, akik a mennyei világ erőhatásait nagyobb mértékben élik át. Ők lehetnek azok, akik meghatározó személyiségek. Nem a tudomány, az ismeret az, ami elsődleges, bár az is fontos, de mindennél fontosabb a mennyei világ valóságos látása, erőhatásainak átélése, befogadása, ez alapvető fontosságú a keresztyén életben.

Amikor ennek a másik világnak a dicsősége, ragyogása, erőhatásai felragyognak valaki előtt, akkor azonnal egyértelművé válik számára az, hogy a mennyei világ alapvetően különbözik a mi világunktól. Más rend, más törvényszerűségek, más jelenségek tárulnak fel előtte. Elmondásukhoz az illető gyakran nem talál szavakat, mert nincsen szókészletünkben, tapasztalatainkban felhasználható lehetőség a megfogalmazásukhoz. Jól láthatjuk ezt a prófétáknál, vagy éppen a Jelenések könyvének látomásaiban. Ez gyakran sokakból heves reakciókat vált ki, s esetleg kétségbe vonják annak valóságát, amit mondunk, vagy éppen támadnak bennünket a bizonyágtételünkért, varázslással, okkult praktikákkal gyanúsítanak meg bennünket. Ezért a Krisztussal való kapcsolatunk, imádságban átélt, vagy hívő életünkben átélt megtapasztalásaink nem feltétlenül tartoznak mindenkire. Pál apostol sem beszél azokról a megtapasztalásokról feleslegesen, amik a

szolgálatában, hívő életében őt meggazdagították. Csak annyit mond: „²Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt elragadtatott a harmadik égi - hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom, csak Isten tudja. ³Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom, csak az Isten tudja - ⁴elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket ember el nem mondhat.” Mindenképpen rá kell mutatni arra, amikor különféle ellenvetések, támadások érnek bennünket, hogy az egész Bibliában, számtalan formában látható ennek a másik világnak a megjelenése és erőteljes hatása. A Krisztus követés nem csupán a földi élet megszépítéséről, moderálásról szól, hanem az Isten országáról, Isten királyi uralmáról, annak Krisztus általi megjelenéséről, munkájáról az emberi életben. A Bibliában szinte sehol nem találkozunk a csak erkölcsi témák unalmas taglalásával, vagy a fárasztó, nevetséges és eseménytelen kispolgári vallásossággal, hanem a lelki, szellemi síkra felemelt életformáról, a menny látásáról és a mennyei világ erőinek, értékeinek földi életünkben történő megjelenéséről és gyakorlati alkalmazásáról.

A Jézus lényén felragyogó és a tanítványokra kiáradó különös fényesség Isten dicsőségének fénye. Sokszor találkozunk ezzel a ragyogással az ÓSz-ben és az Úsz-ben is. Ez a fény hatalmas energiát hordozó erőáradás, amely szüntelenül árad Isten lényéből.

Azt mondhatjuk, hogy ez az energiaáramlás biztosítja szellemi értelemben a földi élet megmaradását. Ahogyan a Napnak az energiája nélkül nem lehetne fizikailag élet ezen a földön, ugyanúgy Isten dicsőségének sugárzása nélkül sem lehetne. Minden kiüresedne, erőtlenné céltalanná válna. Ez az erőáradás teszi lehetővé azt, hogy a földi élet az ember, a teremtett világ igazán tartalmas legyen. A pokol tüze, gyötrelme ott jelenik meg, ahol Isten fényugara nem ragyog rá az emberre, a világra. A pokol ugyanis Istennek az Ő dicsőségének a hiányát jelenti.

Nos, amikor a tanítványok Jézus megdicsőülését szemlélik, akkor ez a fény ragyog rájuk Jézus lényéből. És mi is, amikor felragyog számunkra a Krisztus ilyen módon, akkor mi is ezt éljük át.

Ez az erőáradás lehet az ember számára megrendítő és olykor félelmetes is, mert hatalmas erővel árad ez a fény a mi erőtlen lényünkre. De Jézusban ez a fény mégis a mi életünkhöz, a mi életünk befogadókészségéhez alkalmazott erősségű. S amikor kiárad ránk, akkor a megrendültségünkben valami egészen különös örömet élünk át. Olyan örömet, amit semmiféle más helyzetben nem élhetünk át. Ebben az örömben feltör a szívünkben a dicséret és a hálaadás és

egész lényünket meghatározó válasszá szélesedik. Minden gondolatunkat, érzésünket áthatja és megjelenik a szavainkban, de megjelenik a tetteinkben is.

Olykor szóba kerül beszélgetéseinkben az, hogy döbbenetesen látjuk ma azt, hogy az emberek egy részénél, hogyan tör fel a zsigeri gyűlölet. Teljesen ésszerűtlen és mérhetetlen békétlenséget, háborúságot szül. Ez az ellentéte annak, ami Jézus által megadatik a tanítványnak. Csodálatos öröm tölti el és békesség. És ez az öröm és békesség még azt is eredményezi, hogy fizikailag is gyógyulni kezd a különféle testi nyomorúságaiból. Mert a Jézuson át áradó mennyei erő életet erősítő, megújító, gyógyító energia. Nem mondom azt, hogy azok az emberek, akik hitben élnek, akik látják Jézus fényének ragyogását, azok nem betegszenek meg soha, de mindenképpen sok mindentől védettek lesznek, olyan betegségektől, olyan fájdalomtól, amik az örömet, belső békességet erősítő mennyei fényt nem látó emberek életében láthatunk.

A belső béke, az életöröm, a szeretetre való készség olyan gyógyszer az ember számára, ami sok fájdalomtól megvéd és sok fájdalmat képes megszüntetni.

Bár ebben a történetben nem fogalmazódik meg, de azt is elmondhatjuk a teljes Biblia alapján, hogy ez a fény, ha ráragyog az életünkre, ha beragyog a szívünkbe, akkor megjelenik az életünkön, a lényünkön és hordozóivá lehetünk, leszünk mi is ennek a fénynek. És ez azt jelenti, hogy az igazán hitben élő ember lényé a békességet fogja munkálni a családban, az emberi közösségekben. Segíteni fogja az életörömet, a pozitív értelen életet.

Sokan lesznek, akik nemtetszésüket nyilvánítják ki, amikor ez a fény felragyog valakinek az életében, vagy valakiknek az élete által. Ez az ellenszenv, a különféle kritikák nem lényegesek, mert azok, akik hitben élve, Jézus dicsőségét látva élik az életüket, azok erről nem nyitnak fórumot sehol, senkivel. Élnek természetes módon ebben az életformában. Jézus azt mondja az övéinek: "16Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. „ Pál apostol pedig azt mondja: "14Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, 15hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, 16ha az élet ígéjére figyeltek." (Fil.2 ,14-16.)

Fontos feladat ez, a hívő ember küldetéséhez tartozik: úgy ragyogni ebben az elfordult és gonosz világban, mink Istennek a Krisztusban felragyogó fényét tovább sugárzó, mindenkire tovább sugárzó csillagok. A keresztyénségnek, a keresztyén embernek elsősorban nem a nagy bölcsességek hangoztatásával kell

hatni erre a világra, hanem azzal a fényvel, erőáradással, ami a Krisztussal való közösség által megjelenhet az lényén, az életén, a tettein, s a szavaiban. Ezért fontos felmenni a hegyre és átélni Jézus dicsőségének felragyogását.

Az igazi igehirdetés

„.....ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.” Jakab 2;26.

A napokban felidéződött előttem életemnek az az időszaka, amikor kezdő lelkipásztorként szolgáltam a hatvani gyülekezetben és szórványaiban. Akkoriban még szénrel fűtöttünk. Nem volt egyszerű beszerezni a szenet sem, mert igazán jó minőségűt ritkán lehetett kapni. Évente 100 mázsára volt szükség a gyülekezeti ház fűtéséhez, amiből egyszerre csak 50 mázsát tudtunk tárolni, s így hát évente két alkalommal kellett feltölteni a tárolóhelyiséget. Nagy esemény volt a szén érkezése. A teherautó leszórta az utcán, az épület fala mellé a lakótelep kellős közepén mind az 50 mázsa szenet és én a legnagyobb lapáttal (lehetőleg szívlapáttal) elkezdtem a tároló ablakán beszórni a drága kincset. Eszembe sem jutott az, hogy idős, sokat fáradozó gyülekezeti tagjaimat kérjem és bízzam meg ezzel a munkával, amit bizonyára elvégeztek volna idősen (segítettek is mindig, ahol tudtak!), napi fáradságos munkájuk után. Ők idősek, fáradtak voltak, tele gonddal bajjal, én pedig fiatal, harminc évesen tele energiával és lelkesedéssel. Azzal a tudattal és lelkesedéssel, s hálás szívvel kezdtem el ezt a csekély feladatot, hogy íme most itt a nagy lehetőségem, végre prédikálhatok a körülöttünk lévő lakótelepen élő sok sok embernek, akik bizony egyetlen templomnak a padját sem koptatják és a lelkészekről pedig az a véleményük, hogy ingyenélők, naplopók. Nem szóval, nem palástban és magas mellénnyel, lélekben már készülve az istentisztelet alatt is az ebédre, a csodálatosan megterített asztal finomságainak élvezésére, hanem egy jó nagy (szív)lapáttal és szorgalmas munkával prédikáltam. Úgy éreztem és ezt meg is tapasztaltam, hogy az ilyen igehirdetéseknek sokkal nagyobb hatása van, hitelesebbek, mint a szószéken elhangzó, olykor unalmas, botor és gyerekes beszédeknek. Így tanultam meg ezt az akkor szolgáló idősebb lelkipásztoroktól, s elődömtől is, aki saját kezével építette fel a gyülekezeti házat, és egész életét tevékeny munkáspapként élte végig. Szeretettel emlékezem Tóth Józsi bácsira is, aki kisoroszi lelkipásztor volt. Arról volt nevezetes ez a hatalmas termetű, nemesi származású (Dessewffy) melegszívű pásztor, hogy idős gyülekezeti

tagjainak felaprította a téli tüzelőjét és a súlyos beteg, tehetetlenül fekvő gyülekezeti tagjait, ha kellett rendszeresen megfürdette, tisztába tette. Példájukat követve, amikor az elegáns Budapest- Szabadság téri gyülekezetben, beosztottként, láttam principálisom szomorúságát, amit az okozott, hogy a hatemeletes épület csatornáját nem tudta kivel kitisztíttatani, azonnal ajánlkoztam rá. Örömmel vállaltam. Élveztem a magaslati levegőt és azt, hogy nincs tériszonyom, akkor amikor hat emeletnyi magasságban kimegyek az épület tetejének a szélére, s örültem, hogy ezzel is az én Uramat szolgálhatom. Pestimrei szolgálatom idején is sokakat megszólított az, hogy hordtam a téglát, kevertem a betont a nagytiszteletű asszonnyal együtt, aki hosszú éveken át rendben tartotta az utcafrontot, hogy vasárnaponként az istentiszteletre jövők az érezzék, hogy haza jöttek.

Egyre többen vannak, akik ezeket a példákat nem ismerik, s akik a hitükkel ugyan felettebb dicsekszenek, cselekedeteik pedig szinte egyáltalán nincsenek. Meg kell tanulni: „ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.” Az életteddel, a magatartásoddal prédikálj! - erre tanít az Ige mindannyiunkat, mert „Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt.” és „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.”

²¹Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. ²²Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor hogy melyiket válasszam: nem tudom. ²³Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; ²⁴de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. ²⁵Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a hitben való növekedésetekre és örömetökre; (Fil.1;21-25)

Amikor Pál apostolnak ezeket a szavait olvassuk, akkor először megrendítőnek és egy kicsit elfogadhatatlannak is érezzük azokat. Úgy tűnik első olvasáskor, és talán még később is, hogy az apostol teljesen elfordult az élet örömeitől, a világ szépségétől, gazdagságától, megtagadja azt és megvetően nyilatkozik minderről. Ez visszhangzik bennünk ezeknek a szavaknak a hallatán: Nékem az élet Krisztus, a meghalás nyereség.

Enyhíti a megrendülésünket az, ha megtudjuk, hogy az apostol ezt a levelet bilincsekben, fogságból írja. Élete nagy veszélyben van, mivel fogvatartói arra

készülnek, hogy látványos körülmények között kivégezzék és ezzel egyrészt megakadályozzák a veszélyes zsidó szektának, a keresztyénségnek a terjedését. Ugyanakkor tudják, hogy ezzel sokak tetszését nyerhetik el úgy a zsidóságban, mint a pogányság között.

De akkor, ha nyitott szívvel olvassuk el ezeket a szavakat, akkor megértjük az apostolt és az általa megfogalmazott üzenetet, s fantasztikusan fontos, szép üzenetként hallhatjuk meg.

Miről is beszél az apostol ebben az Igében? Hogyan lehet jól megérteni az ő első pillanatra megdöbbentő kijelentését?

Azzal kezdhethetjük el ennek az Igének a magyarázatát, hogy körülnézünk ebben a világban és megvizsgáljuk az emberek életét, - a magunk életét is -, leginkább azt az életet, azt időszakot, amit Krisztus nélkül éltünk végig.

Az ember élete testi születésétől kezdve az anyagi világtól meghatározott és az anyagi világ keretei, lehetőségei által meghatározottan folyik. Úgy érzi természetes módon, hogy az anyagi világ lehetőségei, gazdagsága adják meg számára az élet értelmét. Ebből a látásból aztán sok minden fakad. Az ember ennek alapján szüntelenül igyekszik a sikerre, a gazdagságra, az élet minden lehetőségének a kiélvezésére, ha egészsége lelkű. Minden azonban kizárólag az anyagi világ keretei által meghatározott lehetőségeken, kereteken belül történik. Nem is történhet másképpen, hiszen a testi életünk csak erre ad lehetőséget számunkra.

Ez még nem lenne baj, hiszen mindent, ami az életünket meggazdagítja, széppé teszi, Isten teremtett és ajándékozott a számunkra. Minden az Ő szeretetének jele, bizonyítéka a számunkra. Így bátran élhetünk vele!

A gond azonban az, hogy az ember bármennyire is sikeres, bármilyen mértékben ki tudja teljesíteni az életét az anyagi világ adottságaival, mindig azt érzékeli, - nem csak a szegénységben és a nyomorúságban, hanem a magasságban, a sikerek között is, - hogy kevés, amit elért, amit megtalált. Többre lenne szükség ahhoz, hogy boldog legyen, hogy az életét igazán emberhez méltó életnek érezze. Így egy állandó, csillapíthatatlan többlet vágyás határozza meg az életét, és természetesen a szíve mélyén folyamatosan ott van csalódás azért, hogy még mindig nem érte el, nem találta meg azt, amire vágyott. Egy állandó szélmalomharc, állandó beteljesületlenség érzése az, amiben az ember él.

Ez a többre vágyás és többre törekvés azonban az embert olyan mértékben formálja át, olyan mértékben el is torzíthatja, deformálhatja a gondolkodását, hogy egyre inkább nem ismer határokat, egyre jobban arra törekszik, hogy a földi élet, az anyagi világ lehetőségeiből különleges kincseket, izgalmakat, kalandokat próbáljon találni magának.

Modern világunkban nagyon jól látható ez a telhetetlenség és az, hogy az embernek semmi nem elég, mert mindig csak azt érzi, hogy az életét nem képes kiteljesíteni.

Ebben az életformában, amiből az ember semmiképpen nem képes semmilyen ötlettel, semmi módon kitörni és megtalálni a boldogságot, az igazi, örömteli emberi életet, ebben történik hatalmas változás akkor, amikor személyesen Jézussal találkozik, amikor Jézust befogadja a szívébe, hite által életének urává teszi. Jézus által ugyanis kiszabadul az anyagi világ börtönéből, béklyóiból tágabb térre lép és kiszabadulva most már nem csak testi, hanem lelki, szellemi módon kezdi élni az életét. Azok az örömök, amiket az anyagi világ ad természetesen nem válnak semmivé, értéktelenné, csak a helyükre kerülnek. Fontosak lesznek, de nem ezek lesznek számára az élet örömeinek, értelmének a forrásává, az élet kiteljesítésének eszközeivé.

A Jézussal való találkozásban az ember újjászületik, megszületik a szellemi világban, alkalmassá válik arra, hogy az életét szellemi síkon is meg tudja élni. Ez a szellemi sík azt jelenti, hogy megnyílik számára Isten addig láthatatlan világa. Kezdi érzékelni Isten jelenlétét, szeretetét, hallani kezdi az Ő hangját az Ige által, sőt imádságban képessé válik arra, hogy Istent megszólítsa, hogy kiöntse, kitárja Őelőtte szívét. A testi születéskor nyert élet itt formálódik át, Jézus által, igazi életté.

Erről a nagy változásról, ami az emberi életnek az egyik legnagyobb eseménye, szinte mindenki beszámol, aki ezt átélte, aki Krisztussal találkozott.

S ebben az új életben Isten Lelkének munkája által azután megkezdődik a növekedés. Mert minden újszülöttnak szüksége van a növekedés csodájára. Ahol nincsen növekedés ott nem működik valami rendesen. Az a gyermek, amelyik nem növekszik az beteg, talán torzszülött. Ez a növekedés pedig azt jelenti, hogy az ember Isten szeretetének valóságát egyre jobban látja, megismeri és egyre jobban élni kezd ebben a szeretetben, egyre inkább tudatosan.

De megmutatkozik ez a növekedés abban is, hogy Isten Lelke kifejleszti az lelki, szellemi élethez szükséges készségeket, adottságot is. Furcsa lenne, ha az újszülött mindig arról beszélne, hogy milyen nagy dolog a születés, az

újjászületés. Nem, az újjászületés azt jelenti, hogy Istentől kapott képességekkel, ajándékokkal kezd élni az újjászületett egy gazdagabb, mások hasznára szolgáló és Isten dicsőségére élt életet. Az újjászületés nem folyamatos köldöknézésből áll és mások kritizálásából, hanem szükséges, hogy az újszülött növekedjen és felelős, tevékeny, és áldott életté formálódjon.

Sajnos nagyon sokan vannak olyanok, akik a csecsemőkoron nem jutnak túl és nem lesznek soha felelős és tevékeny gyermekei Istennek. Gyakran más idős emberek, évtizedes életúttal, de csecsemők maradtak. Mindig futnak a tej után, különféle konferenciákat látogatva. (Megint nem a konferencia a probléma, hanem a szüntelen önmagunk körül forgás, a gyermeteg, éretlen keresztyénség.)

Mindenkinek, aki többre vágyik, márpedig mindenki többre vágyik, meg kell érteni, hogy a több akkor lesz a mienk, amikor átéljük és ki tudjuk mondani, hogy Jézus által az életünk életté lett, ki tudjuk mondani azt, amit Pál apostol kimondott: „²¹Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.”

A nagy kérdés az, hogy mi, akik most itt vagyunk, ki tudjuk-e ezt mondani, vagy még mindig az anyagi világ lehetőségeiben keressük a teljességet. Az anyagi világ fontos! Testben élünk ebben a világban, de az anyagi világ soha, semmiben, semmiféle módon nem fogja az életünket tökéletes mértékben kiteljesíteni.

Krisztusban van az élet! Aki nem Krisztusban él, annak nincsen élete!

²¹Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. ²²Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor hogy melyiket válasszam: nem tudom. ²³Szorogat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; ²⁴de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. ²⁵Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a hitben való növekedésekre és örömetökre; (Fil.1.21-)

Másodszor Pál apostolról tudjuk azt, hogy életének első részét úgy élte le, mint farizeus. Igen komolyan vette a törvény megtartását, szinte fanatikusan megtartott minden ószövetségi előírást. Ezzel a módszerrel is az életet kereste. Valójában azonban ezzel az életformával egy olyan lelki, szellemi börtönt alakított ki magának, ami életét korlátozta minden tekintetben és nem az életének a kiteljesedését szolgálta.

Az ember sokféleképpen alakítja ki magának ezt az állapotot. Olykor az életének a kiteljesedését próbálja így, törvényeskedve, szigorú életszabályokat betartva elérni, máskor pedig ellenkezőleg, a bűn, a tehetetlenség, az erőtlenség válik ilyen zárt térré, amiben vergődve éli az életét. A reménytelenség, a csüggedés, az a környezet, azok az adottságok, amikben élünk, formálódnak ilyen lezárt helyzetté, amiből az ember hiába próbál kitörni, egyszerűen képtelen rá.

Korábbi időszakokra inkább Pál apostol farizeusi magatartása volt a gyakoribb, sok előírással, erkölcsi szabállyal, ami meglehetősen zárttá tette az emberi életet. A polgári magatartás. Korunkban pedig igen sokan élnek úgy, hogy a liberális gondolkodás szertelenségébe és zűrzavarába menekülnek, vagy pedig olyan mélyre jutottak, hogy nem látnak már megoldást, kiutat abból az állapotból, amiben élnek. Nincsen olyan kitörési pont, ami reményt adna számukra. Lezárttá vált és bezárttá az életük, nem képesek szabad emberré válni. Ennek következménye azután a depresszió, a deviancia, az önpusztító életforma, ami a modern társadalmak nagy nyomorúsága.

Pál életében azt látjuk, hogy a megtérésével kiszabadul abból a lezárttságból, amiben addig élte az életét. Lehullanak a bilincsei és Krisztus által élni kezd, mégpedig egy felszabadult életet.

Ez minden lezárttságra, minden tehetetlenségre érvényes. Ha Jézust megtalálja az ember, akkor lehullanak a bilincsek, szabaddá lesz az ember. Krisztus által szabad, kiteljesedő életté lesz az élete.

Olyan jó lenne ezt az üzenetet úgy belekiáltani ebbe a világba, hogy sokan meghallanák, akik valamilyen módon ilyen korlátozó kényszerek szorításában élnek. Jézusban van élet Ő mindenki szabaddá tud tenni, mindenkinek az igazi életet tudja ajándékozni. Aki ki tudja mondani, hogy: Nekem az élet Krisztus! - az szabad ember.

²¹Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. ²²Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor hogy melyiket válasszam: nem tudom. ²³Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; ²⁴de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. ²⁵Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a hitben való növekedésekre és örömetökre; (Fil.1.21-)

Pál életében azonban mást is láthatunk! Az apostol attól a pillanattól kezdve, amikor Jézus elhívta őt, nem csak egy új életet kapott, hanem az új élettel együtt egy teljesen új életprogramot is. Ez a teljesen új életprogram azt jelentette, hogy élete teljes mértékben Jézus szolgálatában élt életté vált. Addig lehetséges, hogy voltak olyan részei az életének, amik az ő vágyai, törekvései által voltak meghatározottak, de a Krisztussal való találkozásban életének minden részlete Krisztus uralma alá került.

Ez minden esetben mindenkinél így történik, aki Krisztussal együtt kezd élni! Aki Krisztusban van, annak életét teljes mértékben Krisztus határozza meg. Az Ő szolgájává lesz. A megtérésben Isten országának erői áradnak ki a Lélek által az ember életére, hogy ez megtörténhessen.

Ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy a szeretetnek, Isten gyógyító, békességet teremtő hatalmának erői jelennek meg annak élete által, aki Krisztusban van. Ez az erőáradás pedig soha nem bizonyos emberekhez ér el, nem személyválogató, hanem mindenki felé egyaránt sugárzó erőáradás.

Ha Jézus életét, munkáját nézzük, akkor azt látjuk, hogy Ő mindenki felé egyformán az Isten jóságát árasztotta. Ha valaki hozzáfutott a betegével, a betegségével, egyéni problémájával, kérdéseivel, akkor nem szabott semmiféle feltételt, hanem készségesen és azonnal segített. Sőt gyakran olyanokat is felemelt, akik nem kérték a segítségét, csak egyszerűen az útjába kerültek.

A hitben élő embernek az élete törvényszerűen így alakul minden időben. Isten országának erőit sugározza és Isten uralmának erői határozzák meg a cselekvését válogatás nélkül mindenki felé.

Olyan szomorú látni azt, hogy önmagukat hívőnek tartó emberek állandóan fegyelmeznek, állandóan feltételeket állítanak az emberek elé, állandóan kritizálnak és mindenkit megfednek. Abba kellene ezt hagyni! Engedni kellene, hogy Isten szeretete áradjon át rajtunk mindenki felé, engedni kellene azt, hogy Isten országának erői mozdítsák meg a gondolkodásunkat, határozzák meg a cselekvésünket.

Döbbenet olvasom egy egy beszámolóban azt, hogy emberek vágyakozva érkeznek a gyülekezet közösségébe és akkor azt mondják neki: El kell végezned az alfa kurzust, vagy a Keresztkérdések elnevezésű tanfolyamot és akkor majd beszélgethetünk. Vajon Jézus is kikérdezte a Tízparancsolatot, mielőtt valakihez odahajolt?

Az egyházi és a gyülekezeti élet megújulását jelentené az, ha krisztusi lelkülettel forgolódnának az emberek között, személyválogatás nélkül és minden feltételt elfelejtve és félretéve, azok a tagok, akik magukat hívőnek tartják.

Meg kell látni, hogy a Bibliában nem találunk sehol feltételeket, hanem mindenütt Isten szeretetének a nyitottságáról van szó, a lehetőségről, hogy Isten szeretete, gyógyító erői beáradhatnak annak életébe, aki ennek nem áll ellent. Ábrahámnak, Mózesnek, Sámuelnek, Dávidnak, Salamonnak és a többieknek nem feltételeket állított Isten, hanem lehetőségeket adott, kegyelméből. Ugyanezt láthatjuk a tanítványoknál is. Kegyelemből van szabadulás, üdvösség és nem feltételek teljesítéséből. Az ellenállást pedig soha nem kell komolyan venni, hanem arra is sugározni kell Isten szeretetét, aki ellenáll.

Úgy gondolom, hogy a protestantizmus nagy hibákat követ el akkor, amikor nem tud Isten szeretetének, irgalmának a nagyvonalú és az élő megnyilvánulásává válni, hanem állandóan követelődzik, feltételeket szab.

Isten Jézus Krisztusban eljött ehhez a világhoz, minden emberhez, feltételek nélkül. Nem bízott ránk semmiféle ítéletet, nem bízott ránk semmiféle véleményalkotást, hanem azt akarja, hogy az Isten szeretetének fényének, melegének, gyógyító erőinek hordozóivá legyünk mindenki felé.

Nékem az élet Krisztus! Vagy ahogyan másutt olvassuk: „²⁰Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érttem.” (Fil.2:20) Engedd végre, hogy a Krisztus éljen benned, s magadat pedig add oda a keresztre, mert rád nincsen szükség!

A másik jellegzetesség, amit az apostol életében láthatunk az az, hogy Krisztus evangéliumát hirdette mindenki felé.

Megértette az apostol a megtérésében azt, hogy minden ember kivétel nélkül a bűnnek és a halálnak fogságában van. Ebből a fogságból nem lehet kiszabadulni semmiféle emberi mesterkedéssel. Jóság, vallásosság és egyéb emberi megoldások nem segítenek ebben a helyzetben. Csak egyetlen lehetőség van az ember számára, ez pedig a Krisztus áldozatának, Isten Krisztusban megjelent kegyelmének elfogadása. Azt mondja: „¹Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét. ²Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről. ³És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok. ⁴Beszédem és

igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével, ⁵hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék." (I.Kor 2;1-5.)

Az evangéliumot nem lehet és nem is szabad erőszakosan, a másik ember kioktatva és lehangolva hirdetni, hanem csak erőtlenül és félelemmel. Mi csak hirdetői vagyunk az evangéliumnak és nem a birtokosai. Isten ereje által hat minden emberre az evangélium, ezért mindig imádkozva és reménykedve kell hirdetni azt. De alapvető feladat hirdetni az evangéliumot. Az, aki hitben él, az küldetésének érzi az evangélium hirdetését.

Mindenkinek feladata tehát ez! Csendben, az adott lehetőségek között, alázattal, félelemmel és rettegéssel.

Ez a Krisztusban élt életnek a jellemvonása. Ezt kell megtanulni a mai, modern kor keresztyéneinek, hogy az evangéliumot mindenkinek kötelessége hirdetni egy süllyedő világban, amit a bűn és a halál erői tartanak fogva.

Ha mindezt látjuk, akkor megértjük, hogy Pál apostol számára mit is jelentett ez a néhány szó, hogy: Nekem az élet Krisztus. Ez a keresztyén életnek a lényege. Sugározni a felülről érkező fényt, mennyei erőket és elmondani mindenkinek, hogy hogyan lehet az ember szabaddá a béklyóitól.

A Krisztusba élt élet egy Krisztus uralmának totálisan kiszolgáltatott élet. Ebben benne van az is, hogy Pált megfeszítik, vagy valamilyen más módon kivégzik. De Pál apostol azt mondja, hogy: No és! Nekem a halál nyereség. Nyereség, mert tudom, hogy az, akinek átadtam az életemet az a halál felett is győztes Úr. Hazamegyek, és szemtől szemben láthatom meg Őt.

De az apostol mégsem erre buzdít. Ez is benne van a hívő embernek az életharcában, de szívében mindig ott van az a tudat, hogy Jézus küldetésében él, feladata van. Ezért mondja: ²²Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. ²³Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; ²⁴de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. ²⁵Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a hitben való növekedésetekre és örömötökre; ²⁶így még inkább dicsekedtek majd velem Krisztus Jézusban, amikor ismét megjelenek nálatok."

Pál apostol egyértelműen mondja, hogy a Krisztusban élt élet számára mindennél fontosabb és erre bátorít mindenkit, akivel közösségben él: Némek az élet Krisztus! Legyen a számokra is az élet Krisztus!